

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

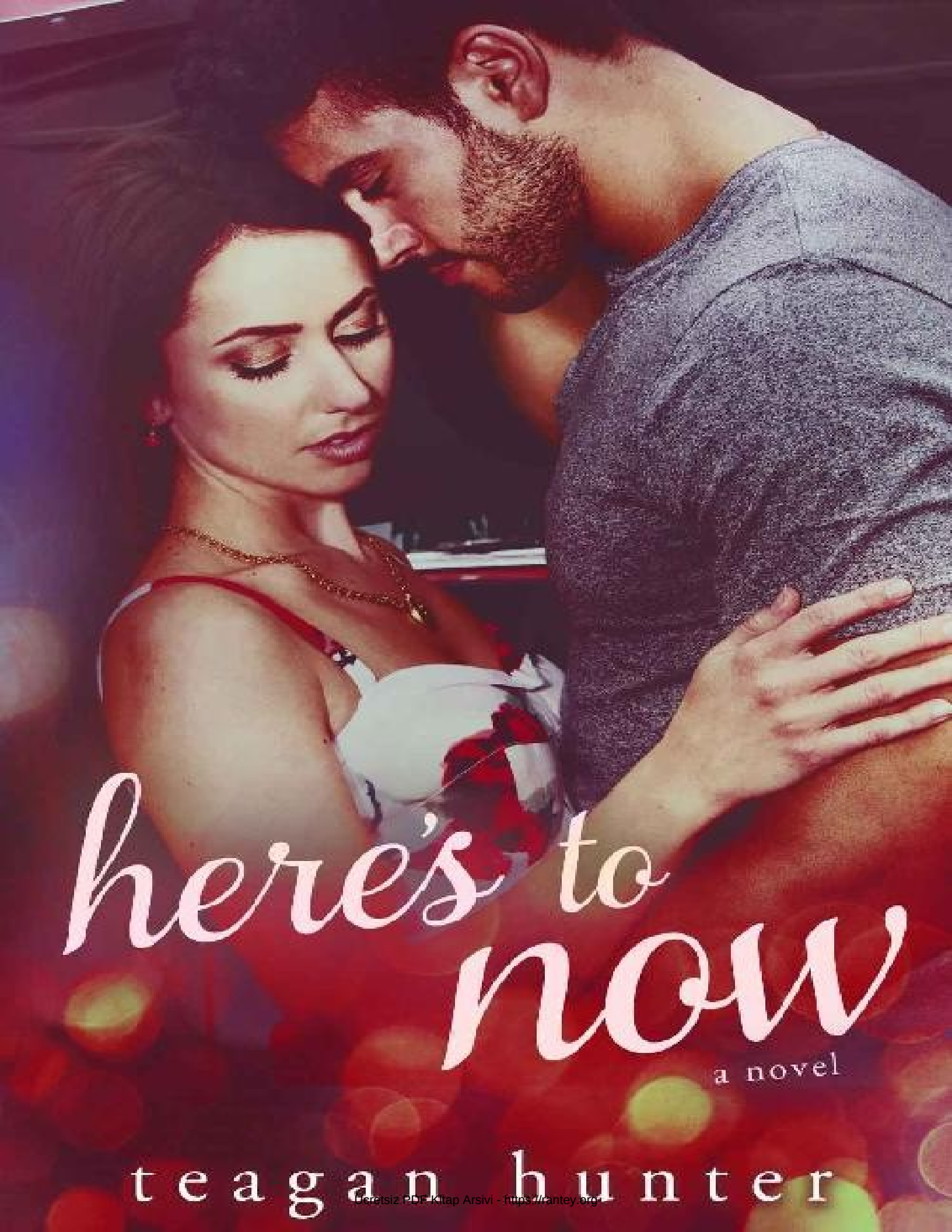
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

here's to now

a novel

teagan hunter

*here's to
now*
a novel

tfllglfl hUfltEl'

İŞTE ŞİMDİ
Teagan Hunter Telif
Hakkı © 2016 Teagan Hunter

Kapak Tasarımcısı: Najla Qamber Designs
Fotoğrafçı: Lindee Robinson Photography
Modeller: Natalie ve Ahmad
Düzenleme: C. Marie Editing Formatter
tarafından düzenlenmiştir: Ready, Set, Edit'ten
Wendi Temporado

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseri.

İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücüne aittir ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Herhangi bir

Yaşayan, ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla benzerlik tamamen tesadüfidir.

Bu kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen paylaştığınız her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, satıcıya iade etmeli ve kendi kopyanızı satın almalısınız.

*Diğer kocam için.
Sana bir kitap ithaf ettim. Şimdi mutlu musun?
-RJ*

prologue

Neyin berbat olduğunu bilmek ister misiniz? Elektrikli süpürgeler.

Neyin daha berbat olduğunu bilmek ister misiniz? Evli olarak uyanmak ve pişman olmak

o.

Biliyorum, çünkü ben yaptım. Sadece şimdi. Kendimi tam bir ahmak gibi hissediyorum çünkü

benim fikrim olduğu için pişman *olmamalıyım*.

Durun, beni *yargılamaya* başlamadan önce durumu açıklığa kavuşturayım ve evlendiğim için pişman olmadığımı söyleyeyim. *Nasıl* evlendiğimizden pişmanım.

Gizlice.

Kaçarak evlendik. Vegas'ta. Artık böyle bir şey var mı? Britney Spears elli beş saatliğine evlendiğinde yok olmamış mıydı?

Her iki şekilde de oldu. Bütün gece buna doğru gidiyor gibiydi. Sanki çektiğimiz her kare, meşhur koridorda attığımız bir başka adımdı... Ta ki artık o kadar da meşhur olmayana kadar. Bu gerçek hayattı ve biz evleniyorduk.

Ama kimseye söylemedik. Hayır, sanki yanlış bir şey yapıyormuşuz gibi sakladık.

Biz değildik.

Biz

yapmadık.

Biz *değiliz*.

Ama düne kadar kimse görüştüğümüzü bile bilmiyordu. Hiç kimse. Yedi milyar insan arasında tek bir kişi bile. En iyi (ya da en kötü) kısmı?

Aylardır ciddiymi -en iyi arkadaşının bekarlığa veda partisinde kaçıp evlenmek gibi- ve bu konuda iki kez düşünmeden evlenmek gibi ciddiymi.

Benim açımđan öyle oldu. Bunu planladığımdan değil, planlamadım.
Ama burada kendimi aşıyorum.
Baştan başlayayım.

part one

the beginning

chapter one

Yıllar içinde kadınlar hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bol miktarda ucuz içkiden hoşlandıklarıdır.

Kanıt mı? Clyde'ın barının etrafını saran sarhoş, gürültücü, kıkırdayan kadın sürüsü, işletmenin etrafında oturan daha şüpheli erkeklerin çoğunun istenmeyen dikkatini hızla çekiyor - ben şüpheli cephede hariç tutuluyorum.

Aylardır iki işimden de izin aldığım ilk geceydi ve tabii ki rahatlamak istediğim tek gece, bar görmezden gelinmesi neredeyse imkânsız bir grubun sarhoş kahkahalarıyla doldu. Arkadaşım ve ben son birkaç dakikadır onları izliyor, bu iğrenç kutlamanın nedenini anlamaya çalışıyoruz. Taçlar, ucuz plastik penis süsleri ya da duvaklar göremiyoruz, bu yüzden bunun kimsenin doğum günü ya da bekârlığa veda partisi olmadığını varsayabiliriz. Burada sadece iyi vakit geçiriyorlar.

Normalde bunu sorun etmezdim ama bu gece Clyde'ın haftanın diğer gecelerinde sağladığı rahat ortamı arzuluyorum. Şimdi bu sirki izleyeceğim.

En iyi arkadaşım ve iş arkadaşım Tucker birasından bir yudum daha alırken, "Lanet olsun, çok gürültü yapıyorlar," diyor. Kızgınlığımı gizlemek için hiçbir şey yapmadan onun baktığı yere doğru bakıyorum.

"Bir de bana sor, dostum. Bu gece için hazırlıklı değildim."

Tucker alay ediyor. "Ben de öyle. Bu kadar yüksek sesle kutlamaya degecek ne var ki?"

"Kesinlikle hiçbir şey."

Kadınlardan biri başını arkaya atıyor, sarı saçları omuzlarına dökülüyor, kahkahası bara yayılıyor. Muhteşem bir kadın. Saçları altın sarısı ile güneş ışığı arasında bir tonda, sadece bir tutam koyu röfle var. Buradan göz rengini göremiyorum ama ışık bakışlarını her yakaladığında, başka tarafa bakmak neredeyse imkânsız. Buraya birini almaya gelmiş olsaydım, listemde ilk sırada o olurdu ama buraya bunun için gelmedim.

Grubu izlemeye devam ediyorum, hepsinin birbirine nasıl uyduğunu merak ediyorum. İnsanları izlemek ve nasıl tanıştıklarına dair bir senaryo oluşturmak eski bir alışkanlığım. Bu grupla ilgili aklıma gelen tek fikir iş. Benim yaşlarımdan kırklı yaşların ortalarına kadar değiştiklerine bakılırsa öyle olmalı. Hepsinin akraba olması mümkün değil; hiçbirisi birbirine benzemiyor.

Ancak içlerinden biri tanıdık geliyor. Görünüşüyle ilgili bir şey değil - herkes açık kahverengi saçlara ve yeşil gözlere sahip olabilir. Hayır, kendini tutuş şekli, gülümsediğinde ağzının etrafındaki çizgiler, kendine güvenini ortaya koyma şekli. Bu akşam muhtemelen gruptaki en sessiz kişi olmasına rağmen, varlığı hala yüksek ve... hissediliyor... ve bunun ne kadar sarhoş olduğuyla hiçbir ilgisi yok.

Kaç kadeh içtiğini sayıyorum çünkü bu kadar ufak tefek bir kadının nasıl olup da bu kadar çok içkiyi yuvarladığını ve yüzüstü yere yığılıp kusmadığını aklım almıyor. Narin parmaklarını önüne konan shot bardağının etrafına sarışını izliyorum, barmene verdiği sıcak ve rahat gülümseme ilgimi çekiyor. Arkadaş grubuna geri dönüyor, dudaklarını geniş bir gülümseme süslüyor. Gözleri bardaki kalabalığı tarıyor, merak ve arayış içinde.

Gözlerimiz buluştuğunda, o başka tarafa bakmadan önce bir duraksama oluyor.

Ve hepsi bu. Özel bir şey yok, yukarıdaki göklerden şarkı söyleyen melekler yok, aşinalık titreşimi yok, sadece gözlerim ve onunkiler arasında kısa bir bağlantı.

O birkaç saniye içinde, onu daha önce bir yerde görmüş olmam gerektiğini bilmeme rağmen, onu hâlâ tanıyamıyorum. Burada bile olabilir. Barmenle yeterince arkadaş canlısı, yani bu da bir olasılık.

"Pekâlâ dostum," diyor Tucker, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Dikkatimi ona yöneltiyorum. "Ben yokum. Bu gece böyle şeyler için çok yorgunum ve yarın uzun bir günümüz var. Sabah en az bir saatimizi yeni elemanla bu işlerin üzerinden geçmeye ayırmamız gerekecek."

Alay ediyorum. "Yeni adam. Hudson onu neden tekrar işe aldı ki? Beyin departmanında biraz eksik."

Tucker yumuşak bir kıkırdama çıkarır. "Bence bu sadece sinir, dostum. Çocuk daha genç. Bu onun ilk büyük çocuk işi olabilir, biliyorsun. Eminim senin asık suratlı tavrın onu daha rahat hissettirmiyordur."

"Somurtkan olmaktan çok uzağım."

Tucker kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? O zaman neden her zaman etrafta biri köpeğini tekmelemiş gibi dolaşıyorsun?"

"Belki biri köpeğimi tekmelemiştir. Bu konuda aptallık etme, Tuck. Biraz merhamet edin."

"Doğru. Ve bu arada bahşış olarak birkaç dolar atar.

- "Ben gidiyorum. Geliyor musun?"

Gürültülü bara tekrar göz gezdiriyorum, burada boktan dairemde bulduğumdan daha fazla teselli buluyorum. "Hayır. Muhtemelen biraz daha kalacağım."

"Keyfin bilir o zaman. Eve sağ salim döndüğünü haber ver."

"Ben yürümeye başlayan bir çocuk değilim, bok kafalı. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Merhamet, Gaige. Biraz merhamet duyuyorum."

Elimdeki peçeteyi ona doğru fırlatıyorum ama masanın yanından geçerek ön kapıya doğru ilerliyor. "Onu ben almayacağım," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

"Dick!"

Birkaç müşteri bana kızgınlıkla bakıyor ama onları görmezden gelerek dikkatimi elimdeki biraya veriyorum. Şişenin etrafına sarılmış etiketi karıştırıyor, kız grubuna dönmek için elimden geleni yapıyorum. Karşı koyması zor bir dürtü olsa da, o adam olmak istemiyorum - hani şu barda tek başına oturup kızlara bakan tuhaf adam. Genelde böyle biri değilimdir ama bu grupta -özellikle de tanıdık bir yüz varken- elimde değil.

"Bunu sen düşürdün."

Ses, damarlarımda ilerleyen yavaş ve yumuşak bir bal damlası gibi kulaklarıma ulaşıyor. Tatlı, tam yerine isabet ediyor ve daha fazlasını istememi sağlıyor.

Balı çok seviyorum.

Bakışlarımı sese doğru çeviriyorum, kısa bir süre kimin gözleriyle çarpışacağımı merak ediyorum.

Daha önce tuttuğum aynı yeşil gözlerle karşılaştığımda kendimi toparlamam bir anımı alıyor. Bu kadar yakından, çeşitli tonlarla girdaplı olduklarını görebiliyorum; tahmin ettiğim kadar kesilmiş ve kurutulmuş değiller. Daha koyu bir orman yeşili ile başlıyor, sonra çimenli bir yeşile geçiyor ve daha hafif bir kireç rengi ile bitiyor. Bana bakma şekli biraz korkutucu.

Düşüncelerimden sıyrılıp onun uzattığı eline bakıyorum. Tucker'a fırlattığım peçeteyi tutuyordu. Buruşmuş ve daha önce paylaştığımız patates kızartmalarından kalan yağ ve ketçapla çizilmiş. Ona dokunmasına bile şaşırdım doğrusu.

"Ben mi yaptım?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Sen yaptın. Çöp atmak kötü bir alışkanlıktır." "Yerden çöp toplamak da öyle."

Ses dudaklarından çıkmadan önce gözleriyle bana gülüyor. Peçeteyi dikkatlice masaya bırakıyor, sanki kırılabilir bir şeymiş ve sadece bir çöp parçası değilmiş gibi. Ellerinin hafifçe titrediğini fark ediyorum, o kadar içtikten sonra bu kadar kıpırtısız olmalarına biraz şaşıyorum. Sallanmıyor bile, ancak yasal sürüş limitinin çok üzerinde olduğunu biliyorum.

"Bir şey değil," diyor sessizce ve gitmek için arkasını dönüyor. "Çöpümü topladığın için sana teşekkür etmemi ister misin?"

Bana döndüğünde gözleri kısılıyor ve dudakları sert bir çizgi haline geliyor. "Birisi nazık bir jest yaptığında ona teşekkür etmek adettendir, değil mi?"

"Yapılmasını *istemediğim halde* neden birine teşekkür edeyim ki? Bunun bir teşekkür gerektirmemesi gerekir. Bu, karşılığında hiçbir şey beklenmeden, içtenlikle yapılmalıdır."

Kaşlarından biri yukarı kalkıyor, dudakları düşünüyormuş gibi büzülüyor.

Masama bir adım daha yaklaşıyor. "Sanırım bu adil."

Hayatım boyunca birine saçmalıklarını söylediğinizde, haklı olsanız da olmasanız da karşılığında bir tartışma yaşayacağınızı bilecek kadar çok insanla tanıştım. Bu gizemli kadın tartışmadığında şaşırdım ve kabul ettiğinde daha da şaşırdım.

"Adın ne senin?" Soru ben yakalayamadan dudaklarımdan dökülüyor.

Gözlerinde şok parıldıyor. "Bu tür bilgileri yabancılarla paylaşacak biri değilim."

"Çöpüme dokundun. Bu noktada bana yabancı demek zor."

Gülüyor ve bu önceki gibi değil. Bu seferki... dolu.

Gürültülü. Kontrolsüz. Ve neredeyse... iğrenç derecede mutlu.

Tanrım. Tam bir pislik gibi konuşuyorum.

"Haley," diyor sessizce.

"Haley," diye tekrarlıyorum, isminin kulağa nasıl geldiğini test ediyorum. "Sevdim bunu." "Ya seninki?"

"Benim neyim?"

"Adın," diye ısrar ediyor.

"Çöpünü ben toplamadım, Haley. Sen hâlâ bir yabancısın."

Kahkahası kulaklarıma çarptığında, bu kez neşeli ses beni daha önce olduğu gibi etkilemiyor. Şimdi biraz daha doğal geliyor... onu gülüşlerini ayırt edebilecek kadar iyi tanıdığımdan değil, ama kadınları tanıyorum - ya da öyle düşünmeyi seviyorum - ve bu kahkaha saftı.

Haley'nin Tucker'ın kısa süre önce terk ettiği tabureyi çekip rahatça oturmasını ve ellerini masanın üzerinde birleştirmesini izliyorum. "Bunun oynamak istediğim bir oyun olduğunu sanmıyorum, Gizemli Adam."

"Oyun mu? Ben oyun oynamam. Benim tarzım değil." "Hayır mı? O zaman buna ne diyorsun?"

"Tanındıklar arasında bir konuşma."

"Tanındıklar mı? Sanırım birbirlerinin isimlerini biliyorlar."

Onu inceliyorum, ondan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim. Cesur biri ve ben cesurları severim, ama aynı zamanda küstah görünüyor. Varsayımlardan hoşlanmam.

Doğru ışıktaki gözleri nazik, sessiz ve dürüst. Yakından, benimkilerden sadece birkaç santim ötede, daha yüksek, daha karanlık ve sırlar barındırıyor gibi görünüyorlar. Varsayımlarla aram iyi olmayabilir ama sırlarla aram iyidir. Onlarla dolu bir dolabım var.

Hay sikeyim. Kulağa kötü geliyor.

"Gaige," dedim ona. "Addams." Soyadımı neden söylediğimi bilmiyorum ama söylemem *gerekiyormuş gibi* hissettim.

"Gaige Addams, seninle tanışmak benim için yarı bir zevkti ama arkadaşlarıma yanına dönmem gerekiyor."

Yarı zevk mi?

"Böyle bir şey var mı ki?"

"Tabii ki öyle." Tamamen mantıklıymış gibi cevap veriyor. "Nasıl yani?"

Gözleri gülümsüyor. Lanet gözleri Tyra Banks'in gözleri gibi gülümsüyor. Bunu yapabilen birini hiç tanımamıştım.

"İlk başta pek zevkli değildi. Biraz kaba ve düzelticiydin. Bu, bir yabancıda illa ki çekici bir özellik değildir."

"Yabancı mı?"

"Tanıdık."

"Peki ya zevkli kısmı?" Daha dik oturarak itiyorum.

"Ah. Doğru. Görünüşe göre seninle konuşmak o kadar da kötü değilmiş. Ayrıca çok tatlı bir ismin var."

Sırıtiyorum, böyle bir şey söyleyecek kadar cesur olmasının tadını çıkarıyorum. Acaba alkolden mi yoksa her zaman bu kadar açık sözlü olduğundan mı; her iki durumda da hoşuma gidiyor.

Daha yakına eğiliyor ve ben de otomatik olarak onun hareketlerine uyuyorum. Haley başını yana eğiyor, gözleri hafifçe kısıyor. Bunu sık sık yapıyor ve yine alkolün etkisiyle mi böyle yapıyor diye merak ediyorum.

"Gerçekten de arkadaşlarıma yanına dönmem gerekiyor." Onu duymak için kendimi zorlamam gerekiyor çünkü sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor.

"Emin misin?" Neden bilmiyorum ama bu istemeden söylediğim ikinci şey.

Başını sallıyor. "Maalesef, ama sana bir sır verebilir miyim?" "Tanıdıklar sırlarını paylaşır mı?"

Haley yaklaşıyor. Onu takip ediyorum. Dudaklarına bakıyorum ve o anda öpülebilir olduklarına karar veriyorum.

"Artık var." Artık birbirimize o kadar yakınız ki konuşurken nefesinin dudaklarıma çarptığını hissedebiliyorum.

"Paylaş o zaman."

"Bu gece burada olmak bile istemiyorum. Ben 'dışarı çıkma' hayranı değilim." Bu sefer gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden buradasın?"

Omuz silkiyor. "Beni kandırdılar."

"Bu yüzden mi bu kadar çok çekim yaptın?" Arkasına yaslandı. Onu tekrar takip ediyorum.

"Beni mi izliyordun, Gaige?"

"Arkadaş grubunuzu görmezden gelmek biraz zor. Bu akşam oldukça gürültücüydünüz."

Dikkati söz konusu kalabalığa yönelir. Gözleri biraz kapanıyor, yüzü acı çekiyormuş gibi buruşurken alnı kırışıyor. İyi olup olmadığını sormak için ağzımı açar açmaz, dudaklarında rahat bir gülümsemeyle başını bana doğru çeviriyor.

"Bir arkadaşımızı kutluyoruz."

"Bu arkadaş neyi kutluyor?"

"Hayat." Cevabı kesin ve gerçek. Gülümsemesi sahte, azalıyor.

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim.

"Peki ya sen? Sen burada ne yapıyorsun?"

"Rahatlıyorum... ya da rahatlamaya çalışıyorum."

"Zor bir gün müydü?" diye soruyor.

"Çoğundan daha sert değil. Birkaç işte çalışıyorum ve bu bir süredir izinli olduğum ilk gece. Fırsat buldukça dışarı çıkıp bir bira içmeye çalışıyorum."

"Neden bu kadar çok iş?" "Çalışmayı seviyorum."

"Kimse çalışmayı sevmez," diye yanıtlıyor. "Böyle mi düşünüyorsun?"

"Sayılır. Yani, bence insanlar işlerini seviyor, ama aynı zamanda evde oturup bütün gün parmaklarını bile kıpırdatmama şansları olsaydı, bunu kabul edeceklerini düşünüyorum." Bir omzunu kaldırıyor. "Ben yapardım, biliyorum."

"Arkadaşlarınla parti yapmadığın zamanlarda bunu mu yapıyorsun?"

Kıkırdıyor ve bu çok şirin. "Ben buna parti yapmak demezdim ama evet, yaptığım şey bu. Kanepemle, Netflix'le ve mikrodalga patlamış mısırla bir aşk ilişkim var."

Sandalyemde biraz geriye doğru sallanıyorum. "Neden kulağa cennet gibi geliyor?" "Çünkü öyle."

"Netflix'i hiç kullanmadım bile ve kıskandım."

"Bekle, gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bu kadar çok çalışırken buna sahip olmak biraz anlamsız. Ayrıca, iş dışında olduğum zamanlarda da pek evde olamıyorum."

"İşinizi *gerçekten* seviyor olmalısınız." "Birinde bedava pizza alıyorum."

"Beni 'bedava' ve 'pizza' ile kandırdınız. Pizzaları sen mi yapıyorsun?" "Ben dağıtıyorum. Harold's'da çalışıyorum."

"Kapa çeneni. Kapa çeneni!" Nefes nefese kaldı. "Orası benim *en sevdiğim* p i z z a c ı ! Gerçi daha önce pizzamı getirmiş olsaydın hatırlardım."

Sırıttıyorum. "Öyle mi?"

Nedenmiş o?" "Biliyorsun, şey..."

Sırıtişım daha da büyüyor. Fark etti. Gözleri kısıldı.

"Kibir. Kesinlikle kibir."

Buna tam bir kahkaha attım. "Ben kibirli değilim."
"Öyle mi? O küçük sevimli sırıtışınla değil mi?"
"Şirin, ha? Demek sevimli olduğumu
düşünüyorsun."

Kendi sırtışının oluşmasını engellemeye çalışarak başını sallıyor. "Ben öyle bir şey demedim."

"Ama sen öyle düşündün."

Yüzü kızarıyor, dudaklarını kaplayan bir gülümsemeyle başını başka yöne çeviriyor. "Gerçekten geri dönmeliyim, biliyorsun. Bu bir-"

"Zevk," diye araya giriyorum, o *yarı yarıya* kısmını eklemekten önce.

Gülümsüyor ve bu sefer içten. "Seninle tanışmak bir zevkti, Gaige."

Tabureden kalkıp arkadaşlarının yanına dönerken hiçbir şey söylemeden başımı sallıyorum. Geri çekilirken onu izliyorum, yaklaştığında arkadaşının yüzünün nasıl aydınlandığını fark ediyorum. Haley başını sallayıp bara oturmadan önce kıkırdıyorlar ve bana dönüp bakıyorlar.

Gülümsedim ve artık sıcak olan biramdan bir yudum aldım.

Tadına bakıp yüzümü buruştururken Clyde's'ın barmeni Benny ile göz göze geliyorum ve bir tane daha içmek için işaret ediyorum. Genelde bana gülümser ya da başını sallardı. Bu sefer ters ters bakıyor ve bir şey istememişim gibi davranıyor.

Hah. Tamam. Belki de beni görmemiştir?

Dikkatini çekmeye çalışıyorum ama nafile. Ya beni görmezden geliyor ya da kötü bir gece geçiriyor. Aramız her zaman iyiydi ama şu anda bir şeyler ters gidiyor - özellikle de az önce Haley'e gülümsedikten sonra beni izlerken yakalayıp kaşlarını çatmasından beri.

Birama bakarken bir tane daha içmek için kalkmayı ya da eve gitmeyi düşünüyorum. Muhtemelen eve gitmeliyim. Yarın yapmam gereken bir sürü iş var ve dükkândaki yeni adamın alışmasına yardım etmem gerekiyor.

Ama kalmak istiyorum, belki Haley ile tekrar konuşmayı denerim.

Hayır. Gitmem gerek. Sorumluluk sahibi olmalıyım.

Evine git, Gaige. Onunla bir daha konuşmana gerek yok.

Birdenbire yeni, soğuk bir bira gözüme çarpıyor. Başımı kaldırdığımda Haley'nin yine karşımda durduğunu görüyorum.

Yüzüme ukala bir sırtıma yerleştirip, "Uzak duramadın, ha? Sevimli olduğum için, değil mi?"

Omuz silkiyor ve oturuyor. "Kibirli. Ayrıca, yalnız görünüyordun." "Bu çok hoş bir bahane."

"Çok tatlı bir bahanesin."

"Teşekkür ederim..."

Sanırım."

"Arkadaşlarım düğünlerden, kocalardan ve bebeklerden bahsediyor. Onları dinleyecek sabrım yok."

"O kadar sıkıcı, ha?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Her şey biraz üzücü."

"Üzücü mü? Nasıl? Bunların en mutlu anılarından bazıları olması gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Elbette, ama hayatınızı tanımlama şekliniz bunlar olmamalı."

"Geçerli. Onlarla eğlenmek ve kutlama yapmak için burada değil misin?"

"Evet, ama aynı zamanda gelip seninle tekrar konuşmam için beni cesaretlendirdiler."

"Ve sen de bunu kabul ettin mi?"

Omuz silkiyor. "Biraz çakırkeyifim. Çakırkeyif olduğumda cesur oluyorum."

"Benimle konuşabilmek için bol miktarda içki içmek zorunda kalacak kadar mı geriyorum seni?"

"Birileri kendini beğenmiş."

"Birileri sorudan kaçıyor."

"Sorun sen değilsin, genel olarak. İnsanlarla çok sık ya da iyi vakit geçirmiyorum. Aslında bu gece sıkılırsam diye e-okuyucumu yanımda getirdim."

"Ve işte buradasın, insanlar-ing."

Sırıttıyor. "İşte buradayım."

"Haley, bence çok iyi anlaşıcağız."

Arkadaşları onu sürükleyerek götürmeden önce biraz daha sohbet ettik. Grubunun yanına döndüğünden beri Haley üç shot daha attı ve bir votka ile soda içti; bunu biliyorum çünkü barmene içki siparişini bağırarak söylemeye başladı. Benny sırtarak başını sallıyor, sonra bana bakıp başıyla onaylıyor. Her seferinde gülümsemesi sıcak, şefkatli ve gerçek.

Gece boyunca tanıdıklık hissi artıyor. Onu daha önce bir yerlerde görmüş olmam gerektiğini *biliyorum*, ya da belki de görmedim ve sadece o yüzlerden birine sahip.

Geceyi sonlandırmaya hazır olduğumda garsonumu görüyorum ve hesabımı kapatmaya hazır olduğumu belirtmek için elimi kaldırıyorum. Birkaç dakikalığına ortadan kayboluyor ve hemen masama doğru koşarak geri dönüyor.

"Al bakalım, şekerim." Sesi yapış yapış ve çok tatlı. Sesini kalınlaştırıyor ve bütün gece böyle oldu. Sanırım "**B e n** değilim "i

kaçırdı.

Birçok kez gönderdiğim *ilgili* not.

Aptal değilim. Yakışıklı bir adam olduğumu biliyorum. Harika bir kemik yapım, harika gözlerim, harika saçlarım var ve kendi başıma giyinebiliyorum. Haftada en az altı gün sağlıklı beslenerek ve aynı sıklıkta spor salonuna giderek vücuduma iyi bakıyorum. Çok çekici olduğum, harika bir gülümsemeye sahip olduğum ve ne zaman terbiyemi kullanacağımı bildiğim söylendi. Tam bir avım.

Bu garson tarafından kandırılmak istemiyorum.

Hesabı masaya bırakmak için çok yakınımına eğildiğinde göğüsleri neredeyse bana saldırıyor. Ona herhangi bir fikir vermek istemediğim için geri çekiliyorum. Ona bakarken, yüzünde küçük bir incinme belirtisi görüyorum. Kendimi kötü hissetmek istiyorum.

-Gerçekten istiyorum ama yapamam. Aletimi onun vücuduna sürtecek olsam, çıldırır. Bir kadın bunu bir erkeğe yaptığında neden farklı olsun ki? Kesinlikle, olmamalı.

Bir adım geri çekiliyor ve sadece davetkâr bir sırıtışla bana gülümsüyor. "Başka bir *şeye* ihtiyacın olursa bana haber ver." Hiçbir *şeyi abartılı bir* şekilde vurgulamasını özlemiyorum.

"Teşekkürler. Ben iyiyim."

Gözleri üzerimde geziniyor. "Bunu görebiliyorum."

Ciddi misin? Bunu oraya mı götürüyor?

Ona bakıyorum, geri adım atmayı reddediyorum ya da ilgilendiğime dair herhangi bir ipucu vermiyorum. Kesinlikle ilgilenmiyorum. İpucunu alıyor, bir kez daha sırıtıyor ve sonunda arkasını dönüyor. Kalçalarının salınımını abartıyor, bu da yürüyüşünün doğal görünmemesine ve istediği seksi gösteriyi yapamamasına neden oluyor.

Barı tekrar tararken hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para atıyorum. Haley'i aradığımı söyleyebilirsiniz ama tamam, iyi, Haley'i arıyorum. Barı ikinci kez taradığımda, artık burada olmadığını fark ettim. Garson hesabımı bırakırken kaçmış olmalı. Hayal kırıklığına uğradım. Gitmeden önce onu tekrar görmeyi umuyordum, belki onunla tanışmanın benim için de yarı bir zevk olduğunu söyler, hatta belki numarasını bile alabilirdim.

Ama görünürde yok.

Barmene el sallıyorum, Benny'nin az önceki bakışını önemsizmiş gibi geçiştiriyorum, ama o jeste karşılık vermiyor. Onun yerine yüzü öfkeyle çarpılıyor.

Tamam, belki *de* bir şeydir.

Omuz silkerek başımdan savdım ve dışarı çıktım çünkü şu anda sadece eve gitmek istiyorum. Arabamdayım, kolu kaldırıp arabaya atlamaya hazırlanıyordum ki bir kahkaha duydum.

sadece bu gece duydum. Sesin geldiği yere bakıyorum ve Haley'i arkadaş grubuyla birlikte görüyorum. Sanırım içkinin etkisinde kalmış olacak ki tökezliyor ve arabası olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerinde kendini zor tutuyor.

Aracıma yaslanıp kollarımı göğsümde kavuşturarak bu gece onu milyonuncu kez izliyorum.

Otoparkın loş ışıklarıyla arkadan aydınlatılmış, sessiz bir kahkahayla başını geriye atmış. Muhteşem görünüyor.

"Hayır, Cailee. Ben iyiyim. Bir taksi tutacağım."

Ya da *sanırım* öyle diyor. Emin olamıyorum; kelimeleri hafifçe geveliyor, sarhoş hali artık acı verici bir şekilde belli oluyor.

Herkes kendi yoluna giderken onun başını salladığını ve geri çekildiğini görüyorum. Kendi kendine mırıldanarak çantasını karıştırmaya başlıyor. Birkaç saniye aradıktan sonra bir çığlık atıyor ve telefonunu kaldırıyor. Sonra da düşürdü. Yüzüstü düşmeden önce kendini yakalamak için eğildiğinde kıkırdıyorum.

"Kendine zarar vereceksin."

Haley sözlerim karşısında irkiliyor ve sesin nereden geldiğini görmek için fırlayıp etrafında dönüyor. O boş otoparka bakıp karanlığa doğru adım atarken sırtıyıyorum. Aynı zamanda kendimi arabamdan atıp ona doğru yürüyecek kadar huzursuz hissetmeme neden oluyor. Eğilip telefonunu alıyorum.

Sadece birkaç adım arkasındayım ki tekrar dönüyor ve boğazından yüksek bir çığlık çıkıyor.

"AHHH! Hassiktir!" Göğsünü tutuyor, ağzı açık, gözleri dehşetten kocaman. Tekrar geriye doğru sallanırken onu sabitlemek için uzandım. "Ödümü kopardın."

Özür dilemiyorum, pazusunu sıkıca kavırıyorum, tekrar takla atmasından endişeleniyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Söylediklerini dikkatle dinlemek zorundayım, çünkü hala birbirine karışmış ve tek bir kelime gibi geliyor.

"Eve gidiyordum," diyorum, sorusunu doğru anladığımı umarak. "İyi olacak mısın? Seni bırakmamı ister misin?"

Bunu neden söyledim? Neden onu bırakmayı teklif edeyim ki? Onu tanımıyorum, o da beni tanımıyor. Tehlikeli ya da suçlu olabilirim. Oh, lanet olsun, ben bir suçluyum.

Artık değil, Gaije.

Haklısın. Öyleydim, ama artık değilim. Artık normal bir kızı evine bırakmayı teklif eden normal bir adamım. Bunda yanlış ya da zararlı bir şey yok. Olsa olsa dostça ve centilmence bir şeydir.

Gallant. Ben de öyle olabilirim.

Haley homurdanıyor ve elimden kurtuluyor. Tekrar küçük çantasına uzanıyor, bir şeyler arıyor. "Hayır... taksi... telefon", çantasını tekrar karıştırırken çıkarabildiğim tek şey bu.

Telefonunu ona uzattım, ancak bu güzel jest kızgın gözlerle karşılandı.

"Telefonumu mu çaldın? Hırsız!"

Ne? Hırsız mı? Hırsız mı?

"Hırsız!" diye bağırıyor tekrar dönerek, sesi sessizleşen gecede yankılanıyor.

Onu tekrar yakalayıp bana döndürüyorum. "Haley, sus. Onu düşürdün. Ben çalmadım."

Suratını asıyor, gözleri hâlâ uzattığım elimdeki telefondan yüzüme ve tekrar telefona kayıyor. "Oh. Bunu biliyordum."

"Berbat durumdasın. Bak, seni eve bırakayım. Burada tek başına beklemene gerek yok."

Anında reddediyor, başını öfkeyle ileri geri sallıyor. "Hayır. Yabancı tehlike," diye defalarca tekrarlıyor.

Gülmemem gerektiği halde gülüyorum. "Hayır, ben yabancı değilim, unuttun mu? Tanıdıkınız. Sen benim adımı biliyorsun, ben de seninkini. Eğer bir şey olursa, en azından bu bilgiye sahip olursun."

Gözlerini deviriyor, jest çılgınca abartılmış. "Oh, lütfen. Bunu taklit etmek çok kolay. Sana adımın Nikki olduğunu söyleyebilirdim ve sen aradaki farkı asla anlayamazdın."

Sözleri yavaş ve net, sanki ağzından çıkan her bir kelimeye ekstra dikkat gösteriyor.

"Hayır," diyorum ona. "Nikki'ye benzemiyorsun."

"Ben öyleyim." Çok kararlı ve sarhoşken bu kadar inatçı olmasına bayılıyorum. Çok tatlı.

"Haley-"

"Nikki!"

"Doğru. Nikki," diye değiştirdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Seni eve bırakayım. Lütfen? Sana dokunmayacağıma söz veriyorum."

Haley'nin yeşil gözleri benimkileri buluyor. Bakışları vahşi, açık, özgür. Şu anda ne kadar sarhoş olursa olsun, bu şekilde göz teması kurabilmesine şaşıyorum. Sanki eldivenlerini giyip dolabımdaki iskeletleri karıştırmaya hazırmış gibi bana bakması beni neredeyse rahatsız etmeye başlıyor. O kadar rahatsız oluyorum ki ensemde ter oluşmaya başladığını *hissedebiliyorum*, minik tüyler diken diken oluyor ama başka tarafa bakmayı reddediyorum. Bakamıyorum. Bu bir sınav, geçmek istediğim bir sınav.

"Tamam." Cevabı sert, sessiz ve emin.

"Tamam," diye tekrarlıyorum. "Arabam bu tarafta."

"Benimki tam burada," diyor kahverengi bir sedanı göstererek.

Bir, iki kez göz kırpmıyorum. "Buraya nasıl geri döneceğim?" Omuz silkiyor. "Yürürsün."

"Ne kadar uzakta yaşadığını bile bilmiyorum." "Sadece yirmi ya da kırk blok."

Evet, çünkü bu rakamlar birbirine çok yakın. Zihinsel olarak hesaplıyorum. Yürüyebilirim.

"Peki," dedim. "Anahtarlar."

Yine çantasını karıştırıyor ve bu sırada kendi kendine mırıldanıyor. "Aha! İşte."

Kocaman, hantal bir kordonu bana fırlatıp göğsümün tam ortasına isabet ettirmeden önce tepki verecek zamanım olmadı. Suçlu nesneyi almak için eğilirken o noktayı ovuşturuyorum. Doğrulduğumda Haley'nin çoktan arabasının diğer tarafına geçmiş, bana oflayıp pufladığını görüyorum. Ona güldüğümü düşünmesini istemediğim için eğlenen bir gülümsemeyi bastırıyorum - kesinlikle öyle olsam da. Sevimsiz anahtarlıklar ve yaklaşık sekiz farklı anahtarla dolu kordonu karıştırmaya başlıyorum. Neyse ki araba anahtarını bulmak kolaydı. Kilit açma düğmesine basıyorum ve o da hemen elini kornaya çarparak arabaya dalıyor.

"Hadi gidelim!" diye bağılıyor içeriden.

Kapıyı açıp kendimi küçük aracın içine katlarken gözlerimi deviriyorum. Bu kadın delirmiş.

"Vroom!" diyor.

Başımı sallıyorum, verdiği sert tepkiler karşısında aptal gibi gülümsüyorum. Sarhoşken şaşırtıcı bir şekilde giderek daha da kabalaşıyor. Torpido gözünü açıp peçete üstüne peçete çıkarmaya başladığında koltuğu altı-iki bedenime uyacak şekilde ayarlıyorum.

Motoru çeviriyorum, kayışlarından gelen gıcırtıdan yüzümü

buruşturuyorum. İçimdeki tamirci otomatik olarak bunu düzeltmenin yollarını düşünmeye başlıyor ve

arabasının hareketlerinde hissettiğim diğer küçük tutarsızlıklar. Bu geceyi sağ salım atlatabilirim, ona bir ayar yaptırmasını hatırlatmayı aklıma not ediyorum.

Otoparkın sonuna ulaştığımda "Sola," diye talimat veriyor.

Göz ucuyla *hâlâ* torpido gözünden peçete çıkardığını görebiliyorum.

"Bir şey mi arıyorsun?" Ona sordum.

"Hayır."

Tamam o zaman. Nereye döneceğimi söylemenin dışında, yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı ve yaklaşık iki dakika içinde aramaktan vazgeçti.

Beni götürdüğü apartmanın park yerine yanaşıp arabayı kapatıyorum.

"Geldik," diye anons ediyor, kapısını açıyor, dışarı çıkıyor ve sonra tekrar kapattım.

Hemen onu takip ettim. Bu haldeyken binaya tek başına girmeye çalışmasına izin verirsem hıyarlık etmiş olurum. Her an peşindeyim, düşerse onu yakalamak için hazır ve nazır bekliyorum. Bir mucize eseri, yolculuk boyunca sadece iki kez ayağı takılıyor. Kapısına vardığımızda elini uzatarak anahtarlarını istiyor. O karmaşanın içinde anahtarı nasıl bulacağını merak ederek anahtarları uzatıyorum.

Ağır kordonu yere düşürmeden önce iki farklı anahtar deniyor ve onları almak için hızla eğiliyor -eğer sendeleyip başını tutma şekli bir gösterge ise çok hızlı. Başımı sallayıp anahtarlarını elinden alıyorum, loş ışıkta gözlerimi kısarak doğru anahtarı bulmaya çalışıyorum. Kapı açılana kadar üç kez denedim. Beni geçip sessiz odaya giriyor, kapının yanındaki masayı kaçırdığı için çantasını gürültüyle yere atıyor ve sonra kendi talihsizliğine kıkırdıyor.

Onu takip etsem mi etmesem mi bilemiyorum. Bu kız hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Adını, kışının ne kadar harika olduğunu ve varsayımlarda bulunma becerisini bilmek dışında, neredeyse bir yabancı. Sırıtarak, "kız kardeşimi uyandırmadan önce sessiz ol" diye kendi kendine konuşarak etrafta dolanmaya başlamasını izliyorum. Sonra, yüksek sesle ve net bir şekilde, daha önce duyduğumu *bildiğim* bir ses duyuyorum.

"Hales?"

Çalıştığım tamirci dükkanı en iyi arkadaşım Hudson'a ait. Koridorun sonundaki yatak odasından gelen ses? Hudson'ın yeni kız arkadaşı Rae'ye ait. Bir parçam şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı panikliyor. En iyi arkadaşımın kız arkadaşının dairesinde onun kız kardeşiyle yakalanmak istemiyorum. Hudson'ın bu konuda bana vereceği uyarıları *biliyorum*.

Şu anki durum. Kahretsin, bana vereceğim uyarıları biliyorum - bu gece kendime verdiğimden değil çünkü sadece zararsız bir şekilde flört ediyorduk.

Ama onun numarasını isteyecektin, Gaige.

Hiçbirinin bu kadar ileri gitmemesi gerekiyordu. Hâlâ Hudson'ın kızıyla konuşuyor ama geri çekilmeden önce araya girmem gerekiyor. Anahtarlarını giriş masasına bırakarak ona iyi olup olmayacağını sormaya başlıyorum ama o geri dönüşü olmayan bir şey bağırıyor.

"Bir adamla tanıştım. Gerçekten seksi bir adamla. Benimle ilgilenecek," diye dramatik ve müstehcen bir şekilde haykırıyor Haley.

Siktir!

Daha fazla bilgi veremeden harekete geçiyorum, kollarımı beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Kıkırdıyor, bana doğru kıvrılıyor. "Yatak odan nerede?" Kulağına fısıldıyorum.

İçimde daha da erimeden önce vücudu bir anlığına durgunlaşıyor. Kalp atışlarının hızlandığını hissettiğimde kendi kendime gülümsüyorum. Titrek bir elini kaldırıyor ve titrek bir parmağıyla koridoru işaret ediyor. Onu neredeyse yatak odasına sürüklüyorum, ayakları tam olarak işbirliği yapmıyor.

Onu içeri aldıktan sonra kapıyı çarparak kapatıyorum ve yavaşça geri çekiliyorum. Kimsenin odaya dalmayacağından emin olduktan sonra Haley'le yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

"Delirmiş gibi davranıyorsun," diye fısıldıyor. "Biliyorum," diyorum ona aynı sessizlikle.

Haklı; deli gibi davranıyorum ama Hudson'la bu konuda yüzleşmek istemiyorum. Hayatım tam bir altüst oluşun ortasındaiken biriyle bir şeyler yaşamam konusunda bana vereceği dersi biliyorum.

Anlıyorum, düşünüyorsun: *Neden arkadaşlarının hayatını belirlemesine izin veriyor? Bu pislik neden arkadaşlarının ne düşündüğünü önemsiyor?* Birincisi, umurumda değil. İkincisi, ne *düşündükleri* umurumda değil, ama haklı olacağını biliyorum ve bununla yüzleşmek istemiyorum. Şu anda buna ihtiyacım yok... yine de buradayım, barda tanıştığım rastgele bir kızın yatak odasındayım.

Mükemmel karar verici, tek kişilik parti.

Haley omuz silkti ve üstünü çıkarmaya başladı. Onun hareketleri karşısında hazırlıksız yakalandığım için kekeleyorum. Ellerimi sıkıyorum, sadece sütyenle kalmayıp yatağına uzanırken üzerinde bir kaşkorse olmasına o kadar seviniyorum ki. Şu anda neredeyse çıplak olsaydı nasıl tepki verirdim bilmiyorum. Gözlerinin kapanışını izlerken ayaklarım yere

sağlamca basıyor, gitmem gerektiğini bilsem de bu anı kaçırmak istemiyorum.

Çok huzurlu, çok sakin görünüyor. Ve güzel. Muhteşem bir kadın. Dolgun dudakları aldığı her nefeste hafifçe kıpırdıyor. Bir saç teli yüzünü gıdıklarken burnu seğiriyor. Şimdi odanın yumuşak ışıltısı bize eşlik ettiği için, şu anda uyuklarken yatağın üzerine yayılmış olan saçın rengi konusunda yanıldığımı görebiliyorum. *Sadece* açık kahverengi değil; hafifçe bronzlaşmış tenine uyum sağlamak için yumuşak sarı ve koyu kahverengi çizgilerle mükemmel bir şekilde gölgelenmiş. İçimde bunun doğal olduğuna dair belirgin bir his var.

Siyah kaşkorsesinin altından çıkan parlak kırmızı sutyen askısını fark ederek gözlerimi geri kalanının üzerinde gezdiriyorum. Mükemmel kıcı, sahip olduğu her kıvrımı kucaklayarak işini iyi yapan bir çift koyu yıkama skinny kot pantolonla kaplı. Gözlerimi poposundan ayırıp yavaşça incelemeye devam ediyorum. TOMS'unu bile çıkarmamıştı. Gözlerimi kısarak üzerlerinde ne olduğunu daha yakından görmeye çalışıyorum. *Onlar flamingo mu? Onlar flamingo!* Gülümseyerek yatağa yaklaşıyorum, ayakkabılarını çekmek için dikkatlice uzanıyorum.

"AH!" diye bağıyor, ters dönüyor ve kafamın yan tarafına tekme atıyor.

"Siktir!"

Kafamdaki gümbürtüyü görmezden gelerek, hala dinliyor ve ayakların dairenin içinde gezinmesini, Rae'nin buraya girmesini bekliyorum, ama asla gelmiyor.

Bir gıcırta duydum. "Kahretsin! Çok özür dilerim!" Haley elleri yüzüme dolanırken fısıldıyor.

Gözlerimi açtığımda onu yatağın kenarında dizlerinin üzerinde buluyorum. Ellerini yüzümden çekip bir adım geri atmak için tüm gücümü kullanıyorum. Oflayıp pufluyor ve yatağın üzerine yığılıyor.

"İyisin, değil mi?"

"Evet, iyiyim," diyorum ona, yüzümün az önce tekmelediği tarafını ovuşturarak. Adrenalin şu anda içimde dolaşıyor. Az önce bir hatun tarafından suratıma tekme yedim. Yardım etmeye çalıştığım bir hatun. Bu gerçekten benim hayatım mı? Yani, bilerek yapmadığını biliyorum ama yine de. "Sadece ayakkabılarını çıkarıp seni rahat ettirmeye çalışıyordum ki eve gidebileyim."

"Ev mi? Ev nerede?" Sesi rüya gibi, sanki yarı uyanık yarı hayal alemine dalmış gibi, ki sanırım öyle, çünkü gözleri kapalı ve kendi içine kıvrılmış durumda.

"Birkaç mil uzakta. Önce bara geri dönüp arabamı almalıyım."

Gözleri hızla açılıyor, yüzünü endişe kaplıyor. "Hayır. Kal."

Adrenalin azalmaya başlıyor ve beni ağır bir yorgunluk ele geçiriyor. Teklif çok cazip -çok cazip- ve kabul etmeme yarım saniye kaldı. Ama yapamam. Bu doğru değil. O sarhoş ve ben neredeyse bir yabancıyım. Sabah uyandığında aramızda olanlar -ya da olmayanlar- hakkında çıldırmasını istemiyorum.

"Hayır. Sanırım gitsem iyi olacak."

Gözleri yine kapalı ama bir şeyler ters gidiyor. Titriyor; tüm vücudu sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor. İçgüdüsel olarak yatağa yaklaşıyorum, onu rahatlatıp rahatlatmamam gerektiğinden emin değilim. Çoğu erkek muhtemelen diğer tarafa dönerdi, hatta kapıdan çıkmayı bile planlardı, ama ben değil. Hayır, küçük kız kardeşimle ilgili tecrübelerim var. Daha önce de kadın gözyaşları gördüm ve onlardan korkmuyorum. Aksine, beni en çok onlar endişelendiriyor. Kadınlar üzgün olduklarında savunmasız olabilirler ve bu genellikle en çok teselliye ihtiyaç duydukları zamandır.

"Hey, şşşt," diyorum ona yatıştırıcı bir şekilde. "Sorun yok."

"Değil," diye fısıldıyor, sesi çiğ. "Hiç de iyi değil."

Yatağın kenarına, onun kıvrılmış halinin yanına oturuyorum. Uzanıp saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "İyi olmayan ne?"

"Her şeyi."

"Tamam. Haklısın. Hiçbir şey yolunda değil."

"Biliyorum." Kendinden bu kadar emin konuşmasına kıkırdıyorum. "Will... kalacak mısın?"

Sesi çok kırık geliyor, sanki şu anda tüm dünyası başına yıkılmış gibi. Onu tanımadığımı biliyorum ama iyi olduğundan emin olmak istemekten kendimi alamıyorum.

"Tamam. Kalacağım," dedim. "Ama bana dokunmayacağına söz vermelisin, tamam mı?"

Gülüyor ve göğsüm ağrımaya başlıyor. Garip bir his, sanki içten dışa doğru yanıyor. Bir şeyler hissediyorum ve bu uzun zamandır olmamıştı.

"Söz ver. Ama sen de kalacağına söz vermelisin." Bir, iki kez yutkunuyorum. "Söz ver."

Oda sessizlikle yıkanıyor ve kafamın içinde dönen çarkları durduramıyorum. Hudson geceyi burada geçirdiğimi öğrenirse... *Kahretsin*. Başım büyük belaya girerdi. Zaten kendimle başım beladaymış gibi hissediyorum.

Yatağın ayakucundan bir yastık ve küçük bir battaniye alarak, Haley'nin bulunduğu yere yakın bir yerde yerde geçici bir yatak oluştuyorum. Yumuşak bir horlama sesiyle uykuya daldığını anlıyorum. Ayaklarımı ayakkabılarımdan kurtarıyorum, çoraplarımı da çıkarıyorum. Gömleğimi başımın üzerine kaldırmaya başlıyorum ama sonra vazgeçiyorum. Uyanmasını ve yarı çıplak olduğum için çıldırmasını istemiyorum. Kahretsin. Çıldırmasını hiç istemiyorum. Kısa bir an için tekrar gitmeyi düşünmeye başlıyorum ama sonra verdiğim sözü hatırlıyorum. Kalmak zorundaydım. Yapılacak en doğru şey bu. Böylece yere yerleşiyorum, yastığı tam istediğim gibi paketliyorum ve üzerimi küçük battaniyeyle örtüyorum. Ayaklarım dışarıda kalıyor ama en azından çoğumu örtüyor.

Yan dönüp rahatlamaya çalışıyorum ama olmuyor. Haley'nin ayaklarını sürüyerek dolaşmaya başladığını duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. O hareket ettikçe yatak eğiliyor ve sallanıyor. Bir yastık başımın yanına düşüyor, üzerime bir battaniye daha atılıyor. Soğuk ayakları benimkilere değişiyor. Hareket etmiyorum. Bu noktada *nasıl hareket* edeceğime dair hiçbir fikrim yok. Yakınlığı korkutucu. Karanlık odada onu zar zor seçebiliyorum ama yanımda yere uzandığını görebiliyorum, o kadar yakın ki saçları yüzüme değişiyor. Gıdıklanıyorum ama yine de hareket edemiyorum.

"Gaige." Sesi çok sessiz ve utangaç. "Uyanık mısın?"

"Evet." Benimki boğuk ve cızırtılı. "Ne oldu?"

"Sana bir sır verebilir miyim?"

Daha önce tekrarladığı sözlere gülümsüyorum. "Tanıdıklar sırlarını paylaşır mı?"

Yüzü bana dönük olana kadar dönüyor, burunlarımız birkaç santim açık. Gözlerini kapatıp "Artık öyle" diyor.

Oda çok sessiz, duyulan tek şey düzensiz nefeslerimiz. İkimiz de konuşmaya korkuyoruz. Kaşlarının arasındaki deri hafifçe çatılıyor. Her ne söylemek istiyorsa, bu onu incitiyor. Ona zarar vermesinden nefret ediyorum. Dudaklarımı yalıyorum, bana ne söylemek istediğini sormak üzereydim ama benden önce davrandı.

"Sana bu gece barda ne yapacağımızı söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hatırlamam biraz zaman alıyor ve hatırladığımda da bunu anlatırken gözlerinde saklı olan acıyı hatırlıyorum. "Hayatı kutluyorum."

"Evet," diyor sessizce. "Daha önce hayatı kutlamak için hiç bu kadar üzülmemiştim."

Yüz hatlarıma şaşkınlık çöküyor ve onun da bunu görebildiğini biliyorum. "Ne?" "O hamile. Arkadaşım."

"Bu harika."

O kadar yakın ki gözyaşlarının akmaya başladığını hissedebiliyorum. O kadar hızlı düşüyorlar ki, yanında yattığı kolumun üzerine düşüyorlar, düşüyorlar, düşüyorlar.

"Belki de o kadar harika değildir?"

Bu bir soru olarak ortaya çıkıyor çünkü gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum. Sorunun üzerine mi gideyim yoksa bekleyeyim mi? Beklemek en güvenlisi gibi görünüyor, ama uzanıp onu kendime doğru çekiyorum, kollarımı ona doluyorum ve yarı yarıya üstümde yatana kadar onu sürüklüyorum. Tüm vücudunda bir gerginlik var ve bunun nedeni birbirimize çok yakın olmamız değil. Hayır, bu bir süredir var. Sanki omuzlarının üstünde bir ağırlık yuva yapmış gibi. İçimden bir ses çılgık atıyor, bir kısmını taşımasına yardım etmem için yalvarıyor.

Gözyaşları birkaç dakika boyunca sessizce yanaklarından aşağı yuvarlanmaya devam ediyor, ta ki arada bir burnunu çekerek rahatlamaya başladığını anlayana kadar. Omuzlarındaki baskının az da olsa azaldığını hissedebiliyorum ama bu yeterli değil. Hâlâ çok fazla yük taşıyor.

Orada sessizce, rahatça uzanıyoruz. Saçlarını okşayarak onu uykuya daldırıyorum.

"Gaige?" Fısıltısı o kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum.

"Evet?"

"Teşekkür ederim." "Ne için?"

"Bana yardım ettiğin için. Kaldığın için. Ve beni hissetmediğin için." Hafifçe gülüyorum, bana karşı gülümsediğini hissetmekten memnunum.

"Ne zaman istersen, Haley. Ne zaman istersen." "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

chapter two

Bir şeyi itiraf etmeliyim ve siz de yargılamanızı geri çekmelisiniz. Görüldüğü kadar kötü değil... belki.

Etrafta gizlice dolaşmakta gülünç derecede iyiyimdir. İçeri ya da dışarı fark etmez, bu konuda çok iyiyimdir. Her ikisini de yapmak için muazzam miktarda pratik yaptım. Saatler sonra bir mağazaya gizlice girip uyumak için sessiz bir yer bulmak ve sonra mağaza açılmadan önce gizlice geri çıkmak? Hiçbir alarmı tetiklemeden mi? Yaptım. İki kez. Peki ya birkaç saat önce dükkândaki kadının üzerinde gördüğünüz elmasları pis ellerinizle almak için bütün gün izlediğiniz lüks bir semtteki bir evin kilidini açıp biraz para karşılığında rehin vermeye ne dersiniz? Evet. Bunu ben de yaptım.

Şu anda, içinde bulunduğum durumdan kendimi dikkatlice kurtarmak için fark edilmeden etrafta sinsice dolaşma yeteneklerimi kullanmanın ötesinde değilim.

Haley hâlâ üstümde sızmış durumda ve eğer panjurundan sızan sabahın ilk ışıklarına bakılırsa, buradan bir an önce çıkmam gerekiyor.

Önce (ve çoğunlukla) kaçmam gerekiyor çünkü biraz korkuyorum. Dün gece biraz fazla iyi kaynaştık. Kollarımda kendini çok rahat ve doğal hissetti. Acısını çok çabuk dindirdim. Ve şimdi gün ışığında, burada kalmamın büyük bir hata olduğu gerçeği çirkin yüzüyle bana bakıyor. Sohbetin çoğunda sarhoş olmasına rağmen onunla konuşmaktan çok keyif aldım. Onunla tekrar konuşmak *istiyorum*. Ayıkken. Sarhoşken. Her zaman.

Ayrılmak istememe neden olan diğer kısım? Hudson'ın kız arkadaşı. Eğer beni dairesinde yakalarsa, bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Bir. Ne diyebilirdim ki? *Sarhoş kız kardeşine eve kadar yardım ettim, ağlarken ona sarıldım ve onunla birlikte uyudum. Oh ve sevişmedik.* Doğru ya. Çünkü bana inanacağından çok eminim, özellikle de Haley ona nasıl "bakacağımı" oldukça çağrışımlı bir şekilde bağırdıktan sonra.

Mümkün değil.

Haley'nin hâlâ baygın olduğundan emin olmak için aşağı bakıyorum. *Kontrol ettim.* Dikkatlice altından kayarak çıkıyorum. Dakikada sadece bir santim hareket ettiğim için tüm süreç beş dakikadan fazla sürüyor. Yere çarpmadan önce başını tutarak, yastığın üzerinde rahat edene kadar nazıkçe hareket ettiriyorum. Dizlerimin üzerinde yükselip onu izliyorum. Kendime bunun sadece hâlâ huzur içinde uyuduğundan emin olmak için olduğunu söylüyorum ama yalan söylüyorum. Onu izliyorum çünkü o çok güzel. Dün gece muhteşem göründüğünü düşündüysem, yanılmışım. Taze gün ışığı yüz hatlarını belli bir şekilde vurguluyor, çarpıcı güzelliğini daha da öne çıkaran bir şekilde. Dudaklarının kıvrımı daha kıvrık, daha dokunulabilir. Kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık var, endişeleri uykusunda bile belli oluyor. Hüzünlü ama büyüleyici. Taşıdığı ağırlığa geri dönüyor.

Aynı bahaneyle kendime bir dakika daha veriyorum ve bedenimi ayakta durmaya zorluyorum. Çoraplarımı ve ayakkabılarımı sessizce tekrar giyiyorum ve ellerimi başımın üzerinde gezdirerek sabahki vahşi saçlarımı evcilleştirmeye çalışıyorum. Ayaklarımın dibinde uyuyan sirene bir kez daha baktıktan sonra parmak uçlarımda kapıya doğru ilerliyorum. Bir kıpırtı duyduğumda elim kapı kolundaydı. Nefesimi tutarak arkama bakıyorum; pozisyon değiştirmiş ama hâlâ uyuyor.

"Söz mü?"

Sessiz ama net bir kelime. Başka bir hareket ya da söz için onu izliyorum. Hiçbir şey yok. *Demek uykusunda konuşuyor, ha? İlginç.*

"Söz mü?" diye tekrar soruyor.

Dün gece bakımını üstlendiğim sarhoş ve ağlayan yabancıya verdiğim sözü hatırlıyorum. Ona her zaman söz vermişim ve bana ulaşmanın bir yolunu bulursa her zaman çok daha kolay olacaktı. *O adam ol, Gaige. Herkesin olabileceğine inandığı kişi. İyi adam ol.* Onları geride bıraktığın gibi onu da geride bırakma.

Düşüncelerim beni harekete geçiriyor. Odaya göz gezdiriyorum, gözlerim duvarında asılı duran ve dün gece görmediğim hüzünlü portreye, yatağının yanındaki parlak mavi lambaya ve sakinleştirici mavi şifonyerine takılıyor. Zevki en iyi ihtimalle eklektik. Biraz beceriksizce bir araya getirilmiş ama işe yarıyor.

Sonunda gözlerim şifonyerin üzerindeki tek bir not defterine takılıyor. Hızlıca bir not karalıyorum, onun gülümsemesini sağlayacağını bildiğim bir not - tabii dün geceyi hatırlarsa.

Nikki,
Söz veriyorum. Ne zaman istersen.
(555) 564-4464
Tanıdığınız, Gaige
Addams

Fikrimi değiştiremeden notu başının hemen yanına, terk ettiğim yastığın üzerine bırakıyorum. Dudaklarım kulağına değene kadar eğilip fısıldıyorum, "Söz veriyorum."

Küçük koridora çıktığımda dairenin geri kalanı sessiz. Burada başka ev arkadaşları olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama gördüğüm diğer iki kapıya bakarak sadece ikisinin olduğunu tahmin ediyorum. Adımlarım sessiz, asla bozmadığım eski bir alışkanlık ve bir mucize eseri görünmeden daireden sığıyorum. Kapıyı arkamdan kilitlemeden önce ceplerimi yokluyorum, kendimi dışarı kilitlemeden önce araba anahtarlarımın yanımda olduğundan emin oluyorum. Gitmeye hazır olduğumu anladığımda kapıyı yerine oturtuyorum ve yatak odasından çıkana kadar tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum.

Omuzlarım gergin, adımlarım hızlı ve binadan çıkarken ağzım kuru, arkamdan kapıdan fırlayacağından ya da daha kötüsü koridorda kız kardeşiyle karşılaşacağımdan endişeleniyorum.

Sonunda özgür ve temiz bir şekilde ön kapıdan içeri girdiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. İç çekerek dairesinin bulunduğu ikinci kata bakıyorum. Bir yanım Haley'nin aramasını istiyor, böylece onu rahatlatılabileceğim ama bir yanım da ondan bir daha haber almak istemiyor. Onun ve benim acımı omuzlamak ikimizin de hazır olduğu bir şey değil ve eğer arkadaşlığımızı sürdürmeye karar verirsek, bunun kaçınılmaz olacağından eminim.

Yola geri dönüyorum ve dün geceyi ya da bana sarıldığında ne kadar iyi hissettiğini düşünmemeye çalışarak Clyde'ın arabasına doğru hızlıca ilerliyorum. Başarılı oldum. *Zar zor.*

Arabama binmeye başladığımda ön kapıdan iri yarı bir adam çıkıyor. Onu hemen barmen Benny olarak tanıdım.

"Hey, adamım. Sabahın altısında ne işin var burada?"

"Envanter," diye cevap veriyor sertçe. "Eve sağ salim varabildi mi?"

Taşıdığı ses tonuyla kaskatı kesiliyorum, endişeyle bir parça uyarının karışımı. Bizim için yeni bir mekân olsa da Benny'yi bara gittiğim birkaç seferden beri tanıyorum. Hudson'ın kız arkadaşı Rae burada çalışıyor ve buraya sık sık gelmeye başladık. Benny, Rae'nin iyi bir arkadaşı ve ben de Rae'den çok hoşlanıyorum, bu yüzden onu biraz tanımayı kendime görev edindim. Genellikle gülümsüyor ve misafirperver bir havası var. Şu anki görünümü ne gülümseme ne de misafirperverlik. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Yine de onu iyi tanımıyorum. Ne demek istediğini ya da neden Haley'i sorduğunu da bilmiyorum. Bu yüzden aptalı oynuyorum.

Gözlerimi onunkilere kaydırdım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Bana doğru korkutucu bir adım atıyor. "Gözlerim var evlat. Onun peşinden gittiğini gördüm."

Bakışlarımı kısıyorum, bu konuda beni bu kadar zorlamasına sinirleniyorum. "Peki ya yaptıysam?"

"O Kamden kızları benim için çok şey ifade ediyor..."

Sinirleniyor, etrafta dolanmayı bırakmam için beni uyarıyor. Çenemi sıkarak ona istediği cevabı veriyorum. "Eve sağ salim ulaştı."

"Uh huh." İkna olmuş gibi görünmüyor. "Peki o iyi mi? Ona iyi davranıyor musun?"

Mümkün olsaydı, gözlerimi daha da kısdardım çünkü sesi, sahip olmak için hiçbir nedeni olmayan bir belirsizlikle yükseliyor. Cesurca, karakterimi sorguluyor. Karakterimin sorgulanmasından hiç hoşlanmıyorum.

"Bu seni ilgilendirmez."

Gerçekten değil. O Haley'nin babası değil, ona cevap borcum yok.

Bana doğru bir adım daha atarken yüz hatlarında öfke parlıyor, sanki kıcımlı tekmelemeye hazırlanıyor. Daha önce onun iki katı büyüklüğünde adamlarla kavga ettiğimi bilmiyordu. Korkmuyorum ama sinirleniyorum ve eğer kıcımlı kaldırmazsam işe geç kalacağım.

"Çocuk-"

"Bakın, Haley'i korumaya çalıştığınızı biliyorum ama sizi temin ederim ki her kadına olduğu gibi ona da son derece saygılı davrandım. Beni tanımadığınız halde hakkımda kötü şeyler düşünmeniz büyük talihsizlik."

"Günümde çok fazla pislik gördüm. Gözünüzün önünde saklanan insanların türüne şaşırırsınız."

Ellerim iki yanımda yumruk oluyor, nefesimi kontrol etmeye çalışırken göğsüm hızla pompalanıyor. Sözleri bana karşı suçlayıcı, bu da tek bir anlama geliyor: Geçmişimle ilgili birkaç hikâye duymuş, gömülü olduğunu sandığım hikâyeler.

"Beni kontrol ettin."

"Rae'ye yakınlaştığın an."

Şu anda bana botunun altına yapışmış sinir bozucu bir sakız parçasıymışım gibi davranırken, bu bilgi şaşırtıcı. Bana karşı daha önce hiç böyle davranmamıştı, belki de Rae'nin iyi bir adam tarafından kaçırıldığını bildiği için endişelenmesine gerek yoktu? Hiçbir fikrim yok ama bu beni daha az kızdırmıyor. "O geçmişte kaldı, Benny."

"Haley'den uzak durmalısın. Aklına romantizm gibi aptalca fikirler getirme. Anladın mı?"

Bu sefer ona doğru bir adım atan ben oluyorum, arabam açık unutulmuş kapıdan iğrenç bir şekilde bana bip sesi çıkarıyor. Demek Haley bekar olduğu için böyle oluyor. *Vay be. Beni bu kadar az düşündüğünü bilmiyordum.*

"Sana zaten söyledim, o benim geçmişimdi. Artık öyle biri değilim. Ayrıca, ona karşı romantik bir ilgim yok. Onunla *daha* dün gece tanıştım."

İfademin son yarısını görmezden gelerek, "Sen her zaman o adam olacaksın, evlat. Sen sadece onun daha yaşlı bir versiyonusun."

"İnsanlar değişir."

"Gördüğüm kadarıyla hayır."

Sinir sırtımdan yukarı tırmanıyor, kaslarım ne kadar gergin oldukları için zıplıyor. Gizlenmekte iyi olduğumu söylediğim zamanı hatırlıyor musun? Biraz yalan söyledim. İyiyim ama yakalandım. Birkaç kez. Bir sabıkam var ve bu gurur duyduğum bir şey değil. Şaibeli geçmişimin büyük kısmı sadece şaibeli, kayıtlar küçüklüğümden beri mühürlü. Ailem ve kendim dışındaki insanlar söz konusu olduğunda bunu aştığımı, yoluma devam etmenin güvenli olduğunu düşündüm.

Yanılmışım.

Ama o da

öyle.

"Yanılıyorsun."

o." Benny beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, dudakları onaylamaz bir şekilde kıvrılıyor. "Kanıtla

Son anda Jacked Up'ın açık garaj kapısından içeri daldım. Geç kalmam Hudson'ın umurunda değildi ama benim umurumdaydı. Aptal bir serseri çocuktan daha fazlası olduğumu kanıtlamak için yıllardır kışımı yırtıyorum.

Kaşlarım birbirine çarpıyor, Benny ile karşılaşmamın öfkesi tekrar içime doluyor.

"Siktir. Ben."

"Ben o şekilde sallanmam, pislik."

Döndüm ve Tucker'ı tersledim. "Yalan söyleme, Tuck. Eğer parmağımı sana doğru uzatırsam, hemen buraya gelirsin."

Öfkeyle oflayıp pufluyor ve beni görmezden geliyor.

On altı yaşımdan beri en iyi iki arkadaşımın yanı sıra çalışıyorum. Hudson, grubun en olgun olanı, genç bir istatistik olmayı başardı ve henüz lisedeyken Joey adında bir çocuğu oldu. Burada alt sıralarda başladı ve zirveye kadar yükseldi. Şimdi buranın sahibi.

Tucker... şey, o Tuck. Dövmelerle kaplı ve gecelerini yerel bir barda şarkı söyleyerek geçiriyor, tüm yeteneğini yerel halk için harcıyor. Devasa konser salonlarında satış yapmak yerine neden hala bu küçük kasabada oturuyor, hiçbir fikrim yok, ama sanırım hepimizin yaptığımız şeyler için kendimize göre nedenleri var.

Her ikisiyle de Jacked Up'ın ilk sahibi Horton bir çocuğa şans verdiğinde tanıştım. Hepimiz aynı zamanda burada çalışmaya başladık, Hudson ve Tucker ben geldiğimde birbirlerini okuldan tanıyorlardı. Aramızdaki bağ anında ve kalıcı oldu. O zamandan beri arkadaşız.

Onlar dışında, bir tür... yalnızım, eğer isterseniz, ve bununla yüzde yüz iyiyim.

"Neden hala kaşlarını
çatıyorsun?" "Kaşlarımı
çatmıyorum."

"Gördün mü? Surly," diyor Tucker, sesimdeki açık kızgınlık karşısında aptal suratında kocaman şapşal bir sırıtış beliriyor.

"Ben somurtkan değilim." Tamam, bu sefer sesimdeki hırıltıyı *ben* bile duydum.

İç çekerek kendimi biraz rahatlamaya zorluyorum. "İyi. Belki biraz asık suratlıyım."

"Öyle olduğunu biliyorum," diyor omzuma vurarak. "İkna etmen gereken ben değilim."

Elini silkiyorum ve mesaimе başlıyorum. "Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

"Gunters. Karısı park halindeki bir arabaya çarpmaya karar verdikten sonra Subaru'larına küçük bir ayar yapılması gerekiyor."

"Ouch." Yüzümü buruşturdum. "Bu sigorta için berbat olmalı."

Başını sallıyor. "Evet. Kocası pek mutlu değildi ama Hudson onu liseden tanıyor, bu yüzden arabayı getirdiğinde onu biraz sakinleştirdi."

"Hudson'ın aklı bir karış havada."

"Peki ya ben?" Patronum ve en iyi arkadaşım Hudson ofisinden çıkıp Tucker ve benimle birlikte saatin yanına geldi. "Neredeyse geç kalıyordun, Gaige."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne olmuş yani?"

Hudson'ın dudakları bükülür. "Bu bir ilk. Her şey yolunda mı?" "Her şey yolunda."

Tucker Hudson'a doğru eğiliyor ama gözlerini benden ayırmıyor. "Yaklaşık üç dakika içinde ikinci kez hırlıyor. Bir ayı yetiştirdiğimizden endişeleniyorum."

"Başka bir çocukla başa çıkamam, Tucker. Onun babası sensin, ben değil," diye alaycı bir şekilde fısıldıyor Hudson, dudaklarını bir sırtış kaplıyor.

"İkiniz de pisliksiniz ve benim babam *değilsiniz*."

"Bu konuşmaya yanlış zamanda girdim." Yeni adam Maddox bir anda ortaya çıktı.

Tucker arkasını dönüp yüzünü ekşitmeden, "Biz *sizin* babalar da."

Ben, Hudson ve Tucker'dan kahkahalar yükselirken Maddox bembeyaz kesildi.

"Ah, biz sadece seninle dalga geçiyoruz," diyor Tucker, neşesini dizginleyerek. Yüzü tekrar kasvetli bir hal alıyor. "Ama cidden, senin baban *olmayacağım*. Şimdi işinizin başına dönün."

Maddox'a sırtını dönen Tucker bize dönüyor. "Ee, ne haber çocuklar?"

Hudson ona kaşlarını çatarak Maddox'a bakar. Tuck pislik yapmaması gerektiği mesajını alır ve yeni adama döner.

"Tamam. Kibarca rica edersen baban olurum." Hudson uzanıp Tucker'ın kafasına bir şaplak attı. "Pardon. Jacked Up'a hoş geldin. Şimdi işe koyul."

Hudson iç çekerek Maddox'a özür dileyen bir bakış fırlatıyor, Maddox ise yüzünü kaplayan şaşkınlıkla sessizce uzaklaşıyor. Zavallı çocuk kendini neye bulaştırdığının farkında değil.

"Bana neden vurdun?" Tuck masumca söylüyor. "Kibarlık yapıyordum, göt herif." Onu görmezden gelen patronum bana doğru döndü. "Ne oldu Gaige? Dökül bakalım."

Ona öylece bakıyorum, duygularım hakkında konuşmayı reddediyorum. Hudson gözlerini deviriyor, pes ediyor.

"Tamam, tamam. Bu beni ilgilendirmez. Ama yardıma ihtiyacınız varsa..."

Nereye gittiğini bildiğim için başımı sallıyorum. Düşündüğü gibi bunun ailemle bir ilgisi yok. "Öyle değil," diyorum ona. "İlginç bir akşam ve olaylı bir sabah geçirdim. Bunu atlatacağım."

Hudson tartışmaya, beni konuşmaya zorlamaya hazır görünüyor. Ona ters ters bakıyorum ve ağzı kapanıyor, dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. Başını sertçe sallayarak yumuşuyor.

"Peki," diyor ellerini kaldırarak. "Ama eğer-"

"Biliyorum. Bir şeye ihtiyacım olursa buradasın. Minnettarım."

"Bunu söylemeyecektim. Bir daha geç kalırsan kışına tekmeyi basarım diyecektim."

"Elbette öyleydin," diye mırıldandım.

Hudson göz temasını sürdürüyor, bana ne olduğunu anlamaya çalışıyor. Bu onun olayı, göz teması. İnsanları ürkütücü bir şekilde okuyabiliyor. Okunmaktan nefret ediyorum, bu yüzden gözlerimi kapatıp anlattığım hikâyeyi çarparak Hudson'ın beni okumasını engelliyorum. Kaşlarını çatıyor, meydan okumayı seviyor.

Ben kabul
etmiyorum. O
kabul ediyor.

"Siz iki pislik bensiz sessiz bir konuşma mı yaptınız?" Tucker Hudson'a dönüp ters ters bakıyor. "Bu *bizim olayımız!* Bunu *onunla* yapamazsın!" Suçlayıcı bir parmakla beni işaret ediyor.

Kıskanç bir erkek arkadaş gibi konuştuğunun farkına varıp varmadığını merak ederek kıkırdıyorum. Hudson arkasından gelip özür dileyerek uzaklaştığında gösteri daha da güzelleşiyor.

Bir nefes veriyorum, ellerimi saçlarımdan geçiriyorum ve hemen işe koyuluyorum. Bu sabah Benny ile karşılaştıktan sonra eve koşup hızlıca bir duş alacak kadar bile zamanım olmamıştı. Daireme ve işe dönüş yolunun tamamını dün gece Haley'i neden eve götürdüğümü ve neden orada kaldığımı anlamaya çalışarak geçirdim. Neden gizlice çıkayım ki? Neden üzerinde telefon numaramın yazılı olduğu bir not bırakayım ki? Belki de dün gece biri biramın içine deli hapi koymuştur. Normalde asla böyle bir şey yapmam. Başımda yeterince bela var. Kendimi başkalarının sorunlarına açmak hayatımı kolaylaştırmayacak.

Bir bok için endişelenmek de öyle, Gaige.

Kendimi iyice silkeleyerek Maddox'un yanına gidiyorum ve kafamı oyuna vermeye çalışıyorum. "Pekâlâ. Ne var ne yok, dostum? Bugün ne üzerinde çalışıyoruz?"

Maddox hafifçe sıcıyor ve bana geniş gözlerle bakıyor. "Uh... araba."

Gülüyorum. "Sakin ol evlat. Buraya seni sorgulamaya gelmedim. Neler yapabildiğini gördüm. Henüz tahmin etmediysen, burada eğlenmeyi severiz. Tucker'ın tuhaf espri anlayışının ya da Hudson'ın ürkütücü bakışlarının seni alt etmesine izin verme. Sakin ol."

Yüzü gözlerimin önünde dehşetten rahatlamaya dönüyor. Bir kez yutkunarak başını sallıyor. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Şimdi bana bugün ne yapacağımızı göster."

Maddox bana radyatörü, fanları ve kayışları kontrol ettiğimizi söylerken onu dinliyorum. Çocuk iyi; işini gerçekten biliyor. Bana zaten anlattığı her şeyi bildiğim için uygun yerlerde başımı sallıyorum. Onu sorgulamadığımı söylemiş olabilirim ama gerçekten ne kadar bildiğini merak ediyorum. Kulağa çok şey biliyormuş gibi geliyor.

"Güzel, dostum. Güzel. O zaman işe koyulalım."

Bir cırcır alıp işe koyuluyorum. Sabah bir bulanıklık içinde geçiyor, zihnim elimdeki işe sıkı sıkıya bağlı. Haley, Benny ya da geçmişimle ilgili tek bir düşüncenin bile aklıma gelmesine izin vermiyorum. Reddediyorum.

Öğle yemeğine kadar.

Maddox kendi işine bakmayana kadar. Lanet olası yeni çocuklar.

"Hudson ve ben öğle yemeği için Clyde'a gidiyoruz. Var mısın?"

Tucker soruyor. Başımı hızlıca sallıyorum-çok hızlıca. "Yokum. Ben böyle iyiyim. Yemeğim var."

Gözlerini kısıyor ama tuhaflığını görmezden geliyor. "Güzel, dostum. Eğer bir şey getirmemizi istersen, bana mesaj at."

Teklifini kabul ederek çenemi eğiyorum. Dükkâna göz attığımda, sadece Maddox ve benim kaldığımızı görüyorum. *Eğlenceli*. Alet arabamın yanına gidip oraya sakladığım cennet kutusunu alıyorum ve açlıktan ölürcesine yiyorum.

"Yemeğin olduğunu söylediğini sanıyordum." Maddox oturduğu yerden bana bakıyor.

Beyaz Çedarlı Cheez-Its kutusunu ona doğru salladım. "Evet."

"Vay canına. İştah açıcı görünüyor." Sesi kuru ve düz.

"Söyleyecek bir şeyin mi var Maddox?"

Ellerini masum bir hareketle kaldırır. "Hayır, dostum. Yok bir şey."

"Hayır, hayır. Söyle. Aklından ne geçiyorsa söyle."

Maddox çenesini ileri geri hareket ettiriyor, derin bir iç çekiyor ve çenesini göğsüne indiriyor. Kızgınlık, öfke ve endişenin bir karışımı - ki bunların hiçbiri şu anda bana yönelik olmamalı.

"Bak, seni o kadar iyi tanımıyorum ama *ben* bile sende bir şeyler olduğunu söyleyebilirim. Normalden daha sinirlisin."

"Az önce bana sidikli mi dedin?"

Maddox'un yüzü kızarıyor, başını öne eğerken utandığı her halinden belli oluyor. "Evet."

Kahkahalar tehdit ediyor ama soğukkanlılığımı korumak ve çocuğu biraz daha kıvrandırmak için kahkahalarımı bastırıyorum. "Evet? Hmm... öyle mi?"

"Sen her zaman sinirlisin, sen busun işte... ama bugün daha da sinirlisin. Tucker ve Hudson'a ne olduğunu söylemiyorsun. Ve ben-" Susuyor, ellerini pantolonunun paçalarında aşağı yukarı ovuşturuyor, gözleri dükkânda geziniyor ama asla bana takılmıyor.

"Sen ne?" Kafasını sallıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum. "*Ne yaptın* Maddox?"

Keskin ses tonum ona ulaşıyor ve sonunda bakışlarımla buluşuyor.

"Seni gördüm." "Detaylandır." Rica etmiyorum; talep ediyorum. O bunu biliyor.

"Bu sabah mı? Bil bakalım işe giderken Clyde'ın önünden kim geçiyor? Sen ve o koca kıçlı herif sabahın altısında yumruk yumruğa kavga etmekten iki saniye uzaktaydınız."

"Yani? Hiç sabahın köründe boktan biriyle karşılaşmadın mı?" "Ne dediğini duymamış ol s a y d ı m , bunu ona bağlardım ve görmezden geldi."

Gerginleşiyorum, mideme bir ağırlık çöküyor. Elimdeki Cheez-Its kutusunu yere bıraktım, aniden artık aç değildim. "Ne duydu?"

"Her şeyi."

Yanımdaki tekerlekli tabureye çöküyorum, başım yağlı ellerimin arasına düşüyor, saçlarımı ovalarken umursamıyorum, içimdeki gerginliği biraz olsun azaltmak için köklerini sertçe çekiyorum. Bu, sekiz saatten kısa bir süre içinde geçmişimin beni ikinci kez kışımından ısırışı. O gece olanları insanlara anlatmaya hazır değilim. İlk öğrenen Maddox olursa da lanetleneceğim.

"Onlara söyleyecek misin?"

"Rae'nin kız kardeşini becerdiğini mi? Hayır."

Başımı Maddox'a doğru çevirdiğimde içimde titreşen hırıltıyı zapt edemiyorum. "Onu becermek mi? Ne yap-? Onu *becermiyorum*. Onunla daha dün gece tanıştım ve Rae'nin kız kardeşi olduğundan bile haberim yoktu!"

Maddox sadece bana bakıyor.

"Ayrıca, bahsettiğinizi düşündüğüm şey bu bile değildi." "Hayır mı?"

"Geçmişimi kastetmiştim. Onlara benim lanet bir suçlu olduğumu mu söyleyeceksin?"

Maddox'un yüzü kızarıyor, gözle görülür bir şekilde geriliyor.

"Bilmiyorlar mı?" Sesi fısıltıya dönüşüyor, sanki artık dükkânda sadece ikimiz yokmuşuz gibi.

Başımı sallıyorum. "Hem evet hem hayır. Bir kısmını biliyorlar, özellikle de beni buraya getiren kısmı, ama diğerlerini bilmiyorlar."

"Ama... Yani, nasıl? Üçünüzün arasında garip bir kankalık, erkek arkadaşlığa yakın bir ilişki yok mu?"

Aramızdaki bağı tarif etme şekline homurdanıyorum. "Elbette, bu hepimizin sırları olmadığı anlamına gelmez. Bu konuda bana güvenin."

"Açıkça." Ona ters ters baktım. Bir özür mırıldanıyor. "Ne oldu?"

"Ha. Hayır. Kışına söylemiyorum, sen de onlara söylemeyeceksin. Burada geçmişimi tartışmayız."

"O kadar kötü mü? Belli ki bir adam öldürmemişsin, yoksa burada olmazdın."

İstemsizce kaskatı k e s i l i y o r u m . Maddox hemen fark ediyor, kaşları havaya kalkıyor, gözleri büyüyor. "Hayır." Fısıltıyla, neredeyse nefes nefese.

Size söyledim, gençken *gerçekten* aptalca şeyler yaptım. O kalabalıkla takılmak pek akıllıca bir hareket değildi. Yaptığım şeye karışmak

karıştı mı? Evet, şimdiye kadarki en aptalca fikir. Birini öldürdüm mü? Doğrudan değil, ama bu cinayetten suçlu olmadığım anlamına gelmez.

Ama bu, içine girmek ya da *düşünmek* bile istediğim bir şey değil.

Kendimi rahatlamaya zorlayarak, omuzlarımdaki gerginliği çözerek tekrar yere çöküyorum. "Sana söyledim, sana söylemeyeceğim."

Belirsizlikle karışık bir endişeyle bana bakıyor. "Gaige..."

"Hayır."

Bu son sözdür ve o da bunu olduğu gibi kabul eder. "Tamam, tamam. Anladım."

Mizahsızca gülüyorum. "Bundan şüpheliyim." "Yani, Rae'nin kız kardeşi mi?"

"Bu konu hakkında da konuşmuyoruz."

"Sessiz ol. Ben hallederim."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum, *evetten* başka bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorum. Söylemiyor.

Tuck ve Hudson ellerinde yiyeceklerle dükkâna geri döndüklerinde ben de tabureden kalkıyorum.

Hudson Maddox ve benim aramda bir ileri bir geri bakıyor. "Eğlenceli bir şey kaçırdık mı?" diye soruyor şüpheli gözlerle.

Sakin davranıyorum. "Hayır. Duymaya değer bir şey yok."

Maddox'un sessiz bir homurtu çıkardığını duyuyorum ama sese dikkat çekmek için ona bakmayı reddediyorum.

Hudson başını sallayarak yanımdan geçip ofisine doğru yürüyor. "Kulağa hoş geliyor. Bu arada Rae sana selam söyledi."

"Onu kaçırdığım için üzgünüm."

"İyi bir hikâyeyi kaçırdın," diyor, arkasını dönüp benimle konuşabilmek için geriye doğru yürürken. "Kız kardeşi Haley dün gece zil zurna sarhoş bir şekilde eve geldi ve bu sabah altıdan önce gizlice dışarı çıkan bir adamla. İşte *bu* özel bir fırça."

"Belki de onu ekmiyordu ve sadece gitmesi gereken yerler vardı."

Kanatlarını kıramadan kelimeler ağzımdan uçup gidiyor. Hudson duruyor ve bana bakıyor, bakışlarında merak açıkça görülüyor. Gözlerini kısıyor, hareket minimal ve zar zor fark ediliyor.

"Durum bu olabilir." Duraklıyor, başını yana eğiyor. "Savunmaya geçiyorsun, neden?"

Omuz silkiyorum. "Sebebi yok. Sadece durumun her zaman böyle olmadığını biliyorum." Sözlerime doğru miktarda küstahlık katarak duruşumu gevşetiyorum. "Oynamak

şeytanın avukatı, bilirsiniz."

"Elbette." Hudson bana tuhaf bir bakış daha atıyor ve ofisine doğru yürümeye devam ediyor.

Maddox yanımdan geçerken sessizce, "Çok iyi," diyor.

Kafasının arkasına dik dik bakıyor, ona bir şey fırlatmamak için kendimi ikna etmeye çalışıyorum. Neredeyse sakinleşmek üzereydim ki cebim çaldı.

Kaşlarımı çatarak elimi telefonuma götürüyorum ve şaşkınlıkla ekrana bakıyorum.

Bilinmiyor: Bu gece meşgul müsün?

İçimdeki her şey Haley'nin bana mesaj attığını söylüyor ama sormak zorundayım.

Ben: Bu kim?

Bilinmiyor: Haley. Bu gece meşgul müsün? Ben: Neden?

Bilinmiyor: Merak ve hepsi Bu. Şimdi, ARE SEN BU GECE MEŞGUL MÜSÜN?

Otoriter, doğrudan konuya giriyor. Bunu sevdim.

Ben: Hafta içi Harold'ın yerinde pizza dağıtıyorum. Vardiyam 9:30'da bitiyor.

Neden?

Bilinmiyor: Güzel. Kapıyı 9:59'da açacağım, bir dakika önce ya da sonra değil. 10'da burada ol. Kapıyı çalma.

Bu da ne...?

"Dostum, iyi misin?" Tucker soruyor.

Başımı kaldırıyorum ve iki kez göz kırptıyorum. "Uh...evet." Boğazımı temizleyerek baştan başlıyorum. "Evet, iyiyim dostum."

"Emin misin? Çünkü biraz kabız görünüyorsun."

"Bağırsaklarımı kontrol ettiğiniz için teşekkür ederim ama ben iyiyim." Tuck omuz silkiyor ve yoluna devam ediyor.

Kafam karışmış bir halde telefonuma bakıyorum. Kim sanal bir yabancıya evine gelmesi için *talimat verir* ki? Ve kapıyı çalmamasını? Bu bir seks çağrısı mı? *Bu lanet bir seks çağrısı.*

Ne oluyor lan?

Mesajına yanıt vermiyorum, gitmeyi düşünme düşüncelerimle birlikte telefonumu da cebime geri sokuyorum. Gitmeyeceğim. Gidemem. Gitmeyeceğim. Bu kızı tanımıyorum. Şu anda bir ilişkiye benzeyen bir şey bile aramıyorum. Aklımdan geçen en uzak şey bu ve dürüst olmak gerekirse, Benny'nin bu sabah söylediklerini ciddiye alıyorum. Ben

Daha önce olduğum adam *değilim*. O adam düşüncesizdi, olgunlaşmamıştı ve başkalarının duygularına hiç önem vermiyordu. Bugün olduğum adam dikkatli, bilge ve başkalarının duygularını kendi duygularından çok daha önce dikkate alıyor.

Ve şu anda kendimin ve başkalarının önüne koymam gereken dört kişi daha var, umutsuzca ihtiyacım olan bir ganimet çağrısı da dahil.

Ben

gitmiyorum.

Gidemem.

Yapmayacağım.

chapter three

Saat: 9:57.

Yer: Haley'nin koridoru. Durum:

Boku yedim.

Ben gittim.

I. Gitti.

Kendimi hiç şu anda olduğum kadar hayal kırıklığına uğratmamıştım. Harold'daki vardiyamdan sonra eve geldim, duş aldım, yatmak için giyindim ve hatta uzandım. Sonra hiç düşünmeden kendimi yataktan kaldırdım, ayakkabılarımı giydim, anahtarlarımı aldım ve kendimi burada buldum.

Kapısının önünde. Yatmak için giyinmiş. Gece saat neredeyse onda.

Ne düşünüyorum ben böyle?

Ben değilim. Sorun da bu zaten.

Saati tekrar kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Hâlâ 9:57. Fikrimi değiştirmek, kaçmak, bunu yapmamak için üç dakikam var.

Bu aynı zamanda kendimi bunu yapmaya, kalmaya ikna etmek için üç dakikam olduğu anlamına *geliyor*.

Seçeneklerini tart, Gaige.

Artıları: Haley dün gece eğleneliydi, sarhoşken bile. (Çoğunlukla) rahatlamıştım, uzun zamandır olmadığım bir şeydi bu. Rutinime ara vermeliyim. Bu o mola.

Eksiler: Bu, hazırlıklı olmadığım bir şeye dönüşebilir. Ayrıca, neye hazırlıklı olmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yok. Haley'i ya da onun beklentilerini bilmiyorum. Hatta kendi beklentilerimi bile bilmiyorum. Kendisi

en iyi arkadaşımın kız arkadaşı. Teknik olarak bir aldatmaca olsa da, Hudson'ın hayatının benimkini belirlemesine izin vermediğim için bunu yazıyorum.

Sonuç: Hâlâ ne yapacağımı bilmiyorum.

Kapısının karşısındaki duvara yaslanıyorum, avuçlarım desenli kağıda dayalı, başım öne eğik. Sadece nefes alıyorum. Sadece *olmak*, kafamı boşaltmak ve düşünmemek için bu ana ihtiyacım var... ki bu biraz saçma çünkü beni buraya getiren şey düşünmemek. Belki de bu iyi bir şeydir? Son birkaç yıldır dikkatliyim, neredeyse *fazla* dikkatliyim. İki, bazen üç işte çalışıyorum ve evde sahip olduklarıma dikkat ediyorum. Özenle döşediğim yolumdan hiç sapmadım. Çılgınca bir şeyler yapmaya karar verdiğimde arkadaşlarımla ayda yaklaşık bir içki içiyorum. Zamanımın geri kalanını meşgul olarak, bir şeyler yaparak geçiriyorum. Yaptığım hiçbir şey sadece benim için değil. Belki de bunu değiştirmemin zamanı *gelmiştir*.

Ya da sorumluluk sahibi olmaya devam edip eve gidebilirsin. Sorumluluk sahibi olmakta yanlış bir şey yok, Gaige.

Doğru. Öyle bir şey yok.

Ancak Haley'nin ne istediği hakkında hiçbir fikrim yok. Konuşmak, tekrar ağlamak istiyor olabilir, ki bu sorumlu bir *davranış*. Ya da belki sarhoştur ve tuvalette bugün ne yediği hakkında konuşurken birinin saçını tutmasına ihtiyaç duyuyordur. Belki de bu tam olarak daha önce düşündüğüm şeydir: bir seks çağrısı. Kahretsin, eğer durum buysa daha güzel giyinmeliydim - onunla yatacağımdan değil... yoksa yatar mıydım? *Kahretsin. Hayır. Öyle değil.*

Bu...

Hiçbir fikrim yok ve şimdi çekip gidersem asla bilemeyeceğim. Bilmeden yaşayabileceğimi sanmıyorum.

Ben duvar kağıdını karıştırırken kaygı da içimi kemiriyor. Koridor çok sessiz. Her şey sessiz. Her şey gürültülü. Zaman akıp gidiyor ve yemin ederim bu alan her geçen saniye daha da küçülüyor. Santim santime yaklaşıyor, bana yaklaşıyor, şu ana kadar korumayı başardığım sahte sakinlik hissine yaklaşıyor...

Bu.

Hem de

çok.

İkincisi.

Panik omurgamdan yukarı tırmanıyor, varlığımın her zerresini sarıp sarmalıyor, yakalamayı başardığım huzurun her zerresini sıkıyor. Gri uyku pantolonuma, bağciksız ayakkabılarıma ve düz beyaz gömleğime bakıyorum. Pijamalarımla tanımadığım bir koridorun ortasında durmuş

bekliyorum.

bir kadına kapısını açması için yalvarıyorum. Resmen delirdim. *Bu delilik.* Haley delirmiş. Yeni tanıştığı bir adam için saat tam 9:59'da kapıyı açmak delilik sayılır.

En kötü kısmı mı? Tanımak istediğim türden bir delilik.

Sanırım.

Sonra düşünemiyorum çünkü tek duyabildiğim Haley'nin kilidi çevirirken çıkardığı tıkırtı. Doğruluyorum, duruşum doğal olmayan bir şekilde dikleşiyor. Kıpırdamadan durup yavaşça altmışa kadar sayıyorum.

Bir... iki... üç...

Kaç ya da kal. Kaç ya da kal.

Yirmi bir... yirmi iki... yirmi üç...

Kal.

Koş.

KAL.

Kırk altı... kırk yedi... kırk sekiz...

Hayır, koş.

Hayır. Kalıyorum. Kalmak zorundayım.

Altmış.

İleriye doğru tereddütlü bir adım atıyorum. *Son şansın, Gaige. Kaçmak mı kalmak mı?*

O ayık.

Ayrıca yatmak için giyinmiş, makyajsız, Disney kazağı ve sıcak pembe pantolon giymiş, saçlarını dağınık bir şekilde topuz yapmış. Gülünç görünüyor. Ve sevimli.

"Sen geldin."

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum.

"Bundan daha uzağa yürüyebilirsin."

Sözleri beni harekete geçiriyor ve onun kanepede oturduğu yere doğru yürüyüp yanına oturuyorum. Normalde rahatlar, bacaklarımı iki yana açarak arkama yaslanır, elimden geldiğince yer kaplardım. Bunun yerine minder kenarına oturuyorum, omurgam sert ve düz.

Elini koluma koyuyor. "Rahatla."

"Yapamam."

"Yapabilirsin."

"Nedir bu?" Baktığımda gözlerinin sakın olduğunu görüyorum, benim vahşi bakışlarıma hiç benzemiyor.

"Bu..." Duraklıyor, dudaklarını büzüyor. "Bilmiyorum."

"Beni neden çağırdın?"

"I-"

"Bilmediğini söyleme," diye araya giriyorum.

"Emin değilim." Dudakları seğiriyor, sadece köşelerde. Gülümsemeye karşı koyuyor ve ben de kendiminkine karşı koyamıyorum.

"Zekice."

"Sanırım sadece arkadaş istedim."

Ona bakıyorum, gözlerinde gerçeği, sözlerine karışmış gizli anlamı arıyorum. Hiçbir şey görmüyorum. O sadece dürüstçe arkadaşlık istiyor. *Benim arkadaşlığımı.* "Neden? Neden ben?"

Haley omuz silkiyor. "Dün gece... iyi hissettirdi."

"Nasıl hissettirdiğini bilmiyorsun. Sarhoştun."

"O kadar da sarhoş değildim."

"Ağladın."

"Bunun içkiyle hiçbir ilgisi yoktu, her şey hayatla ilgiliydi." Kaşlarım birbirine çarptı. "Arkadaşının büyüüttüğü hayat mı?"

Bakışlarını kaçırıyor ve "Bu ve genel olarak" derken bakışlarıma karşılık vermiyor.

Sessiz ve kafasında dönen çarkları görebiliyorum. Arkadaşına her ne oluyorsa, Haley'nin evine çok yakın bir şey; sadece hangi açıdan vurduğunu bulamıyorum.

"Yani..." Boğazımı temizliyorum, artık kurumuş dudaklarımı yalıyorum. "Yani..." diye alay ediyor.

"Aklında ne var?"

Kız sinirleniyor. "Seninle yatmıyorum, Gaige."

Yüzüm ısınıyor, şok ve utanç bir anda yüzüme vuruyor. "Ben... Ben..." Kekeliyorum, on yaşımdan beri yapmadığım bir şey, bir cümle bile kuramıyorum. Utanıyorum. Ben utanmam.

Haley'nin gürültülü kahkahası kulaklarıma saldırıyor. "Sadece seninle dalga geçiyorum ama mecazi anlamda, gerçek anlamda değil."

Dairesine adım attığımdan beri ilk kez rahatlıyorum, derin bir nefes alıp veriyorum ve koltuğuna tamamen uzanıyorum.

"Aslında sadece konuşabiliriz diye düşünmüştüm... ya da uyuyabiliriz." Ona baktım. "Uyumak mı?"

İnce omzunu kaldırdı. Giydiği büyük boy kazak aşağı kayıyor, çıplak tenini ortaya çıkarıyor ve gerçek pislik tarzında, fark ettiğim tek şey ne? Sütyen askısı yok.

Sütyen giymiyor.

Bakışlarımı hızla ileri atıyorum ve şu anda aklımdan geçen her türlü düşünceyi, üstsüz Haley de dahil olmak üzere, bir kenara itiyorum.

"Evet. Dün gece. Dün gece... Uzun zamandır ilk defa iyi uyudum. Ve ben..." Derin, cesaretlendirici bir nefes alıyor. "Sanırım senin sayende."

Garip bir şey oluyor, bir tür karıncalanma. Ayak parmaklarımdan başlayıp vücudumda yavaşça ilerliyor ve göğsümün tam ortasında duruyor. Huzurlu uykusunu benimle olmasına bağlaması hoşuma gidiyor. Bu... rahatlatıcı.

Ve garip. Çok garip.

Ona bir göz attım. Dudağını kemiriyor, yüzüne endişe yerleşiyor. Beni korkuttuğundan endişelendiğini söyleyebilirim. Korkutmadı. Henüz korkutmadı. Yıpranmış eşofmanından çıkan rastgele bir ipi karıştırmaya başladığında gözleri düşüyor, bir şey söylememi bekliyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Dün gece...iyiydi. İyi *hissettirdi*. Bütün gün bunu kafamdan atmak, üzerinde durmamak, sadece ilerlemeye devam etmek için elimden geleni yaptım, ama zor oldu. Dün gece tekrar isteyebileceğim bir şey gibi geldi. Rahatlayabilmek, biraz kaygısız olmak, sadece birinin yanında *olmak* normal ve iyi hissettirdi.

Peki ya uyku? Vay be. Haley kendini yanımda bulduğunda gergin olmama rağmen, parke zemin ve her şeyiyle uzun zamandır uyuduğum en iyi gecelerden biriydi. Birinin bana saldırması ya da sarhoş birinin odama dalması konusunda endişelenmeme gerek yoktu. Kapıyı kilitlemek zorunda olmamak bile iyi hissettiriyordu.

Haley'nin yanımda nasıl hissettiğine hiç girmeyelim, şimdi *değil- özellikle de* şimdi. Saçma kıyafetiyle yanımda otururken ya da onun daha iyi uyumasını nasıl sağladığımı anlatırken değil, benim daha iyi uyumamı sağladığında.

Cevabımın bu itirafın içinde yattığına inanıyorum.

"I..." Sesim ikimizi de sıçrattı. Yüzümü buruşturarak sessiz bir özür diliyorum. "Sanırım bu hoşuma giderdi."

Anında aydınlandı. "Teşekkür ederim." Ayağa kalktı. Ben de onu takip ediyorum.

Sessizce yatak odasına geri dönüyoruz, yürüyüş boyunca avuçlarım terliyor. Bunun bir seks görüşmesi olmadığı için rahatladım. Ne kadar garip değil mi? Çoğu erkek güzel bir kadının evine rastgele davet edilmek için can atar, ama hayır, ben değil. Çoğu erkeğin aksine, bir kadının iç çamaşırına girmek için kendime olan saygımı kapıda bırakmam.

Onun kalbine girmek için yanımda getirdim.

Haley'nin kalbine girmek *istediğimden* değil. Sadece bir gözlem.

Kapı arkamızdan tıkırdayarak kapanıyor ve Haley kilidi çeviriyor. Gürültülü, son bir ses. Karanlık odada yatağa doğru ilerleyişini izliyorum ve donup kalıyorum. Ayakkabılarımı çıkarayım mı? Onu takip etmeli miyim? İlk hamleyi onun yapmasına izin mi versem?

Düzgünce yapılmış yatağının üzerindeki yorganı tutuyor, bir tarafını aşağı çekiyor ve battaniyenin altına kayıyor. Bana bakıyor ve titriyor.

Soğuk değil. Titreme bakışlarımdan geliyor.

"Nasıl olur da yatmak için giyinmiş olursun?"

Dudaklarımı tekrar yalıyorum çünkü yine kurumuşlar. "Aslında buraya gelmeden önce yataktaydım."

Kaşları birbirine çarpıyor. "9:30'da çıkacağını söylediğini sanıyordum." "Dedim."

Tıklıyor. "Gelmeyecektin." "Gelmeli miydim bilmiyordum."

"Neden?"

"Çünkü bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

İç geçiriyor, başını eğiyor, bana bakmaya korkuyor. "Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum Gaige."

"Daha fazlasına ihtiyacım var."

Bu sefer ofluyor. "Tek bildiğim dün gece kendimi iyi hissettiğim. Gece boyunca yanımda birinin olması iyi hissettirdi. Özellikle sen miydin yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama uzun zamandır uyumadığım kadar iyi uyuduğumu biliyorum. Bunu tekrar istiyorum. Buna tekrar *ihtiyacım var*. Bu, her ne ise, sadece bu. Başka bir şey değil. Sadece yatacak birine ihtiyacım var."

Sözlerine sırtıyıyorum. O da gözlerini deviriyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye mırıldanıyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak. Kendi içine doğru kıvrılıyor, kolları göğsünden karnına doğru iniyor, sanki kendine sarılıyormuş gibi. "Ben de

güvenebileceğimi hissediyorum

Sana ve kendim de dahil olmak üzere birine güvenmeyeli uzun zaman olmuş gibi görünüyor."

Cümlesinin "*sana güvenebilirim*" kısmından başka bir şey duymuyorum. En son biri bana bunu söylediğinde, yaşadıkları en büyük hayal kırıklığı ben olmuştum. Aklımdan geçen görüntülere karşı gözlerimi kapatıyorum. Sosyal hizmet görevlisinin küçük kardeşimi teyzeme teslim edişini ve ardından yüzünde hüznü bir gülümsemeyle bana dönüşünü izliyorum. *Sana güvenebilirim, Gaige. Güvenebileceğimi biliyorum. O zamanlar sözleri çok içtendi ama ilk kez çuvalladığımda, bir öfke nöbetiyle hepsini geri aldı ve tıpkı daha önce olduğu gibi çekip gittim. Yıllarca. Yıllarca uzaklaştım.*

Hayır. Bunu düşünmeyeceğim. Bu akşamı bununla lekelemeyeceğim.

"Benimle yatar mısın, Gaige? *Sadece* uyuyacak mısın?" Düşüncelerime bir tank gibi giriyor ve beni geçmişin zihnimde dolaşan görüntülerinden uzaklaştırıyor.

"Tabii ki." Tereddüt yok, sadece dürüstlük.

Ayakkabılarımı ayak parmaklarımla çıkarıp, ayak altında olmadıklarından emin oluyorum. Gömleğimin etek ucuna uzandığımda, tıpkı dün geceki gibi bocalıyorum, gömleğimi çıkarıp çıkarmama konusunda kararsızım. Haley fark etti.

"Eğer seni daha rahat ettirecekse yapabilirsin."

Olurdu ama bu aynı zamanda atmaya hazır olmadığım bir adım. Bu yüzden, mutluluk taklidi yapmak için kullandığım ukala bir sırtış ve çapkın sözlerle yetiniyorum. "Beni soymaya mı çalışıyorsun Nikki?"

Buradan bile kulaklarının uçlarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyorum. "Bana Nikki demeni söylediğime inanamıyorum. Yıllardır bana böyle hitap edilmemişti."

"Bekle, bu rastgele değil miydi?"

Ben yatağa yaklaşp tam kenarında dururken başını sallıyor. "Hayır. Nicole benim göbek adım. Beşinci sınıftayken, bir sınıf arkadaşım köpeğinin adının Haley olduğunu söyledikten sonra ismimden nefret ettiğime karar verdim. Bu yüzden göbek adımla devam etmeyi seçtim ama sınıfımda zaten bir Nicole vardı. Nikki'de karar kıldım."

"Bu ne kadar sürdü?"

"Gerçekten mi? Üç hafta. Nikki'ye cevap vermedim ve öğretmen bana bu şekilde hitap ettiğinde ve ben onu görmezden geldiğimde başım belaya girmeye devam etti."

Gülüyorum. "Çok şirin. Ben de eskiden başka bir isim kullanırdım." "Öyle mi?"

"Evet. Pislik."

Çekici olmayan bir şekilde homurdanıyor, yorganın altına sokuluyor ve yorganı çenesine kadar yukarı çekiyor. Yüzü bana dönük olacak şekilde yan dönüyor. "Kapa çeneni. Sen bir pislikten çok uzaktasın."

"Liseye birlikte gittiğim insanlara göre değil. Herkes benden nefret ederdi."

"Neden?"

"Çünkü ben bir pisliktim."

Bir şey ararken meraklı gözleri yarıklara dönüşüyor. "Ben göremiyorum o."

"Çünkü o noktayı çoktan geçtim. Alaycılık benim tek pisliğim bugünlerde hareket et."

"İğnelemeyi severim."

"Ben de öyle. Bu benim favorim."

Ben öylece bakarken utangaç bir şekilde gülümsüyor.

"Gaige?" diyor. "Haley?"

"Yatağa girebilirsin."

Uzun bir nefes aldım. "Tamam." Yorganı kaldırıp içine giriyorum ve yastığı biraz düzeltiyorum. Ona hiç dokunmadığımdan emin oluyorum ve dürüst olmam gerekirse, muhtemelen şu anda bir tahtadan daha sert yatıyorum. Sinirlerim içimde yuvarlanıyor, beni yiyip bitiriyor. "Bu çok garip."

"Neden fısıldıyorsun?"

"Çünkü bu çok tuhaf," diyorum, hâlâ fısıldayarak.

Kahkahasını duymak yerine hissedebiliyorum. "Sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur."

Yuvarlanarak ona bakıyorum, onun pozisyonunu yansıtıyorum. Onu inceliyorum, şu anki düşüncelerine bir bakış atmamı sağlayacak herhangi bir şey arıyorum. Onun da benim kadar gergin olup olmadığını, endişelenip endişelenmediğini bilmeliyim. Endişeli değil. Bunu görebiliyorum. Sakin ve akli başında.

"Bu nasıl garip olmaz?"

"Dün gece beni eve sen götürdün." "Ne olmuş yani?"

"Ve sen beni okşamadın."

"Ödül alacak mıyım?"

"Hayır, bunu alacaksın." "Peki bu ne?"

Gözleri parlıyor. "Bu iki tanıdığın arkadaş olması." "Herkesle böyle mi arkadaş oluyorsun?"

"Sadece burada kalacağına söz verenler." "Öyle mi?"

"Oh," diye tekrarlıyor.

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Bütün gece birbirimizin papağanlığını mı yapacağız?"

Başını sallıyor, topuzu yastığa gömülürken sallanıyor, yüzünü ve kaçınılmaz kızarıklığını saklıyor. "Hayır." Sesi boğuk çıkıyor. "Deli olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Geldiğim için deli *olduğumu mu* düşünüyorsun?"

Haley yine bana bakıyor, yeşil gözleri duyulmamış bir kahkahayla parlıyor. "Hayır Polly, senin deli olduğunu düşünmüyorum."

"Sen de öyle." Ona gülümsüyorum, utancını hafifletmeye çalışıyorum. "Sana bir sır verebilir miyim?"

"Seni yatağıma davet ettim. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Sözlerinin sadece yüzeysel dolgular olduğunu biliyorum, ama içimde yuvalanmaya ve sahip olduğum boşlukları, yüzeyin hemen altında gizlenen dürtüleri, insanlara açılmamı, onları saçmalıklarla beslemememi, dürüst olmamı haykıran dürtüleri nasıl doldurmaya çalıştıklarına engel olamıyorum.

İlk defa kelimelerin boşlukları doldurmasına izin verdim. "Şu anda gerçekten gerginim."

"Neden?"

"Çünkü hayatımda olup biten onca şeye yeni bir arkadaş eklememe gerek yok."

Pembe dudaklarında bir kaş çatma çizgisi. "Gaige..."

"Bir dakika," diye araya giriyorum. "Benim de değişiklik olsun diye kendim için bir şeyler yapmaya, kendimi içine soktuğum bu kutunun dışına çıkmaya başlamam gerekiyor. İşte buradayım. Bir yabancının-"

"Bir tanıdığın..."

"-yatak, ve bu şimdiye kadarki en iyi gece uykusu olsa iyi olur yoksa fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın, Nikki."

Gülüyor. Sesi hoşuma gidiyor ve şu ana kadar ondan hoşlandım. Ben onu tanımadığım ve o da beni tanımadığı için onun yanında olmak kolay geliyor. Onunla eskiden olduğum adama değil, şu anda olduğum adama dayanan bir dostluk kurabilirim.

Kulağa hoş gelmiyorsa siktir et.

Siz çıldırmadan söyleyeyim, bu arkadaşlarımı küçümsediğim anlamına gelmiyor. Bunu asla yüksek sesle itiraf etmesem de Hudson ve Tucker'ı kendi çocuklarım gibi seviyorum.

Kardeşlerim. Ama arkadaşlığımız geçmişim yüzünden lekelendi. Tüm kirli sırlarımı biliyorlar, yani *neredeyse* hepsini. Yine de onlar için durum farklı. Ben Gaige Addams'ım, sorumluluk sahibi ağabey, alışkan, alaycı, güvenilir. Ben Gaige Addams değilim, terk eden, kaytaran, suçlu ve düpedüz pislik. Onlar için bunların hiçbiri değilim, her ne kadar içimde gömülü bir parçam olsa da. Bildikleri parçalarım. Geçmişe baktıklarını ve yargılamadıklarını iddia ediyorlar ama aklımda hep şu soru var: *Ya yargıarlarsa? Küçük bir kapasiteyle de olsa, ya onu da görürlerse?*

Sadece bir süreliğine onu gmebilmek istiyorum. İçimdeki suçluyu kilitlemek, pulları çivilenmiş bir kutuya tıkmak ve sahip olduğum tüm pislik eğilimleri gizlemek. Birinin bana iyi anlamda farklı bakmasını sağlamak. Haley ile olan arkadaşlığım bana bunu sağlıyor.

Tanrım, acınacak haldeyim. Ben sadece ailesini bir kenara atan bir adam değilim, aynı zamanda sayılamayacak kadar çok yasadışı işe bulaşacak kadar aptal bir adamım. Ben üzücü bir yer israftıym.

"Gaige?" diyor ve beni aklımdan çıkardığı için ona sessizce teşekkür ediyorum.

Beni sık sık altına çeken karanlık ve korkutucu bir yer.

"yle mi?"

"Ben de gerginim."

"Bu şaşırtıcı derecede rahatlatıcı," diyorum sessizce.

Odadaki tek ışığın düğmesini çevirmek için uzanarak ayaklarını sürüyerek ilerliyor. Karanlığa gmldk. Sinirlerim tavan yaptı. Bunu yapıyorum. Bunu yaptığıma inanamıyorum.

Soğuk elleri sıcak, nemli tenimle buluştuğunda seğiriyorum. Dokunuşu tereddütlü, utangaç. Ellerinin hafıfe titrediğini hissedebiliyorum ve bunu yargılamayı reddediyorum. Elini koluma dolayarak kendini bana yaklaştırıyor. İçgüdüsel olarak kolumu kaldırıyorum ve Haley dün gece yaptığı gibi bana daha sıkı sarılıyor.

"Bu çok tuhaf," diye az önceki sözlerimi tekrarlıyor. "Sana söylemiştim," diyorum gülümseyerek.

Onun da gülümsediğini hissedebiliyorum, ağzı hafıfe göğsümde geziniyor. "Dün gece için özür dilerim," diyor sessizliğin içinde.

"zgn olmanı gerektirecek bir şey yok." "Ağladım."

"Sen yaptın."

"Sen kamadın."

"Ben yapmadım."

Öfkelendi. "Neden kaçmadın?"

Ona yalan söylemeyi, kızların gözyaşlarına neden bu kadar aşına olduğuma dair başka bir neden uydurmayı düşünüyorum ama yapmıyorum çünkü artık yalancı olmak zorunda değilim. Bundan daha iyi olabilirim. "Eskiden kızları sürekli ağlatırdım. Bu tür şeyler beni korkutmaz."

Kaşlarının birbirine yaklaştığını ve ne demek istediğini merak ettiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Ayrıca ona bir açıklama borcum da yok, o sormuyor, ben de teklif etmiyorum.

"Ayrıca kaçınılmaz çılgınlığım için önceden özür diliyorum. Bu benim ailemde var."

Gülmedim, çünkü bu bir şaka gibi gelmedi. O da detay vermeme kartını oynuyor. Ben sormuyorum, o da teklif etmiyor.

"Sen ilginç bir adamsın Gaige," diyor ben ses çıkarmayınca. "Benimle daha yeni tanıştın; henüz ilginç olup olmadığıma karar veremezsin."

"Yeterince adil."

"Bunu yapman hoşuma gidiyor," diyorum ona dürüstçe. "Neyi yapmamı?"

"Bazı şeyleri kabul ediyorsunuz. İnsanlar size saçmaladığınızı söylediğinde ya da yaptığınız veya söylediğiniz şeylere karşı çıktığında, yanıldığınızı ya da pek de haklı olmadığınızı kabul ediyorsunuz. Bu cesurca. Bunu seviyorum."

"Bu bir kusur olabilir," diye savunuyor.

"Benim kitabımda yok, Nikki. Benim kitabımda değil."

Yine gülümsüyor. Güzel. Kaşlarını çatmasındansa gülümsemesini tercih ederim. "Sabah yine gizlice çıkacak mısın?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Hayır. Bu sefer gizlice kaçmayacağım." "Ama yine de bana sevimli bir not bırakacaksın, değil mi?"

"Tabii ki."

Haley içime daha çok yerleşiyor, sıcaklığımın içinde kendini rahat hissetmeye başlıyor. Oda sessiz. Bu dört duvarın dışında hiçbir şey duyamıyorum ve bu hoşuma gidiyor. Dün gecedan önce sessiz bir yerde uyumayalı neredeyse on yıl olmuştu, muhtemelen bu yüzden gerçekten uyuyabildim.

Nefes alış verişleri düzleşmeye başladığında neredeyse uyuduğunu söyleyebilirim. Yine de içimde bir sıkıntı var ve bir cevaba ihtiyacım var.

"Haley?"

"Öyle mi?" diye yumuşak bir cevap veriyor. "Dün gece neden

ağlıyordun?"

Uzun bir süre sessiz kalıyor, o kadar uzun ki uykuya daldığından emin oluyorum. Sonra konuştu.

"Kıskançlık.

"

"Kıskançlık
mı?" "Evet,
Polly."

Kıkırdayarak kollarımı ona doluyorum ve cevap vermemesine izin veriyorum. Ben açmazken ondan açılmasını bekleyemem.

"İyi geceler Gaige," diye mırıldanıyor birkaç dakikalık sessizlikten sonra. "İyi geceler, Haley."

Tanımadığım bir yatakta, tanımadığım bir kadına sarılmış olarak üst üste ikinci gece uyandığımda içten içe paniklediğim kısa bir an var.

Beni eski bir korku sarıyor, bunun benim normalim olduğu yıllardan kalma bir korku. Bunun tekrar normalim olmasına izin veremem. *Onlar* için kendimi toparlamalıyım.

"Gaige?" Sıcak bir ses kulaklarıma çarpıyor ve nerede olduğumu hatırlayarak rahatlıyorum. Rastgele birinin yatağında değil. Hızlı bir sevişme değil. Hayır. Güvendeyim, rahat olduğum bir yerdeyim.

"Haley, selam. Günaydın," diyorum ona sessizce. "Neden uyanıksın? Saat sabahın beşi." "Ben erken kalkarım."

"İşte bu kadar. Bunu bir daha yapamayız. En az altıya kadar uyumam gerekiyor. Şu anda bu saatte hissedebileceğimi düşündüğümünden daha dinlenmiş hissetmem umurumda değil. Umurumda değil. Zerre kadar umurumda değil."

Uykulu yosun yeşili gözleri benimkilerle buluşuyor. "Beni uyardığın deli bu mu?"

"Yakınından bile geçmiyor," diye şakayla karışık fısıldıyor.

Sabahın bu saatinde bile eğlenceli. Eğlenceyi severim. Eğlenceye *ihtiyacım var*. "Harika bir arkadaş olacaksın Haley," diyorum ona ciddi bir şekilde, kendiliğinden.

Gülümsemesi duraksıyor ve bunu yapmasına neden olacak ne söylediğimi merak ediyorum. Onu korkutan şey arkadaşlık mı? Yoksa

başka bir şey mi? Alt dudağını

Bir an, kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor. Sonra aniden tekrar gülümsüyor. Göz kamaştırıcı bir şekilde. Güzelce. Zekice. Büyüleyici, parlak ve gerçek.

Gerçeği severim.

"Sanırım bu hoşuma giderdi."

Nikki,

Ayakların *donuyor!* Bir dahaki sefere çorap giy, kadın.

Gaige

chapter four

Bütün gün omuzlarım dik bir şekilde dolaştım, içimden kendini beğenmişlik akıyordu. Neden mi? Çünkü sonunda sinsi ninja yöntemlerimi iyilik için kullandım.

Burnunun dibinde bir not daha karalamakla kalmadım, aynı zamanda yine fark edilmeden daireden kaçtım. Şansımı deniyormuşum gibi hissediyorum ama bu kadar zorlayıp paçayı kurtarmak da iyi hissettiriyor.

Bu kadar önemsiz bir şeyin beni bu kadar uzun hissettirmesi üzücü mü? Muhtemelen, ama siktir et. Yine de alacağım.

Haley'le tanışalı bir hafta oldu. Onun evinde dört gece geçirdim, her biri birbirimize sıkıca sarılmış, iyi geceler fısıldayarak sona erdi. Gün boyunca bunu düşünmemeye çalışıyorum, ama bazen düşünceler içeri sızıyor ve tüm bunların ne olduğunu merak etmeye başlıyorum. Sonra düşünmediğimi hatırlıyorum ve bu sorun değil. Onunla vakit geçirmeyi seviyorum ve bunun üzerine çok fazla düşünüp durumu garipleştirmek istemiyorum. Bu yüzden, sadece olmaya devam edeceğim.

Evet. Kulağa hoş geliyor.

Ellerimi yağ bezine siliyorum ve siyah Civic'imden uzaklaşıyorum, bir kez daha park yerinin ortasında arabamın altında sürünmek ya da başkasına para vermek yerine yağımı rahatça değiştirebileceğim bir tamirhanede çalıştığım için şükrediyorum. Dükkân kapanalı bir saatten fazla oldu ama ben a) boktan daireme geri dönmek için geride kaldım, b) gecikmiş yağ değişimini yaptırmak ve c) yalnız kalmak. A seçeneği en cazip olanı, ancak C seçeneğinin de güçlü yanları olmadığını iddia edemem. İçimdeki yalnızlık sessizliği seviyor, hatta onu arzuluyor. Sanırım bunun bir kısmı

bir değil, iki değil, dört kardeşin peş peşe gelmesinden önce on yıl boyunca tek ocuk olduğum gerçeğiyle ilgili. En büyük kız kardeşim Gia doğduktan sonra tüm hayatım değişti. Ağlayan ve tuhaf kokular yayan o küçük pembe bebeği eve getirdikleri anda değiştim. Çoğu ocuk küçük bir kardeşe sevgi ve kabullenme ile tepki verirdi.

Ben yapmadım.

Tam tersini düşünün. O bendim. Ona ierledim. Gürültüye ierledim. Yalnızlığı ve sessizliği benimsedim.

Gt gibi mi konuşuyorum? Öyle olmalıyım. Kendi kız kardeşimi bile istemedim. *Hay sikeyim.*

O zamanlar küçük bir pisliktim.

Omuzlarımı bir kez döndürüyorum ve kollarımdaki gerginliği silkeliyorum. Basit bir düşüncenin istenmeyen bir yığın düşünceye yol açması ve ruh halinizi tamamen değiştirmesi şaşırtıcı. Neden değiştiremeyeceğimiz şeylere kendimizi bu kadar kaptırıyoruz? Neden keşkelerle kendimize işkence ediyoruz? Belki de sadece ben byleyimdir. Tek berbat durumda olan ben olsaydım hiç şaşırmazdım.

Harold'daki vardiyamdan önce zaman öldürmek ve tüm karanlık düşüncelerimi bir kenara itmek için çalışma alanımda dolaşmaya devam ederken, bir elimle gevşek aletlerimi topluyor, diğer elimle de telefonumu kontrol ediyorum. Neşeyle gülümseyerek, "Nikki "den beni bekleyen bir mesaj görüyorum.

Nikki: Notum için teşekkür ederim... sanırım.

Bu sabah araya sıkıştırdığım kısa notu düşündükçe gülüyorum.

Hales,
(Sana böyle hitap edebilirim, değil mi?
Edeceğim.) Horluyorsun. Biraz sinir
bozucu.
Neredeyse arkadaşın,
Gaiğe

Ben: Rica ederim. Bulmak en az iki dakikamı aldı. Çok etkileyiciydi.

Kıkırdıyorum, aynı derecede anlamlı bir şeyle cevap vermek üzereyken (değil), teyzemden gelen bir ağrı ekranımı dolduruyor. Tedirginlik iliklerime kadar işliyor, midem birkaç saniye içinde açlıktan mide bulantısına dönüyor. Ruh halim yükselmiş, heyecanlanmıştı; şimdi ise çökmüş ve çirkin, yüzümde bir atıklık var. Tuck burada olsaydı, ukalaca bir yorum yapardı ve ben de tek kelimesine bile anlam veremedenden karşılık

verirdim.

Ama bu? Mercy Teyze ile konuşmak? Bu beni hasta ediyor, kaşındırıyor ve kızdırıyor.

Mercy'nin ismiyle ne kadar az ortak noktası olduğu hiçbir zaman gözümünden kaçmadı. Nezaket, hoşgörü ve bağışlayıcılık onun bana gösterdiği hiçbir şeyin yakınında bile değil - daha çok aşağılama, kayıtsızlık ve onaylamama gibi.

Ve ben hepsini hak ediyorum.

Annem doğduğunda Mercy 21 yaşındaymış. İki kız kardeş hiçbir zaman yakın olmadılar ve eminim ki bu büyük yaş farkı da bunda rol oynadı. Otuz yedi yaşındayken, on beş yıllık kocası aniden ölünce Mercy'nin hayatı darmadağın olmuş. Duygusuzlaştı ve huysuzlaştı. Sonra felç geçirdi. Ondan sonra, içinde kalan tüm görgü ve ilgi kırıntıları buharlaştı. Soğuk ve metodik hale geldi, bir daha asla hissetmesine izin vermedi. O sırada ben de onunla yaşıyordum ve bu, özellikle de bir genç için üstesinden gelinmesi zor bir geçiş süreciydi. Sonuç olarak bugün, dört kardeşimin vasisi olarak hareket ettiği için gergin bir ilişkimiz var.

İsteksizce yeşil tuşa basıyorum ve telefonu kulağıma götürüyorum. "Alo?"

"Merhaba, Gaige." Sesi zaten düz ve duygusuz. "Yarın akşam Graham'ın okulundaki programı sana hatırlatmak istedim."

"Evet hanımefendi, hatırlıyorum."

"Bir sürpriz," diyor açıkça. "Planlarda bir değişiklik oldu..."

Dişlerimi sıkıyorum, bu son dakika bildiriminden hafifçe rahatsız oluyorum - sonra zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. Şikayet etmeye hakkım yok, ne Mercy'ye ne de çocuklara. Kızgınlığımı yutuyorum ve onu devam etmeye teşvik ediyorum. "Sorun değil. Ne oldu?"

"Ayaklarım yürüyemeyecek kadar şişti. Araba kullanabilmemin imkanı yok." Göğsünde bir öksürük nöbetiyle konuşmayı kesiyor. Gürültülü, hüzünlü, kırık. Gün geçtikçe daha da kötüleşiyor, daha da hastalanıyor. Çok yakında hiç araba kullanamayacak ve ben de onun için daha fazla iyilik yapıyor olacağım. Her ne kadar yanlış olsa da, bu sorumluluğu dört gözle bekliyorum çünkü bu kardeşlerimle daha fazla zaman geçireceğim anlamına geliyor.

"Graham'ı almanız gerekecek."

Tüm bu konuşmanın şu ana kadarki en üzücü kısmı, bu talebin beni ne kadar kararsız kıldığı. Graham ve ben... karmaşık bir ilişkimiz var. Evet, o sadece sekiz yaşında, bu yüzden karmaşıklık bizim için bir sorun olmamalı, ama öyle. Hem de çok.

Tekrar öksürüyor ve hasta teyzem yerine küçük kardeşimle nasıl konuşacağım konusunda endişelendiğim için kendimi çok kötü

hissediyorum.

Pislik.

"Mercy-"

"Ve," diye yüksek sesle araya girdi, "ikizler ve Gia da sizinle gelecek."

Sessizlik. Ölüm sessizliği. Her iki taraftan da.

Çocukları dışarı çıkarmamı mı *istiyor*? *Çocukları dışarı çıkarmama izin mi veriyor*? Mercy çocukları dışarı çıkarmam için bana *güveniyor mu*? Dükkânın etrafına şüpheyle bakıyorum, gizli bir kamera arıyorum, çünkü bu bir şaka olmalı. Onları bir yere götürmeme izin vermeyeli yaklaşık iki ay oldu. Ne olduğunu bilmiyorum ama birkaç ay önce onları Hudson'ın barbeküsüne götürdüğümünden beri, her zaman onları tekrar dışarı çıkarmamam için bir neden buluyor - onları sık sık dışarı çıkardığımdan değil. Aslında, hayatlarına geri döndüğümünden beri muhtemelen onlarla toplamda sadece altı kez gözetimsiz dışarı çıktım.

"Şimdi, lütfen anlayın, eğer ben kendim gidebilseydim durum böyle olmazdı. Bu bir şeyi değiştirmez."

"Olabilir." Kelimeler ağzımdan döküldü. İlk tepkim pişmanlık oldu ama hemen geri aldım, çünkü ciddiydim. Bu bir şeyleri değiştirebilir. Bir şeyleri değiştirmesini *istiyorum* ama diğer uçtaki sağır edici sessizliği değiştirmeyeceğinin kesin bir göstergesi.

Saatler gibi gelen bir sürenin ardından nihayet konuşur. "Göreceğiz."

Üç kelime.

Üç değersiz, önemsiz kelime. Tüm günümü değiştirdiler.

Mercy ile görüşmemi yüksek bir notla bitiriyorum. Onun sağlığıyla ilgili endişelerimi bencilce bir kenara itip, bunun keyfimi kaçırmamasını istemiyorum ve telefonumdaki kişi listesini açıyorum. Harold'ı ararken ellerim heyecandan titriyor, umarım bana isteyeceğim son dakika program değişikliğini verir.

"Harold's Pizza. Harika yaparız, yoksa başka." "Gerçekten slogan bu mu?"

Harold hattın diğer ucunda gülüyor ve etrafta koşuşturan personelin gürültüsünü bir anlığına bastırıyor. "Test ediyorum. Kazanan yok mu?"

"Biliyor musun, hoşuma gitti." "O zaman iptal edildi."

"Bu acıtıyor, Harold."

Omuz silktiğini anlamak için karşısında durmama gerek yok. Harold'ı yıllardır tanırım. Hayatımın ilk on yılında iyi bir şey varsa, o da odur. Babamın en iyi arkadaşıydı. Her şey ikinci kez boka sardığında, beni toparlamak için yanımdaydı. Horton'dan sonra başıma gelen en iyi şey o.

"Yani, dinle..."

Telefonun içinden rahat bir kıkırdama süzülüyor. "Bunun bir iyilik çağırısı olduğunu biliyordum, evlat."

"Hadi ama ihtiyar. Ben *sadece* iyilikten ibaret değilim." "Ama çoğunlukla," diye alay ediyor.

"Her neyse. Her neyse, yarın geceyi boş geçirmeyi umuyordum..."

"Yarın mı? Lanet olsun, neden bu gece de izinli değilsin? Kovuldun." "Beni her gün kovmanın işe yaramayacağını biliyorsun, değil mi?"

Yüksek sesle iç geçiriyor. "Senden kurtulamıyorum, ha?" "Hiç şansın yok," diyorum gülerek.

"İyi, iyi, ama istersen bu gece gerçekten izin alabilirsin. Bir sürü soförümüz var ve bu gecenin o kadar da yoğun olacağını sanmıyorum. Gelip oturmaktansa bu geceyi kendine ayırmanı tercih ederim."

Bir gece izin mi? Bununla ne yapabilirim ki? Evde oturabilirim, belki Netflix izleyebilirim (evet, sonunda abone oldum), ama bu kesinlikle evde olmak istemediğim bir saatte evde olmayı gerektirir. Belki dükkânda yapacak ufak tefek bir şeyler bulabilirim, ki bu da gece izin almak anlamına *gelmez*. Clyde's'a gidip hamburger yiyebilirim ama bu da Benny'yi görmemi gerektirir.

Aslında, ne var biliyor musun? Benny'yi siktir et. Gidip bir hamburger yiyeceğim ve eğer kendimi çılgın gibi hissediyorsam, bir bira sipariş edeceğim.

Evet. Ben de öyle yapıyorum.

"Emin misin?" Aniden boşalan gecem için fazla heyecanlanmadan Harold'a soruyorum.

"Olumlu, evlat. İhtiyacımız olursa seni ararım, ama dediğim gibi, arayacağımızdan şüpheliyim. Git bir gece vahşileş."

"Vahşı, ha?"

"Çok vahşı değil. Seni tekrar hapisten çıkarmak zorunda kalmak istemiyorum."

Harold'ın sesindeki alaycı sözleri duyabiliyorum ama yine de acıtıyor. Beni sadece bir kez kurtardı ama bu benim için yeterliydi. Beni döveceğinden ya da aileme ihbar edeceğinden emindim. İkisini de yapmadı ama sanırım sessizliği ve açık hayal kırıklığı, babamın ya da Harold'ın bana atacağı herhangi bir dayaktan daha fazla canımı yaktı. İçimi dışıma çıkardı.

"Kahretsin. Sağ ol dostum. Minnettarım. Zilimi açık tutacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Hey, sadece meraklı olmaya çalışıyorum... Yarın ne için izin istiyorsun?"

"Uh..." Tereddüt ediyorum, neredeyse yüksek sesle söylemekten korkuyorum, her şeyi bir şekilde berbat etmekten korkuyorum. Çünkü ben hep böyle yaparım: Elime fırsatlar geçer ve her şeyi berbat ederim. Bu noktada benim yöntemim bu. Hayat bana iyilik, yetenek ve lütüfkâr şanslar sunuyor. Ben ise hayata kötü karar üstüne kötü karar veriyorum. Kırmaya çalıştığım kalıp bu.

"Gaige?"

Diğer uçtaki sesle irkilerek sıçıyorum, telefonda olduğumu unutmuşum. Boğazımı temizleyerek cevap veriyorum, "Graham'ın okulda bir şeyi var."

"Öyle mi? Bu harika."

"Onu götürüyorum sayılır."

Harold konuşmak için daha sessiz bir yer bulduğunda arka planda duyduğum yüksek sesler azalıyor. "Bu... vay canına," diyor Harold, arka planda bir kapı tıkırdayarak kapanırken sesi benim kadar şaşırmış geliyor.

"Dahası da

var." "Dahası

mi?"

"Evet. Graham ve çetenin geri kalanını alıyorum. Gia, Gunner ve Gillian'ı da. Mercy gelmiyor."

Ofis koltuğuna yığıldığını duyuyorum, tanıdık gıcirtısı yerini belli ediyor. "Birkaç ay önce seninle ilişkisini kestiğini sanıyordum?"

Boştaki elimle enseme sıkıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm ama sanırım artık bana ihtiyacı olduğu için... Onları sürekli benden uzaklaştırdığı için bir rutine girmek zor. Onlarla yalnız kaldığım her an, sanki ilk an yeniden yaşanıyor."

"Gergin misin?"

"Sesim gergin mi geliyor?" İstemeden homurdanıyorum.

Harold kızgınlığımdan etkilenmeden gülüyor. "Hayır. Salatalık kadar soğukkanlısın evlat.

Mercy nasıl?"

"Sesi iyi gelmiyordu."

"Lanet olsun." Odaya boğuk bir sesin geldiğini duyuyorum ve Harold hatta geri dönmeyen önce cevap veriyor. "Gitmem gerekiyor. Birisi gönderdiğimizi bildiği galeta siparişini almadığını iddia ediyor çünkü paketlemiştim."

Zihinsel olarak gözlerimi deviriyorum. "Herkes her zaman bedava yemek için dışarıda."

"Evet," diyor. "Ama dinle Gaige, her şey yoluna girecek. Onları gösteriye götüreceksin, belki eve dönerken bir dondurma alırsın ve hepsi bu kadar. Fazla düşünmeye ya da kendini strese sokmaya çalışma. Her şey olacağına varır. Sadece kendin ol. Ayrıca, o yaşlı yarasa ne kadar hasta olursa olsun, Mercy ona atmaya çalıştığın her saçmalığı anlayacaktır."

Kıkırdıyorum ve ben bir şey söyleyemeden o devam ediyor.

"Sana yeterince söylemediysem, seninle gurur duyuyorum. Son birkaç yılda uzun bir yol kat ettin. İstikrarlı bir işin var ve şüpheli bir yer olsa da başını sokacak bir evin var. Yıllardır başın belaya da girmede. İyi gidiyorsun. Sadece devam et."

Gurur duyuyor. Benimle gurur duyuyor.

Bir duygu yumağı göğsümü sıkıyor. Küçükken zamanımın çoğunu odamda yalnız geçirirdim. Ailem pek yanımda değildi. Ben dünyaya geldiğimde henüz on altı yaşındaydılar, yani anne ve baba olmaya hazır değillerdi ve bu belli oluyordu. Partiler, içki alemleri, beni okula zamanında götürememeleri. Sorumluluk ve benim iyiliğim onların öncelik listesindeki ilk şeyler değildi -en azından hayatımın ilk on yılı için.

On yaşımın sonlarına doğru Gia gelmeden önce, ne zaman ebeveynlerimden biriyle vakit geçirsem, bu garip olurdu. Statik. Küçük yaşta bile bir ebeveynin çocuğunu böyle sevmemesi gerektiğini biliyordum. İkisi de bana şefkat göstermiyordu. Hayatımın ilk on yılında annemin bana kaç kez sarıldığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirim. Peki ya babam? Hiç sarılmadı. Bir kere bile.

Şimdi, bu benim sızlanmam değil. Bu sadece gerçek ve neyse o. Bektan bir çocukluk geçirdim ve bunun beni bektan bir yetişkine dönüştürmesine izin verdim.

Şu anda gözyaşlarımı tutamamam şaşırtıcı değil. *Birinin* benimle gurur duyduğunu söylediğini duymak... *Kahretsin*. Şu anda önümde bir okyanus olsaydı, köpekbalıkları da dahil olmak üzere kıydan kıyıya yüzerdim. Bir dağ koy

önümde olsaydı, onu ölçeklendirirdim. Dört kelimenin sizi nasıl hissettirdiği, sizi nasıl yeni zirvelere taşıyabildiği inanılmaz.

Konuşacak kadar boğazımı temizlemem iki denememi aldı. "Teşekkürler Harold. Bunun anlamı çok büyük."

O biliyor. Her şeyin nasıl olduğunu herkesten daha iyi biliyor. O zamanlar ev hayatımdaki eksiklikleri telafi etmek için elinden geleni yaptı ama olan oldu. Daha önce de söylediğim gibi, tüm bu saçmalıklardan sonra gelen en iyi şey o.

"Ciddiyim, evlat."

"Biliyorum," diyorum ona ciddiyetle.

Biliyorum ve bu çok iyi hissettiriyor.

Ben: Bu gece meşgul müsün?

Bu benim cümlem.

Ben: Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Takılmak ister misin? Eğer "takılmak" seks için bir kod değilse, evet.

Gülümseyerek, onun bu hızlı cevabı karşısında başımı sallıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu anda aklımdan geçen en uzak şey seks. Şu anda beni ben gibi hissettiren biriyle rahatlamak istiyorum. Hiçbir beklentisi olmayan biriyle. Yarından önce buna ihtiyacım olacak. Clyde'a gitme planlarımdan vazgeçiyorum çünkü sahip olduğum bu doğal kafayı devam ettirmek istiyorum ve cehennem deliği dairemde takılmak yerine Haley ile vakit geçirmenin en iyi yol olduğuna karar veriyorum, özellikle de eve geldiğimde oda arkadaşlarımı çoktan sarhoş bulduğum için. Sanki az önce aldığım duş sırasında banyodaymışlar gibi onları yüksek sesle ve net bir şekilde duyabiliyordum.

Ben: Bu seks için bir kod değil.

Harika. Şimdi geliyor musun? Ben:

Eğer sorun olmazsa?

Sadece yemek getirirsen sorun olmaz. Açlıktan ölüyorum ve yemek pişiremeyecek kadar tembelim.

Ben: Bunu yapabilirim. Bir isteğiniz var mı?

Lezzetli bir şey. Şaşırt beni. Sana güveniyorum.

Daha önce hissettiğim o irkilme hissi tekrar yüzüme çarpıyor. *Güven*. Çok kırılğan bir kelime. Kahretsin, kırılğan bir şey. Bu sefer kırmayacağıma yemin ediyorum.

Bana bir saat ver.

Hızla yatak odamın kapısının kilidini açıyorum ve havlumu belimden sıyrıyorum. Aceleyle giyinip telefonumun ekranındaki klavyeyi tuşlayarak yerel bir İtalyan restoranının numarasını çeviriyorum. Birkaç çeşit makarna, biraz galeta ve salata siparişi veriyorum. Haley'nin nelerden hoşlandığı hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden ne kadar sipariş ettiğim konusunda aşırıya kaçtığımdan eminim, ama üzülmeğe tedbirli olmayı tercih ederim.

Toplam miktarım söylendiğinde gözümü bile kırpmıyorum. Kendim için neredeyse hiç para harcamam; her zaman yanlış hissettirir, özellikle de ilgilenmem gereken kardeşlerim varken. Ama bu sefer iyi hissettiriyor. İyi hissettiğim için özür dilemeyi reddediyorum.

Ayakkabılarımı giyiyorum ve şifonyerimin üzerindeki aynada yansımaı kontrol ediyorum. Islak saçlarımla yeterince iyi göründüğümü düşünerek, oda arkadaşlarıımın beklemem yönündeki bağırışlarını duymazdan gelerek hızla arabama doğru ilerliyorum.

Hayır. Bu gece onların saçmalıklarıyla uğraşmayacağım.

Restorana doğru yola çıkıyorum, yiyecekleri alıyorum ve yolda hissettiğim sinirleri görmezden gelerek doğruca Haley'nin yanına gidiyorum.

Bu durumda gerginliğin bir anlamı yok. İki neredeyse arkadaş olarak takılıyoruz. Birkaç gece birbirimize sarılarak uyuduysak ne olmuş? Neredeyse bir yabancıysa kimin umurunda? Hudson'ın kız arkadaşının kardeşi olması umurumda mı? Çoğunlukla hayır.

Hiçbir şeyin gecemi ve şu anki ruh halimi etkilemesine izin vermiyorum. Ben mutluyum. Mutlu olmak istiyorum. Bu duyguyu gerçek anlamda yaşamayalı çok uzun zaman oldu. Hiçbir şey buna engel olamayacak - ne çocuklar, ne Mercy'nin sağılığı, ne de her gün içimi kemiren suçluluk duygusu.

Merdivenlerden onun dairesine çıkıyorum, koridorda yürürken tam bir ucube gibi görünüyorum çünkü şu anda çok geniş bir şekilde gülümsüyorum.

Lanet olsun, iyi hissetmek güzel.

İlk kapıyı çaldıktan sonra dudaklarında bir sırıtışla cevap veriyor. Elimdeki dev yiyecek poşetlerini görünce gözleri parlıyor.

"Aman Tanrım. Sen benim kahramanımsın! Buraya gel de seksi kıcına sarılabileyim."

Kaşlarımı çatıyorum, onu dairesine kadar takip edip kapıyı ayağımla kapatıyorum. "Bana ikinci kez seksi diyorsun ve sadece seninle yatacak birini istediğini iddia ediyorsun. Senin peşindeyim, Haley. Tamamen benden hoşlanıyorsun."

Omzunun üzerinden bir bakış fırlatır. "Sana iltifat etmem pantolonuna girmek istediğim anlamına gelmez Addams."

"İnkâr etmeye devam et," diyorum ona, poşetleri boş tezgâhın üzerine bırakırken. Bir elimi göğsümde gezdiriyorum. "Kabul edelim, ben karşı konulmazım."

Açıkça gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor. "Ateşlisin ama karşı konulmaz değilsin. Örnek olarak: Son iki gecedir yanında uyuyorum, kaslı vücuduna sımsıkı sarıldım ve seni bir kez bile hissetmedim." Homurdanıyor ve alaycı bir şekilde devam ediyor, "Evet. Haklısın. Tamamen karşı konulmaz."

"Belki de sende bir sorun vardır." "Ya da belki *sende bir sorun vardır.*"

"Bu senin flört etme şeklin mi? Biraz çalışman gerek."

Yasal kıkırdamalar gibi *kıkırdıyor*. "Oh, Gaige. Seninle flört ediyor olsaydım, bunu bilirdin ve bana bir an bile karşı koyamazdın."

"Elbette. *Hepsi de* 'karşı konulmaz' olduklarını söylüyor. Doğru," diye kestirip atıyorum.

Ağzı bir karış açık kalıyor ve deminden beri yüzüme yapışmış olan gülümseme genişliyor. "Sen... sen sadece..."

"Sadece ne?" Masumca soruyorum, elimi kulağıma götürüp patlamasını bekliyorum.

"Az önce karşı konulmaz olduğunu söyledin ve şimdi bunun için eleştirilen *ben miyim?*" Öfkeli, gözleri ateş ve eğlenceyle parlıyor. Bu hoşuma gitti. Hem de çok.

Yemek torbalarımızı karıştırmaya başlarken omuz silkiyorum, restoranın attığı kağıt tabakları çıkarıp tezgaha koyuyorum ve üzerlerine bir avuç parmesan peyniri paketi bırakıyorum. "Kendini bu kadar beğenme, Hales. Bu hiç çekici değil."

"Bana Hales deme." Dönüp çekmeceyi açıyor, iki çatal ve servis kaşığı çıkarıyor. Sonra buzdolabına doğru yürüyüp iki şişe su alıyor. Bana döndüğünde bakışları meydan okuyor. "O *arkadaşlar* için."

"Şimdiye kadar en iyi arkadaş sayılırız."

"En iyi arkadaşlar mı?" Alay ediyor. "Seninle mi? İmkânı yok."

Önce tabureleri sonra da kanepeyi gösteriyorum.

"Burası mı, orası mı?" "İkisi de bana uyar."

"Buyurun," diyorum ona, makarna kaselerini bir sıraya diziyorum, ortalarına da galeta koyuyorum. Tezgâhın etrafından dolaşıyor, ben de oturmak için bekliyorum ki istediği tabureyi seçebilsin. O solu seçti, ben de sağa geçtim.

Tabaklarımızı doldurmaya başlarken, "İzle, bir gün en iyi arkadaş olacağız ve sana benimle arkadaş olmakta ne kadar isteksiz olduğunu hatırlatabilirim. Dünya böyle işliyor, *Hales*."

Gözlerini tekrar deviriyor ve tabağına kocaman bir çatal dolusu Alfredo koyarken ofluyor. "Saçmalık."

"Nükteli şakalarımızı şimdi durdurma. Bağ kuruyoruz." "Bence birlikte uyuduğumuzda yeterince *bağ kuruyoruz*."

Ona bir bakış attım. "Sevişiyor gibiyiz."

Yemin ederim, "Keşke sevişiyor olsaydık" diye mırıldanıyor. Ona bunu söylemeyi çok istiyorum ama yapmıyorum. Bunu görmezden geliyorum, çünkü eğer menfaatleri olan arkadaşlar gibi bir şey önerseydi, onu geri çevirmezdim.

Onun yerine "Yemek nasıl?" diye sordum. "Gerçekten iyi."

Sonra sessizleşiyoruz... çok sessiz. O kadar sessiz ki makarnanın çıkardığı her zamanki yumuşak, ıslak ses beni şaşırtıyor. Ama devam etmesine izin veriyorum, ikimiz de sessizce yemeye devam ederken yemeğimi tabağımın etrafında itiyorum.

Beş işkence dolu dakikadan sonra -evet, takip ediyorum- çatalını bırakıyor ve iç çekiyor. Ona doğru dönüyorum, yosunlu gözleri beni anında içine çekiyor. "Bunu duymamış gibi davranalım, tamam mı?"

"Anlaştık," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Gözlerini kısıyor, beni yakından inceliyor. Bakışlarını kırmıyorum. "Bu seksle ilgili değil, Gaige."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim, Haley." "Bunu düşünmeyi bırak."

"Düşünmüyorum."

"Sen değil misin?"

"Hayır. Sen?"

"Hayır," diyor ve yemeğine dönerek çatalını eline alıp biraz daha makarna yiyor.

Kendi tabağıma dönmüyorum. Bunun yerine onu izliyorum, çünkü şu anda kesinlikle seksi düşünüyorum. Dudakları bir çatal dolusu yemeğe daha yaklaşıırken, yavaşça çanağın üzerinde gezinip yalayarak temizlerken seksi düşünüyorum. Dudaklarının üzerimde nasıl hissettireceğini düşünüyorum. Bir ekmek çubuğuna uzanıp yavaşça ağzını doldurmasına izin verirken seksi düşünüyorum, ağzında *benim ekmek çubuğum* olsaydı bunun ne kadar iyi hissettireceğini, ellerimin saçlarına sarıldığını, beni derinlere çekerken

onu bana tuttuğunu düşünüyorum.

Ekmeğini tabağındaki beyaz sosa batırdıktan sonra yemeğinden bir ısırık daha alıyor. Dili dışarı fırlıyor, kaçırıldığı az miktardaki sosu yalıyor. Şu anda ağır ağır nefes aldığımı biliyorum. Bunu duyabildiğini biliyorum. Ama o yutkunduğunda sikim kalkmazsa ne olayım. Onun beni yuttuğunu görmenin nasıl olacağını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ben istiyorum.

"Şu anda tamamen seksi düşünüyorsun."

Boğucu sesi beni sersemliğimden çekip çıkarıyor ve gözlerimi dudaklarından ayırıyorum.

"Ha?" Şaşkınlıkla sordum.

"Şu anda seksi düşündüğünü söyledim. Sana karşı konulmaz olduğumu söyledim." Sırıltısı ukala ve seksi.

Artık sertleşmiş olan sikime hücum eden kan nihayet sistemime geri giriyor ve tekrar işlev görmeye başlıyorum, sadece onun yemek yemesini izlediğimi, tüm hareketlerini sikimi emmesiyle karşılaştırdığımı fark ediyorum.

Kahretsin.

Ben lanet bir domuzum. İğrenç, iğrenç bir domuz. Böyle bir kadını hayal etmeye hiç *cesaret edemedim*. Bunu yapmam. Bana göre değil. Ben seks odaklı bir adam değilim.

Bu seksi sevmediğim anlamına gelmiyor. Seviyorum. Tabii ki seviyorum. Sadece benim yaşımdaki diğer bekar erkeklerin çoğu gibi ana odak noktam değil. Bir sonraki ilişkiyi ya da kaçamağımı aramak için dışarıda değilim. Aileme bakmakla ve birçok yanlışımı düzeltmekle meşgulüm. Seks olursa, olur, ama onu aramaya ya da hayal etmeye gitmiyorum.

Ama bu? Hay sikeyim. Zihnimin daha önce hiç gitmediği yerlere gitmesine izin verdim. Ve bundan hoşlandım. Hem de çok.

Başımı sallayarak rahat bir sırıtışla yanımda oturan cadalozu ters köşeye yatırıyorum. "Sadece ilk sen bahsettiğin için. Bu da seksi gerçekten düşünenin *sen olduğun* anlamına geliyor olmalı. Durum bu mu, Haley? Birlikte yatmadığımızı sürekli vurgulayan sensin. Bunu bir an düşün."

Yüzünü buruşturuyor, omuzları yenilgiyle çöküyor. "İyi. Sen kazandın, Gaige.

Sen kazandın."

Asla anlayamayacağım bir nedenden ötürü, dudaklarım kulağının birkaç santim ötesinde, ona doğru eğiliyorum. "Her zaman ben kazanırım" derken sesim normalden daha alçak çıkıyor.

O titriyor ve ben boku yediğimi anlıyorum.

chapter five

"*American Horror Story*'ye ne dersin?" Haley, Netflix'te gezinirken kanepenin kenarına tünemiş, izleyebileceğimiz başka bir şey bulmaya çalışıyor.

İki buçuk saattir buradayım. Yemek yedik, film izledik ve şimdi de başlayacak bir program bulmaya çalışıyoruz. Aynı koltukta oturduğumuz süre uzadıkça birbirimize daha da yaklaşıyoruz. Karşılıklı uçlarda başladıktan sonra, şimdi orta minderde yan yanayız. Birimiz tuvalete gitmek ya da su almak için her kalktığında farklı bir noktaya dönüyor, doğal olarak birbirimize doğru süzülüyor ve bir şekilde tam ortada buluşuyoruz.

"Gördün mü?" diye soruyor.

"Hayır. Denemek ister misin?"

"Bilmiyorum... Korkunç görünüyor."

Alt dudağını dişlerinin arasına alıp televizyon ekranını dolduran ürkütücü görüntüye bakarken gözlerini kocaman açmasını izleyerek ona bakıyorum. "Korkutucu olması senin için sorun değil mi?" Dürtüyorum.

"Bazen," diye itiraf ediyor. Disney kazağıyla kapıyı açışını düşünüyorum. Başlığında korku olan hiçbir şey Haley'e uymuyor ama bence cesur olmaya çalışması çok hoş. "Eğer bu dizide ürkütücü çocuklar yoksa, ben iyiyim. Beni en çok onlar korkutuyor."

"Denemeden bilemeyiz," diye teşvik ediyorum.

"Doğru." Yanımdaki yerine geri yaslanıyor ve kullandığı battaniyeyi ikimizi de örtecek şekilde düzenliyor. "Ama bu gece çılgılık atarsam ya da uyuyamazsam benimle dalga geçmeyeceğine söz vermelisin."

Gülerek bir kolumu ona doluyor ve başparmağımla omzunda küçük daireler çizerek onu kendime çekiyorum. "Merak etme, ürkütücü çocukları savuşturmak için burada olacağım."

İçimde "*Ona neden böyle dokunuyorsun?*" diyen her şeyi bastırıyorum. *Ona dokunmayı bırak.*

Çünkü ona dokunmayı bırakmak *istemiyorum*. İyi hissettiriyor. O iyi hissediyor.

Bana bakıyor. "Yapacaksın, ha? Tekrar uyuyabileceğini kim söyledi?"

Dudaklarımı yalıyorum, bunu varsaymak bir yana tekrar kalmayı önermeme bile şaşıyorum. "Ben... Özür dilerim. Öyle demek istemedim-"

"Sorun değil. Ayrıca, zaten kalmanı sağlayacaktım."

Dudaklarımdaki seğirmenin gerçek bir gülümseme oluşturmaya izin vermeyi reddediyorum. "Az önce beni kaçırmayı ve isteğim dışında alıkoymayı planladığını mı itiraf ettin?"

"Evet."

"Yeterince adil."

Zaferle sırtıyor ve televizyona dönüp kumandadaki play tuşuna basıyor ve *American Horror Story*'yi başlatıyor. Ekran siyah kalırken karanlıkla yılanıyoruz, küçük simge dönüyor ve dönüyor. Onun her santimetresinin bana yapıştığını hissedebiliyorum. Yumuşak, rahat. Fazla rahat. Ve şimdi, yine, tek düşünebildiğim bunun nasıl gidebileceği. Demek istediğim, durum sıcak ve ağır bir öpüşme seansı için mükemmel, geri çevirmeyi hayal edemeyeceğim bir şey.

Oh, kahretsin. Hayır. Hayır, Gaige. Ondan uzak dur. Cinsel bir şey içermeyen başka bir şeye odaklan. Dikkat dağıtmak için burada değilsin, sadece arkadaşlık için. Sadece arkadaşlık. Bunu unutma, seni azgın piç.

Gösteri ara belleğe alınırken, bunu olduğundan daha samimi göstermek istemediğim için kolumu isteksizce onun etrafından çekiyorum. Bir zamanlar ben de gençtim. Kız arkadaşlarımla korku filmi izlemek için ısrar ettiğimi hatırlıyorum. Haley'nin bunun böyle olduğunu düşünmesini istemiyorum, çünkü gerçekten öyle değil, bu yüzden şu andan itibaren dokunmamı minimumda tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum... özellikle de teni parmaklarımla altında ipek gibi hissettiğinden ve yine gece kalacağımdan beri. Pijama partilerimizin *sadece uyuma* kısmına sürekli vurgu yapmasıyla ilgili daha önce yaptığım şakalara rağmen, bu gece sağda solda hatırlatmaya ihtiyaç duyan benim.

Ama doğrusu, daha önceki seks konuşmalarından sonra suçlanması gereken kişi o.

İşte bu, Gaige. Haley'i suçla. Sen masumsun... bir değişiklik için.

Zihinsel benliğimi tokatlayabilseydim, yapardım. Ben bir moronum.

Bu düşünce tarzıyla ortaya çıkacak komplikasyonların hiçbirine ihtiyaç duymayan, isteyen bir moron.

Tam küçük bir kızın iki küçük çocuğu bir eve girmemeleri konusunda uyardığını gördüğümde dikkatimi önümdeki ekrana veriyorum. Tahmin edilebileceği gibi onu görmezden geliyorlar. Bu işin nereye varacağını bildiğim için Haley'e hızlı ve dikkat çekmeyen bir bakış atıyorum. Gösterinin henüz beşinci dakikasındayız ve Haley battaniyenin altında kolumu tutuyor, gözleri kocaman açılmış, dehşet içinde parlıyor.

"Bu da ne?" diye mırıldanıyor, ardından şiddetle sıcıyor ve dudaklarından yüksek sesli bir çığlık dökölüyor.

Sesimi çıkarmamak için elimden geleni yaparken vücudum kahkahalarla sarsılıyor. Karnıma bir tokat attığında odanın içinde yüksek bir gümbürtü yankılanıyor ve ben iki büküm oluyorum, acıyan karnımı tutarak daha sert ve açık bir şekilde ona gülüyorum.

"Beş dakika oldu!" Bir kez söyleyebildiğimde söylüyorum. "Sen lanet bir korkaksın!"

"Gülmeyeceğine söz vermiştin!" diye suçluyor, dudakları bir tür kaş çatma şeklinde bükölüyor.

"Düzeltilme: Gecenin bir yarısı ürkütücü çocukları savuşturacağıma söz verdim, kahkahalarımı tutacağıma değil. İşte yine varsayımlarda bulunuyorsun, *Hales*."

"Bu tam bir pislik hareketi, *pislik*." Kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak suratını asıyor.

Esprili bir cevap vermeye başlıyorum ama önümdeki manzaraya kendimi fazla kaptırmışım. Birkaç saniye içinde diziye geri döndü, hikayeye tamamen daldı. Ben de onun gibi gözümü ayıramıyorum. O kadar ilgi çekici ki. Dakikada sadece iki kez göz kırptığına dikkat ederek geçen saniyeleri sayıyorum ki bu çılgınca çünkü insanların ortalama olarak dakikada on beş kez ya da her dört saniyede bir göz kırptığını biliyorum.

Haley'nin tepkilerini izlemekle ilgilendiğim için dikkatimi tekrar diziye verme zahmetine girmiyorum. Ürpertici müzik her çaldığında ağzı açık kalıyor. Ne zaman biri aniden ortaya çıksa, nefesi kesiliyor ve gözleri iki kat büyüyor. Ve ne zaman bir şey onu gerçekten korkutsa, küçük bir çığlık atıyor ve kolumu sıkıca kavıyor. Bu bana kendimi kral gibi hissettiriyor çünkü sarıldığı kişi benim.

Göğsü hızla pompalanıyor ve gözlerimin göğüslerine düşmesine izin vermemeye çalışıyorum, çünkü o zaman yine sütyen giymediğini düşüneneğim, ama başarısız oluyorum.

Harika. Bunu tekrar düşünüyorum, daha doğrusu tekrar düşünüyorum.

Bakışlarımı yukarıya, yüzüne, o dolgun dudaklarına doğru zorluyorum. Tam zamanında dudaklarından bir başka nefesin süzülüşünü izliyorum. İnce ve bir şekilde seksi. Biri bana vücudumun kendi aklı olduğunu söyleseydi, şu anda ona inanırdım, çünkü hiçbir sebep yokken ve yine de her nedense, aniden ona yaklaşıyorum. Yavaşça yaklaşıyorum, odağım tamamen dudakları. Onlara dokunmak, tatmak istiyorum. Onları kendi dudaklarımın arasına almak ve asla nefes aldirmamak istiyorum.

Öp onu, öp onu, öp onu, diye bağılıyor kafamın içinde sinsi bir ses. Oh, istiyorum. Onu çok fena öpmek istiyorum.

Tam onun kişisel alanına girmiştım ki, her ne sikim oluyorsa kendime geldim ve olduğum yere geri döndüm. Pantolonumdaki çadıra bakmaması için dua ederken sikimi indirmem dakikalarımı alıyor.

On beş yaşımdan beri kazara ereksiyon olmamıştım. Bu gece benim neyim var böyle?

"Bir tane daha izlemek ister misin?"

İpeksi sesi beni irkiltiyor ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. "Başka bir ne?" Kendimi toparladıktan sonra idare ediyorum.

"Uh, bölüm?" Sanki neden bahsettiğinden bile emin değilmiş gibi bir soru gibi çıkıyor.

"Tabii. Şu ana kadar kaç tane izledik? Takip edemedim."

Kaşlarını çatıyor. "Hoşuna gitmedi mi?"

"Hayır!" Çok hızlı söylüyorum. Derin bir nefes alarak kendimi sakinleşmeye, doğal bir şekilde konuşmaya zorluyorum. "Hayır, sorun o değil. Aslında biraz *fazla* dalmışım."

Haley beni inceliyor, yalanımda bir çatlak arıyor. Teknik olarak kısmi bir yalan; kendimi bir şeylere kaptırmış durumdayım, sadece gösteriye değil.

Bu o.

Ağzı, gözleri, nefes alışları, kolumdaki eli. Tüm bunlar dikkatimi dağıtıyor.

"Üç."

"Üç mü?"

"Bölüm üç, Polly. Dördüncüye başlamak üzereyiz. Var mısın?" Başımı salladım, konuşmak için kendime güvenmiyordum. "Tamam. Gidip biraz patlamış mısır alacağım."

Ayağa kalktığında tekrar başımı sallıyorum, küçük mutfağına doğru ilerlerken bana şüpheyile bakıyor. Gözlerimi kapatıp nefes alış verişime odaklanıyorum, bir yandan da onun dolapları açıp kapatışını dinliyorum. Buzdolabını. Tezgâha bir bardak koyuyor. Hemen ardından bir kase nin çınlaması. Patlamış mısırı en ufak bir yanmadan kurtarmaya çalışarak son birkaç taneyi dövmek için yarışırken ayaklarının fayansa hızlı tokatları. Yeni patlamış atıştırmalığın kaseye düşerken poşete sürtünmesi. Yine buzdolabı. Seslerin içinde kayboluyorum. Sessizlikten son derece hoşlanan biri olarak, şu anda onun seslerine bu kadar dalmış olmama şaşıyorum. Her şey, birinin basitçe bir şeyler atıştırması yerine karmaşık bir dans gibi geliyor.

Tam gözlerimi açıyorum ki, göğsüne sıkıştırdığı bir kase patlamış mısırı ön koluyla tutuyor ve ellerinde iki kadeh şarap var.

İkinci kadehe bakışımı yakalıyor ve omuz silkiyor. "Muhtemelen şarap sevip sevmediğini sormalıydım. Eğer sevmiyorsan, memnuniyetle içerim."

Ayağa kalktım ve uzattığı elindeki içkiyi aldım. "Şaşırtıcı bir şekilde, hiç şarap içmedim."

"Hiç mi? Bayramlarda aile yemeklerinde bir yudum bile mi içmedin?" Kıpırdanarak, "Aile yemekleri bizim evde pek popüler değildi" diyorum.

"Ah." Tanıdık *özür dilerim* konuşmasını duymayı bekleyerek ona bakıyorum. "Nasıl olur?"

Şaşkınlığımı belli etmemeye çalışıyorum. Daha önce kimse bana nedenini sormadı. Özür dileyip yollarına devam ediyorlar ya da ben konuyu değiştirene kadar garip bir şekilde etrafta dikiliyorlar.

Şimdi iki seçenekle karşı karşıyayım: Ona söylemek ya da bundan kaçınmak.

Eğer ona anlatırsam, ne kadarını anlatmak isterim? Hepsini mi? Parça parça mı? Yoksa bundan kaçınmalı mıyım? Çok güzel bir akşam geçirdiğimize göre, bundan kaçınmak kulağa harika geliyor. Yine de içimi kemiren bir şey var, beni Haley'e sırlarımı anlatmaya teşvik ediyor... ya da en azından bazılarını.

Hazır mıyım bilmiyorum. Sonra tekrar, hiç hazır olacak mıyım bilmiyorum.

Yalan söyleme, Gaige. Başından savma. Ona basit ama dürüst bir cevap ver ve yoluna devam et.

Kulağa kolay geliyor.

"Ben, uh..." Boştaki elimi kaldırıp enseme ovuşturuyorum. "Aile ile ilgili hiçbir şey büyük bir olay değildi. Annemle babamın büyümesi kabul etmek istediğimden çok daha uzun sürdü. Onlarla pek güzel anılarım yok."

"Ouch. Bu..." *İşte geliyor.* "Talihsiz. Ama en azından hayattasın ve tekmeliyorsun, değil mi? Buraya kadar gelebildin-hey, bekle. Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi dört."

"Gördün mü? Bu bir başarı! Kendini öldürtmeden yirmi dört yıl geçirdin. Tebrikler!"

Gülümsemesi kocaman, sanki benim boktan çocukluğumu olumlu bir şeye dönüştürdüğü için kendisiyle gurur duyuyor. İtiraf etmeliyim ki işe yarıyor. Dudaklarım onunkileri yansıtıyor, geniş bir sırıtışa dönüşüyor.

"Hep böyle mutlu musun?"

"Tanıştığımız ilk gece ağladığımı unuttun mu?"

"Evet ama o sarhoş ağlamasıydı. Bunu pek çok insan yapar." "Sen yapar mısın?"

"Hayır. O kadar sarhoş olmama asla izin vermem."

"Genelde ben de yapmam ama bu özel bir durumdu."

Artık bana bakmıyor, dikkati tamamen elindeki şarap kadehinde. İçindeki sıvıyı etrafa saçıyor, sonra kadehi kaldırıp içindekileri bir tek atar gibi geri fırlatıyor. Bir yanımda endişeli olsa da etkilendim.

Arkasına yaslanıp bacaklarını kışının altına kıvrarak masanın üzerindeki patlamış mısır kasesini işaret ettiğinde hiçbir şey söylemiyorum. "Geçer misin?" diye soruyor.

Kabul ediyorum ve beyaz şarabımdan bir yudum alıyorum.

"Kahretsin, bu çok tatlı." "Ve tadı cennet gibi, biliyorum. Bir şey değil."

Arkama yaslanıp ben de bir avuç patlamış mısır aldım. "Nasıl oluyor da geçen gece votka soda içip tekila bitecekmiş gibi shot atarken şimdi bunu içiyorsun?"

"Beni izlediğini biliyordum," diyor kendini beğenmiş bir şekilde. Artık açık olan ağzımdan patlamış mısır düşüyor. "Ne?"

Bana dönerek omuz silktili ve "Geçen gece beni izlediğini biliyordum" dedi.

"Nasıl?" Talep
ediyorum. Bir omuz
silkme daha.

"Hissettim."

"Ne zaman?" Görünüşe göre konuşma yeteneğim tek kelimelik sorulara

indirgenmiş durumda.

"Konuşmadan önce ve sonra."

"Bu yüzden mi geldin?"

"Muhtemelen. Ayrıca arkadaşlarımdan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Senin ilgilendiğini görmek kolaydı, ben de şansımı denedim."

"Beni kullandın."

"Evet, ama bak ne kadar harika oldu?" derken özür diler gibi görünmüyor. Yatağımı ısıttın-"

"Ve zemin."

"-birkaç gecedir. Şimdi birlikte yemek yiyoruz ve kanepede sarılıyoruz. Bundan bu kadar keyif alıyorsan bu seni gerçekten kullanıyor mu?"

Bir kahkaha attım. "Senin mantığın bu mu? Eğer roller tam tersi olsaydı, ben bir sürüngen, bir pislik, bir pislik ve toplum bana başka ne diyorsa o olurdu. Beni kullanan sen olunca neden sorun olmuyor?"

"Değil, Gaige. Hiçbir zaman sorun olmadığını söylemedim. Sadece olumlu bir bakış açısı önerdim."

Başımı sallayıp gülümseyerek ona şok içinde bakıyorum. "Sen gerçekten başka bir şeysin, Haley."

Kendi gülümsemesi ciddileşti... eğer bir gülümseme ciddi olabilirse. Belki gözlerinin kararması ya da vücudunun sertleşmesi yüzünden, ama etrafımızda bir şeyler değişti. Hava daha yoğun, ruh hali daha karanlık, o kadar da kaygısız değil.

"İyi bir şey mi?" diye soruyor sessizce. Başımı sallıyorum. "İyi bir şey."

İki AM.

Saatlerdir birbirimize sarılmış oturuyoruz. Hangi bölümde olduğumuzu unuttum ama dizi gittikçe daha da çılgınlaşıyor. Şimdi gerçekten dikkatimi veriyorum, bayıldım.

Haley kolumun altına kıvrılmış, yanlamasına yatmış ve bacakları benimkilerin üzerine gelecek şekilde yastıklara dayanmış durumda. Şu anda neredeyse kucağımda oturuyor ve ben buna hiç aldırmıyorum.

Gömleğimi daha sıkı kavrayıp beni kendine doğru çekerken, elimi bacaklarının üzerinde gezdirip pantolonunun paçasıyla oynuyorum.

sahne önümüzde oynanıyor. Her ne kadar samimi görünse de, öyle hissettirmiyor. Daha önceki tüm seks düşüncelerim pencereden dışarı çıktı, başka bir yere süzüldü ve dostça bir alana sıkıca dikildik. Ne değişti bilmiyorum. Bu kadar rahat hissettirdiği için mi? Uzun zamandır ilk kez kendimi normal ve rahat hissetmem mi? Ya da belki de bunun ne kadar kolay olduğu?

Sakin ol. Bu uzun zamandır tecrübe etmediğim bir şey. Yaşadığım her ilişkide üstesinden gelmem gereken zorluklar olmuştur. Hudson ve Tucker ile hayatımı daha iyi hale getirmenin eşliğindeydim. Annem ve babamla on yıl boyunca bir ilişkim olmadı ve Gia'yı doğurduktan sonra birdenbire sözde bir aile olmaya itildim. Horton'la, evine girmeye çalıştığım ve onun beni yakaladığı gerçeğini geride bırakmaktı. Harold'la ise sadece açılmak. Kardeşlerim mi? Bu kolay: Onları terk etmemdi. Merhamet mi? Bu bir sürü sorun demek. Ve şimdiye kadar sahip olduğum hiçbir kız arkadaşımla aramda mesafe koymadım ve onlara güvenmeyi öğrendim.

Belki de her şeyin özü budur, güven. Hudson ve Tuck'a güvenmem yıllarımı aldı. Horton'a karşı bir seçeneğim yoktu. Ya ona güvenip onun için çalışacaktım ya da beni polise teslim edecekti. Ailem mi? Onlara yaptıklarım için hiçbir mazeretim yok. Peki ya Harold? Ona güveniyorum, hep güvendim; sadece benden vazgeçmeyeceğine hiç güvenmedim. Bu bambaşka bir inanç, Haley'nin içinde kıpırdanmaya başladığını hissedebildiğim türden bir inanç.

Onda doğru bir şeyler hissediyorum. Saf. Bütün. Dürüst. Tüm sırlarını anlattığında sana gülümseyip kıcını tekmelemeye devam etmeni söyleyen birine benziyor. Onu çok az tanıyorum ama gerçek yargılama nadiren yaptığı bir şey gibi görünüyor, ki yaptığım pislikler düşünüldüğünde tam da ihtiyacım olan şey bu.

"Yok artık. Saat gerçekten sabahın ikisi mi oldu? Lanet olsun. Yarın erken kalkmam gerekiyor."

Ona bakıyorum, gözleri uykulu. "Bugün." "Ha?"

"Bugün erken kalkmalısın."

İnliyor ve oturuyor. "O adam olma, Gaige." "Ne adamı?"

"Teknik adam." "Ben buyum işte."

"O zaman arkadaşlığımızı yeniden değerlendirmem gerekebilir."

"Arkadaşlık, ha? Yani şimdi arkadaş mıyız?" "Saçmalama, Polly. Biz *en iyi* arkadaşız."

Bir parmağımı kaldırdım. "Birincisi, az önce 'aptal' mı dedin? Kimse öyle demez. İkincisi, az önce en iyi arkadaş olduğumuzu kabul mü ettin? Şimdiden mi? Bu biraz hızlı oldu, Hales."

"Ben herkesle yatmam, Gaige." "Bildiğim iyi oldu."

"Yani, evet, artık en iyi arkadaşız." "En iyiler sırlarını paylaşır."

"Sırlar mı? Hiç sanmıyorum." Kendini kanepeden itiyor, altına sokulduğumuz battaniyeyi kapıyor ve televizyonu kapatıyor. Odaya süzülen tek ışık koridora yansıyan banyo ışığından geliyor. Elini bana doğru uzatıyor. Hiç düşünmeden tutuyorum ve beni yukarı çekiyor. "Haydi. Yatağa."

Bizi yatak odasına götürürken hâlâ elini tutarak arkasından gidiyorum. "Sen seninkilerden birini paylaş, ben de benimkilerden birini paylaşayım," diye teklif ediyorum.

Bana dönüp bakıyor ve karanlıkta bile o anki paniğin bir anda yok olup gittiğini görebiliyorum. "Bunu yapabilirim, ama önce sen git."

Yatak odasına giriyoruz ve ışığı yakıyor. Gözlerim hemen aynasının köşelerine sıkıca sıkıştırılmış bıraktığım notlara gidiyor. Çok şirin, bana lisedeki kızların aynalarını notlar ve fotoğraflarla süsledikleri zamanları hatırlatıyor. Hala bunun ne kadar normal hissettirdiğinden emin değilim, herhangi bir ipucu için onu izliyorum. Yatağa giriyor ve her gece yaptığı gibi kendini battaniyenin altına sokuyor.

Bu sefer tişörtümü üzerimde bırakmak yerine, ona bakmamak için elimden gelen her şeyi yaparak çıkarıyorum. Gördüklerine verdiği tepkiyi görmek istemiyorum. Gözlerindeki endişeleri ya da soruları görmek istemiyorum. Bunun yerine, yatağına doğru ilerlerken ve "kendi" tarafıma sürünürken zemini izliyorum. Başımı yastığa koyduğumda ağır bir nefes aldığını duyuyorum.

"Gaige..."

"Onları kırık bir pencereden düşerek aldım."

"Oh," diyor o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymuyorum. "Bu senin sırrın mı?" "Hayır, ama bir evin penceresinden düştüğüm gerçeği ve soymayı planlıyor."

O sessiz. Hayatımda ilk kez sessizlikten nefret ediyorum. Kafamın içinde ona konuşması için yalvarıyorum, bana ne düşündüğünü söylemesi

için, gerekirse beni yargılaması için. Ne olursa. Sessizlik kulaklarımı acıtıyor.

"Yakalandın mı?"

"Yakalandım."

"Acıdı mı?"

"Pencere mi? Evet, çok acıttı."

Başını yastığa doğru salladığını hissediyorum. "Hayır, yakalanmak, düşündüğün kadar yetenekli olmadığını öğrenmek."

Şaşkınlığım boğazımda düğümlenirken garip bir öksürük/kahkaha atıyorum. "Bu şimdiye kadar birinin bana sorduğu en garip şey." Sonunda onunla yüzleşmek için dönüyorum. Beni dikkatle izliyor ve gözlerinde meraktan başka bir şey göremiyorum. "Evet," diyorum ona. "Acıttı. O zamanlar elimde olan tek şey buydu. Bunda başarısız olduğumu bilmek berbattı, ama en çok acı veren şey bu kadar düştüğümü keşfetmekti."

"Düştükten sonra ne oldu?"

"Geleceğimi şekillendirmeme yardımcı olan bir adam tarafından, evine zorla girdiğim adam tarafından alındım."

Kaşları havaya kalktı. "Ciddi misin?"

"İroni, ha?"

"Ben derim ki. Kulağa bir filmde çıkmış gibi geliyor."

"Öyle. Kira almadan onunla yaşamamı teklif ettiği ve beni evlat edinmeye çalıştığı sahneleri atlayın, onun yerine bana bir iş verdi, pencereyi tamir etmek ve hastane faturalarını ödemek için her hafta maaşımdan kesinti yaptı. Çok zeki ve nazik bir adamdı. Girmek için daha iyi bir ev seçemezdim." Kısa, esprisiz bir kahkaha attım. "Vay canına, bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi."

"İnanılmaz derecede

şanslıydın." Başımı salladım.

"Biliyorum."

"Hâlâ onun için mi çalışıyorsun?"

"Sayılır. Hâlâ dükkânda çalışıyorum, evet, ama önceki sahibi birkaç yıl önce öldü. Şimdi dükkânın sahibi en yakın arkadaşım. On altı yaşındayken orada tanıştık ve birlikte ayak işlerine bakıyorduk."

"Gerçekten mi? Hangi dükkan?"

Nefesimi tutuyorum, şimdi kız kardeşini bir şekilde tanıdığımı açıklayacağımı biliyorum. Sadece nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Hiç önemli olmamalı ama olabilir. Hudson'a son birkaç gecedir kız arkadaşının evinde kaldığımı hâlâ söylemedim. Muhtemelen bu konuyu açmalıyım.

Ona anlatırken yüzüne bakmak istemediğim için sırt üstü dönüyorum. Küçük çıkıntılara olan güvenimi sayarken alçı tavanı dikkatimi dağıtmamı sağlıyor.

Bir... İki... Üç...

"Komik bir hikâye duymak ister misin?" Devam etmeden önce cevap vermesini beklemiyorum. "Kız kardeşini tanıyorum sayılır."

"Rae?" Başımı salladım. "Ne? Nasıl?" Şimdi dirseklerinin üzerine kalkmış, merakla bana bakıyor.

"Sana yeni çıktığı adamdan bahsetti mi?" "Henry mi?"

"Ha?"

"Bu onun adı değil mi? Ya da onun gibi bir şey. En azından H ile başlıyor." "Hudson mı?"

Alnını tokatlıyor. "Duh. İşte bu. Hudson. Evet, bana biraz bahsetti. Ondan gerçekten hoşlanıyor."

"O benim en iyi arkadaşım ve patronum."

Sessiz, ürkütücü bir şekilde. Sonra tamamen gürültü ve hareket.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırarak sırt üstü düşüyor ve bir kolunu dramatik bir şekilde yüzüne atıyor. "Bunun olmasına imkan yok."

Ona bakıp kaşlarımı çatıyorum ve onun terk ettiği pozisyonu alıyorum. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet! Ama hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Evet. Bu kötü mü? Sadece kendime ait bir şey istedim, anlıyor musun? Kulağa tuhaf gelecek ama seninleyken *kendim* olabilmek istiyorum. Rae'nin kız kardeşi değil, öğretmen değil-"

"Öğretmen misiniz?" Araya giriyorum.

Kısa bir bakış. "Sen gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaşsın." Göz devirmesi. "Evet, ben bir çeşit öğretmenim. Bebeklerden altıncı sınıfa kadar okul sonrası bakım hizmeti veren bir çocuk bakım merkezim var." Bir elini havada salladı. "Bütün bunları boş verin. Seninle birlikte öğretmen olmak *istemedim*. Sadece Nikki olmak istedim."

"Onu gerçekten ikinci kişiliğin olarak kullanıyorsun, ha?" "Bazen mecbur kalıyorum," diye fısıldıyor.

Vay canına. Haley bir öğretmen olarak. Bir bakıma şaşırtıcı. Diğer yönden, değil. Onun doğal olarak mutlu bir insan olduğu açık -genellikle- ama bir öğretmen? Görebildiğim kadarıyla dağınık, eklektik ve cesur biri. Neden bilmiyorum ama öğretmen deyince aklıma gergin, sıkıcı, temiz biri geliyor. İnanın bana, bunun doğru olmadığını biliyorum, özellikle de öğretmenlerin sınıf dışında da hayatları olduğunu bildiğim için, ama bu kafamda oturtmakta zorlanmadığım anlamına gelmiyor. Ciddiyim. Öğretmenlerinizden birini düşünün. Onları nerede görüyorsunuz? Evde şarap içerken, *American Horror Story* izlerken, yabancı erkekleri evlerine davet ederken mi? Hayır mı? Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Bununla birlikte, ondan parlayan ışığa dayanarak, insanları çok fazla gülümseten bir işi olduğuna bahse girerim, bu yüzden yaşamak için yaptığı şey uyuyor.

"Rae'yi tanıdığımı sana söylemediğim için özür dilerim." "Onunla kaç kez karşılaştın?"

"Birkaç tane. O... ilginç biri."

"Bir de bana sor," diye mırıldanıyor. Yüzünü bana dönerek ellerini başının altına sıkıştırıyor. "Lütfen beni ona göre yargılama."

Onun pozunu taklit etmek için aşağı iniyorum. "Ben olsam yapmazdım. Ve bundan sonra seni sadece Nikki olarak düşüneceğime söz veriyorum."

Ağzının bir tarafı seğiriyor. "Hayır, yapma. Haley olmayı seviyorum. Sadece bazen mutlu bir orta yol olmasını diliyorum."

Keşke sözlerinin şu anda bende ne kadar yankı uyandırdığını bilseydi. Bunu istiyorum, geçmişim ve bugünüm arasında, var olan iki versiyonum arasında bir yer bulmak ve sonra kendimi orada kalıcı olarak merkezlemek istiyorum. Sadece ortanın nerede olduğunu tam olarak kavrayamıyorum.

"Kendin de yapabilirsin," diye öneriyorum.

Bana bakıyor, gözleri akmamış yaşlarla dolu. "Ben de seninle bunu yapmaya çalışıyorum."

Elimi uzatıp düşmeye başlayan gözyaşımı siliyorum. "Güzel." Tekrar sırt üstü dönüyor, battaniyeyi çenesine kadar çekiyor, sanki kendini bir şekilde korumaya çalışıyor. "Bu senin sırrın mı?" diye soruyorum.

Uzanıp başucu lambasını kapatırken başını sallıyor. "Hayır, ama öyle olduğunu söyleyip geceyi bitirebiliriz. Yorgunum."

O tekrar yatağına yerleşiyor ve ben de aynısını yapıyorum, hala tanımadığım yatağımda olabildiğince rahat ediyorum. Haley'nin adımı söylediğini duyduğumda uyumama dakikalar kalmıştı.

"Öyle mi?" Uykulu bir şekilde cevap veriyorum.

"Kız kardeşime ve arkadaşınıza bir şey söylemesek olur mu?"

Bir gözümü açtığımda onu yine dirseğine dayanmış, beklentiyle üzerimde dururken buluyorum. "Benden utanıyor musun, Hales?"

Onunla dalga geçiyorum, ama o başını eğiyor. Midem bulanıyor. *Tam on ikiden mi vurdum?* Savaş ya da kaç içgüdülerim devreye giriyor, beni daha fazla yıkabilecek herhangi bir şey duymaktan kendimi kurtarmak istiyorum.

"Hayır," diyor. "Sadece kendim için bir şeyim olsun istiyorum, anlıyor musun?"

Açıklamak ya da paylaşmak zorunda olmadığım bir şey. Sorun olur mu?"

Bu doğru mu? Yatmadığım biriyle böyle gizlice dolaşmak istiyor muyum? *Teknik olarak yatıyorsunuz*, diyor sinir bozucu versiyonum. *Öyle mi? Teknik olarak kırım*, ben söylüyorum.

Haley'nin nereden geldiğini tamamen anlıyorum. Ben özel bir adamım. Pek konuşkan biri değilimdir ama her nasılsa son birkaç gündür benden Hudson ve Tucker'ın yıllardır tanıdıkları halde öğrenemediklerinden daha fazlasını öğrenmeyi başardı. Ama bu? Bilmiyorum. Yapabilirim. Sinsi olmakla ilgili bir sorunum yok. Sadece... bu bir şekilde arkadaşlığımızı ucuzlatıyor gibi geliyor.

Yoksa bu her şeyi daha mı tatlı kılıyor, ikinizi bir şekilde daha mı yakınlaştırıyor?

Oh. İyi noktaya değindin, sinir bozucu Gaige. Öyle. Ve yakınlaşacak birini istiyorum, özellikle de şu anda uğraşmak zorunda olduğum diğer tüm boktan şeylerin dışında devam eden hiçbir şeyi karmaşıktırmayan bir arkadaş.

Dudaklarını yaladığını görmek yerine duyuyorum. "Buna mecbur değiliz. Seni yatağına davet eden o çılgın kızdan istediğin herkese bahsedebilirsin.

"Hayır," diyorum ona. "Aslında bu hoşuma giderdi. Sadece orada olan ve benden bir şey beklemeyen birine sahip olmak güzel olurdu."

Gülümsüyor ve karanlık oda anında aydınlanıyor. "Çok iyi arkadaş olacağız."

"Umarım öyledir," diyorum ona dürüstçe. "Ben de öyle umuyorum."

Birkaç saat sonra, uykusuzluktan hâlâ sersemlemiş bir halde, Haley'i uyandırmamaya çalışarak sessizce odanın içinde dolaşıyorum.

"Bu sabah her zamanki kadar sinsi değilsin," diyor halsizce. "Ayak seslerin tuğla gibi geliyor."

"Büyük ayaklarım olduğunu mu söylüyorsun?"

"Ağır, büyük değil. Gerçi büyük olsa o kadar da kötü olmazdı. Büyük ayaklar hakkında ne derler bilirsiniz..."

"Büyük çorap

mı?" "En

büyüğü."

Yatağın onun tarafına doğru kayıyorum ve beni görünce gülümsüyor.

"Sanırım dün gece uykunda osurdun."

"O sendin, Gaige. Kızlar osurmaz."

"Emin misin?"

"Vajinam olduğu ve bir kız olduğum için, evet, pozitifim." "Yalan söylemek için daha çok erken."

Dudaklarının kenarları seğıirirken yorgun gözleri dalgalanıyor.

"Yeterince makul." "Rae beni yakalamadan önce gitmeliyim."

"Bunu yaparsa muhtemelen seni pataklamaya

çalışır." "Alınan biri, o yüzden bunun

olabileceğini görebiliyorum."

"Dışarıda kendine dikkat et," diyor yuvarlanıp başını yastığının altına gömmeden önce.

Sessizce şifonyerine doğru ilerledim ve bir not karaladım.

Hales,
Kızlar da osurur.
G

chapter six

"Hazır mısın?"

Sekiz yaşındaki küçük kardeşim Graham bir kez başını salladı, kaşları çatıktı. Birlikte çok fazla zaman geçirmediğimiz ve aramızda on altı yaş fark olabilir, ama bu çocuğun benim kardeşim olduğunu kimse inkâr edemez. Koyu kahverengi saçlarından gür siyah kaşlarına ve kahverengi gözlerine, yüzündeki kızgınlığa kadar, o yaştaki halimin tıpatıp aynısı.

Kimi kandırıyorum ki? O da bana çok benziyor.

Mercy benim önümde titriyor, bu da felç geçirdiğinden beri yaşadığı bir başka sorun. Sık sık titriyor ve yardım almadan uzun süre ayakta zor duruyor.

"Dikkatli sür. Sana güveniyorum."

Mercy'nin sesi hiç de güven verici olmasa da başımı sallıyorum. "Başımı sallayacağım.

Ve teşekkür ederim."

Başını sallayıp dikkatini kucağındaki kitaba verirken soluk sarı saçları dalgalanıyor ve Graham ile beni görmezden geliyor. Ona son bir kez bakıyorum, onu bir hafta önce gördüğümünden beri ne kadar kilo verdiğini fark ediyorum ve Graham'ı odadan çıkarıp diğer kardeşlerime seslenmeden önce ne kadar zayıfladığından nefret ediyorum.

"Gia! Gunner! Gillian! Hadi gidelim!"

Gia koridorda rahat adımlarla yürüyor, vücuduna bir çanta geçirmiş. "İkizler çoktan arabaya bindi. Ben de Graham acıkırsa diye atıştırılacak bir şeyler alıyordum. Akşam yemeğinde pek bir şey yemedi."

Gia sadece on dört yaşında olmasına rağmen, yemin ederim benden daha yetişkin. O hep böyleydi; bağımsız, akıllı, bilge. Evden ayrılmadan önce onunla çok fazla zaman geçirmedim, özellikle de ondan sürekli kaçtığım için ve bundan pişmanım. Aramızdaki on yıllık yaş farkına rağmen kız kardeşimden çok şey öğrenebilirdim.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak arabaya doğru ilerliyorum.

Civic'imın arka koltuğunda birbirlerini görmezden gelen ikizleri izliyorum. Arka kapıyı açıyorum ve Graham'ın Gillian'ın kucağından sürünerek ortaya geçmesine izin veriyorum. Gia yolcu koltuğuna kayıyor ve hepsine kemerlerini bağlamalarını söylüyorum. Dikiz aynasından Graham'ın itaatkâr bir şekilde talimatlarımı yerine getirmesini, sonra başını eğip kucağına bakmasını, MP3 çalarını karıştırırken kulaklıklarını takmasını izliyorum. İkizler de oflayıp pufluyor ama emre uyuyorlar. Gia ben daha bir şey söylemeden kemerini bağlamış, koltuğuna yerleşmiş ve geçen yıl Noel'de ona hediye ettiğim e-okuyucuda bir şeyler okuyordu.

Çok uzun yıllar boyunca topu taca atmış olabilirim ama hayatlarına yeniden girebilmek için elimden geleni yapıyorum. Birinin sevgisini satın almanın gerçek ya da doğru olmadığını biliyorum ama bir yerden başlamak gerekiyor. Gia'nın paket kağıdını yırtıp siyah kutuyu ortaya çıkardığında yüzünde beliren gülümsemeyi ya da kutuyu açarken çıkardığı çığlığı asla unutmayacağım. Kollarını bana sarıp ağlamaklı bir teşekkür fısıldadığında göğsümde hissettiklerimi asla unutmayacağım.

Geçen Noel güzeldi.

Gia'dan sadece on dört ay küçük olan ikizlerin her ikisi de ilk akıllı telefonlarını aldılar. Mercy sinirlenmiş olsa da, onlar benimle oldukça ilgilendiler. Graham için alışveriş yapmak daha zordu. Hiç de yakın değiliz. Benimle konuştuğu gerçek kelimelerin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Sekiz yaşında oldukça somurtkan bir çocuk ama müziği sevdiğini biliyorum. Ben de içgüdülerimi dinledim ve ona bir pikapla birlikte Metallica'nın plaklarını aldım.

Mercy bu konuda benimle iyi bir konuşma yaptı.

Yine de buna değdi, özellikle de ağzının köşelerinin yukarı kalktığına ve gözlerinin biraz daha parladığına yemin ettiğim için. O zamandan beri bana karşı daha iletişimsel.

Okula geldiğimizde nereye gideceğimden tam olarak emin değilim, bu yüzden otoparkın etrafını saran araba sırasını takip ediyorum.

"Sen park edecek bir yer bulana kadar ben çocuklarla yürüyebilirim," dedi Gia, kemerini çözmeye başlamıştı bile.

Onu düzeltmeye başlıyorum, onun da bir çocuk olduğunu ve beni beklemesi gerektiğini söylüyorum ama vazgeçiyorum. Oditoryum girişine yakın bir yerde durduk ve arabayı çekebileceğim tek bir açık alan bile göremiyorum.

"Evet, sorun değil," diye kabul ediyorum. "Graham'ın olması gereken yere gittiğinden emin ol ve hepimize yetecek kadar koltuk bul. Ben birazdan geliyorum."

Başını sallıyor ve hepsi birden arabadan inip hiç tereddüt etmeden Gia'yı takip ediyorlar. Keşke ben de onlardan böyle hızlı bir yanıt alabilsem. Beni neredeyse hiç yetişkin bir figür olarak görmüyorlar. Daha çok, birkaç yılda bir uğrayan ve herkesin kendisi hakkında her şeyi bilmesini bekleyen uzun süredir kayıp bir amcamışım gibi.

Direksiyonu sıkıca kavradım, kendime kızdım. *Peki bu kimin hatası, ahmak? Benim. Sadece benim.*

Sonunda arka tarafta bir yer bulmam neredeyse on dakikamı alıyor. Girişe doğru koşuyorum, Gia'nın hepimize birlikte yer bulmayı başardığını umuyorum.

Tam zamanında içeri giriyorum ve tanıdık gelen bir çocuğun merdiven boşluğuna indiğini, kapının arkasından kapandığını görüyorum.

Graham mıydı o?

Kapı kilitlenmeden yakalamak için yarışıyorum, loş merdivenleri takip ediyorum. Önümdeki basamaklara vuran ayaklarının yankılarını duyabiliyorum. Sonra durdular.

Bir kat aşağıda, küçük kardeşimi yerde otururken buluyorum, başını dizlerinin arasına sıkıştırmış, elleriyle kulaklarını kapatmış. Biraz ileri geri sallanıyordu, nefes alış verişinin düzensiz olduğu belliydi. *Bu da ne...? O iyi mi? Yardıma ihtiyacı var mı? Ona nasıl yardım edebilirim ki? Onunla zar zor konuşabiliyorum bile!*

Dur bakalım. Bunu daha önce de gördüm, Graham'dan değil, kendimden. Panik atak geçiriyor.

Vay anasını. Bu küçük çocuk düşündüğümünden çok daha fazla bana benziyor. Çocukken tek başıma çok zaman geçirmek her zaman en iyisi değildi.

Ne zaman toplum içinde uzun süre bir şey yapmak zorunda kalsam, bu göğsümde garip çırpınmalara neden oluyordu. Bu çırpınışlar büyük bir baskıya yol açıyor, bu da nefesimi tutamamama neden oluyordu. Başım bir atlıkarınca gibi dönüyor, görüntüler ve sesler etrafımda o kadar hızlı dönüyordu ki onları yakalamakta zorlanıyordum. İlk kez olduğunda, neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu da her şeyi çok daha kötü hale getirdi. Ancak kendime ait sessiz ve تنها bir yer bulduğumda

sakinleşebildim. İkinci kez olduğunda daha hazırlıklıydım ve kendimi içinde bulunduğum durumdan hızla uzaklaştırdım.

Kendi deneyimlerime dayanarak Graham'ın da böyle yaptığını görebiliyorum. İçindeki fırtınaya karşı bir sükûnet arıyor. Ellerim ona uzanmak, onu yakınırna çekip sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini bilmesini ve nefes almasını sağlamak için ağrırken, yapamıyorum.

Yavaşça geri çekilmeye başlıyorum ama sessizliği bozan ayakkabılarımın gıcirtısıyla başını kaldırdığında her türlü hareketimi durduruyorum.

Bana çılgınca bakıyor, sanki gerçek olup olmadığım hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

Elimi göğsüme götürüp sertçe bastırarak ona bedensel olduğumu gösteriyorum. Gözleri bu harekete kayıyor ve ilk ışık huzmesi kafasındaki fırtınanın içinden parlıyor. Yavaşça gözleri parlıyor, nefes alış verışı düzene giriyor ve vücudu sınıksız sarılmış kasların karmaşasından kurtuluyor.

"Çocuk mu?"

Hızla ayağa kalkıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve utandığı her halinden belli olan bakışlarını kaçırıyor. Graham etrafımda dolarken başını öne eğiyor, kaçmaya çalışırken bana bakmamaya ya da dokunmamaya dikkat ediyor. Hızla uzanarak bir elimi onun küçük omzuna koyuyorum ve hareketlerini durduruyorum.

Anında durdu ama bana dönüp bakmadı.

"Dur bakalım ufaklık. Yavaşla," diyorum. "Biraz ara verelim, olur mu?"

Omzuna biraz daha sert bastırarak yüzünü bana dönmeye zorluyorum. İsteksizce isteğimi yerine getiriyor ama göz temasını reddetmeye devam ediyor. Her neyse, sorun değil. Anlıyorum.

"Bir dakika oturmak ister misin? Belki biraz nefes alırız?"

Sözlü olarak cevap vermiyor. Bunun yerine kendini tuttuğum yerden kaldırıyor ve dizlerini sıkıca göğsüne çekerek yerdeki yerine dönüyor. Ben de onu takip ediyorum, onun duruşuna uyuyorum. Neredeyse tam bir dakika boyunca sessizce oturuyoruz, bu uzun bir süre değil, ama söyleyebileceğiniz çok şey olduğunda, öyle.

"Öyle mi..." Sorularımı uygun bir şekilde ifade etmenin ne kadar gerekli olduğunu bilerek duraklıyorum. "*Bu* sık sık olur mu?"

Cevap olarak başını sallamasını bekleyerek ona bakıyorum. Ağzı açıldığında şaşırıyorum, konuştuğunda daha da şaşırıyorum.

"Evet."

Onun konuşmasını duymak ciğerlerimdeki havayı söküp atıyor. Hep öyle olur. Neden iletişim kurmadığımızı anlamıyorum ama sanki Graham ailemi nasıl rezil ettiğimi biliyor ve benimle konuşmuyor, sanki bana güvenmiyor.

Aslında, siktir. Bu kadar. *Graham bana güvenmiyor.*

Nasıl oldu da sekiz yaşındaki bir çocuğun güvenini kaybetmeyi başardım? *Çünkü sen tam bir beceriksizsin, işte bu yüzden.*

"Neden?"

Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış. Bu sefer konuşmak yerine omuz silkiyor. İçimi çekiyorum.

"Bunu tetikleyen bir şey var mı?"

Yine omuz silkiyor. Bu sefer iç *çekiyorum. Tam da ilerleme kaydettiğimi düşünürken.*

Siyah elbise pantolonunu karıştırıyor, ortasından geçen kırıksıklığı katlıyor, bana bakmaktan ya da benimle konuşmaktan başka bir şey yapmıyor.

"Graham." Dudaklarımdan dökülen ismiyle başı geriye doğru kalkıyor. O zaman bu ismi ona ilk kez yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. Garip. O benim kardeşim; adını ona sık sık söylemeliyim. Ama söylemiyorum. "Bunu neyin tetiklediğini bana söylemelisin. Belki yardımcı olabilirim."

Gözleri gözlerime kilitlendiğinde, onlarda gördüğüm yoğunluktan, bilgelikten kaçmak istiyorum. O küçük kardeş ama nedense benden büyükmüş gibi hissediyorum. Bakışları azarlayıcı ve emin. Benimkinin ürkek ve belirsiz olduğunu biliyorum.

Hudson'ın kızı Joey, Graham'dan sadece bir yaş küçük. Bana hiç böyle bakmamıştı. Aslında gözleri her zaman merak, mutluluk ve umutla doludur. Graham'ın kiler ise bilgi, üzüntü ve kabullenmişlik yayıyor. Bakışlarında çocuksu bir şey yok, bir şeye el verdiğimi biliyorum ve bu çok acı veriyor.

"Yardım edin," diye mırıldanıyor, alay ederek. "Doğru."

Başımı tuğla duvara yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Bak, berbat olduğumu biliyorum, tamam mı? Bunu anlıyorum. Bektan bir kardeş oldum ve bunun için çok üzgünüm ama benimle konuşmalısın evlat. Beni içeri almalısın."

"Neden? Her zaman yaptığın gibi beni yüzüstü bırakasın diye mi? Hayır, teşekkürler," diye homurdanıyor.

Çenemi sıkıyor, ağzımdan çıkmasını çok istediğim kelimeleri ısııyorum. Gözlerimi açıp ona bakıyorum. "Mercy böyle mi diyor? Bunu nereden duydun?"

Cevap vermediğinde, bunun doğru olduğunu anlıyorum.

"Harika." Ama bu harika değil. Harika olmaktan çok uzak. Teyzemin ben yokken kardeşlerime beni kötülediğini bilmek harika. Onun gözünde şimdiki ya da gelecekteki halimle değil de sadece geçmişimle görüldüğüm için mutluyum.

Tek kelimeyle harika.

Graham biraz ayaklarını sürüyüp iç geçiriyor. "Gerçek bu değil mi?"

"Hayır. Evet. Hayır. Bilmiyorum, evlat. Gerçekten bilmiyorum. Batırdım mı? Evet. Bir sürü insanı incittim mi? Evet. Pişman mıyım? Tahmin edebileceğinizden çok daha fazla." Bakışlarını karşılıyor, sert gözleri hafifçe yumuşuyor. "Ama ben hâlâ o kişi miyim? Hayır. Biraz bile değilim. Ve uzun zamandır o kişi olmadım."

Uzaklara bakarken sessizleşiyor, dudakları birbirine yapışıyor. Yine pantolonunu karıştırıyor. O zaman fark ediyorum ki bu onun bir alışkanlığı, her zaman ellerinin yapacağı bir şey var.

Huh.

"Kalabalıklar." Ani ses sıçramama neden oldu. Sadece bir fısıltı, ama çok yüksek görünüyor, çok şey anlatıyor. "Kalabalıklar beni... boğuluyormuşum gibi hissettiriyor."

Boğazım aniden içine yerleşen yumrudan kurtulmak için iki kat çalışıyor. Benimle konuşmasının, açılmasının beni ne kadar etkilediğini bilmesine izin veremem; onu korkutup kaçırmak istemiyorum. Her şeyi bir kenara itiyorum ve hiçbir şeyi ele vermemek için ayrı ayrı yaklaşıyorum.

"Tekrar nefes alabilmek için sessiz bir yer bulmak zorunda mısın?"

"Her seferinde," diye cevaplıyor hemen.

Ayakta olsaydım, şu anda bu kadar rahat konuşması karşısında geriye doğru sendelerdim. "Biliyor musun," diye başladım. "Eskiden benim de böyle... anlarım olurdu." Küçük bir kahkaha atarak kendimi durduruyorum. "Eskiden. Bu bir yalan. *Hâlâ* var. Sadece artık çok daha seyrek ve o kadar büyük değiller." Merakla bana bakıyor. "Oldukça kötüydüler. Sanki her şey aynı anda oluyormuş gibiydi. Etrafımdaki her konuşmayı aynı anda duyabiliyordum. Sonra gözlerimde lekeler oluşuyordu, sanki görüşüm seslere ayak uyduramıyormuş gibi, sanki ikisinin birbiriyle bir ilgisi varmış gibi. Sonra dönmeler başladı. Yavaş ama emin adımlarla, gerçek bir yön ya da hedef olmadan bir çemberin içinde sallanıyormuşum gibi hissetmeye başladım. Eğer o noktada oturup kendimi topraklayacak bir yer bulamazsam, kötü bir gün olacaktı."

Graham gözlerini kırptırıyor ve sonra başını hafifçe sallayarak benden uzaklaşıyor. "Benim için de öyle," diye fısıldıyor sessizce.

Kolumla onu dürtüyorum. "Anlamıştım evlat. Birbirimize çok benziyoruz." "Senin gibi olmak istediğimden emin değilim." Sessizdi ama söyledi.

"Neye dayanarak? Mercy'nin sana söylediklerine mi? Bu hiç adil değil. İnsanlarla ilgili yargılarını başkalarının söylediklerine dayandırmamayı artık öğrenmelisin.

fikirler. Bu hayatı yaşamak için adil olmayan bir yol. Sadece kendinizi büyük insanların hayatlarından koparmakla kalmıyor, aynı zamanda onları da kendinizden koparıyorsunuz."

Konuştuğum süre boyunca kıpırdamıyor ama kelimelerin içine işlediğini görebiliyorum... Sanırım. Tek yaptığı alay etmek ve sert bir şekilde başını sallamak olduğunda, onu kaybettiğime eminim.

Aniden ayağa kalkıyor ve kirleri temizlemek için pantolonunun arkasını siliyor. "Gitmem gerekiyor. Öğretmene tuvalete gideceğimi söyledim."

Başımı salladım. "Sen git o zaman. Ben Gia ve ikizlerle birlikte yerimi bulmalıyım."

Topuklarının üzerinde dönüyor, küçük alandan çıkmak üzereyken geri dönüyor ve "Seni yargıladığım için özür dilerim" diyor.

Onun sözleriyle iliklerime kadar sarsılarak fiziksel bir geri adım atıyorum. "Sorun değil Graham. Bu gece iyi şanslar."

Merdivenlerden çıkıp ana binaya geri dönmeden önce "İhtiyacım olacak" gibi bir şey mırıldanıyor.

Orada uzun süre şok içinde durdum. Küçük kardeşimle ilk gerçek konuşmamı yapmakla kalmadım, çocuğun yaşına göre çok büyük olduğunu da öğrendim. Bu beni endişelendiriyor. Ben çok hızlı büyümek zorunda kaldım; kardeşlerim için bunu istemiyorum. Onların çocuk olmalarını, çocuk *kalabilmelerini* istiyorum. Şu anda buna sahip değiller.

Elimi yüzüme sürerek omuzlarımı dikleştiriyorum ve hissettiğim tüm suçluluk duygusunu bastırarak koltuğumu bulmaya gidiyorum.

Bu son zamanlarda benim normalim haline gelen bir şey.

Önümde oturan dört çocuğa bakmak bana tuhaf bir şey yapıyor. Kendimi daha dolgun, daha canlı hissediyorum, en başından beri hissetmem gerektiği gibi. Bu hissin yakın zamanda geçmesini istemiyorum.

Yerel dondurmacıda bir masanın etrafında toplanmıştık. İkizler kabinin bir tarafını, Gia ve Graham ise diğer tarafını paylaşıyor. Ben de ucunda rahatsız edici kırmızı vinil bir minder olan metal bir sandalyeye oturmuş, önlerindeki şekerli tatlıları höpürdeterek yemelerini mutlulukla izliyorum.

Neden kendi kâsemde şımarlamak yerine onlara bakıyorum? Çünkü bunun olmasına bile gerçekten şaşırdım. Mercy'nin onlarla tekrar vakit geçirmeme izin vermesine şaşırdım. Normal bir aile gibi oturup yemek yememize şaşırdım. Bu kadar medeni olmasına şaşırdım.

Daha on altı yaşındayken evden ayrıldım. *Evden ayrıldım* derken, tam bir sik kafalıydım ve ailemle yaptığım acımasız bir kavgadan sonra bir daha asla geri dönmemem söylendi. Babamı yumrukladığım bir kavga. Annemi ittiğim bir kavga... hem de hamileyken. Babamın da bana vurduğu ve gecenin bir yarısı tişörtlüz ve ayakkabısız bir şekilde beni evden fiziksel olarak ittiği bir kavga.

Bunu ve çok daha kötüsünü hak ettiğim bir kavga.

Ailem ve ben hiç anlaşılamadık. Nasıl anlaşabilirdik ki? Beni hiç istemediler, beni hiç gerçekten sevmедiler. Sevgileri çok azdı, hiç ilgi gösterмедiler ve çoğu zaman kendi halime bırakıldım. Onlar için hiç kimseydim. Bu yüzden, Gia doğduğunda bir aile olmak istiyormuş gibi davranmaya başladıklarında çok öfkелendim. On yaşındaki bir çocuk kimseye, özellikle de KENDİ ebeveynlerine karşı bu kadar öfke ve nefret taşımamalı.

Şimdi itiraf ediyorum ki on altı yaşına geldiğimde yüzde yüz kontrolden çıkmıştım. Aslında bundan çok daha önce de kontrolden çıkmıştım ama bu durum çürüyene kadar, *ben* çürüyene kadar devam etti. Ta ki zehirli ve aşağılık duygular bana bulaşp patlayana kadar. Ailem bana son beş aylık hamilelik haberini verdikten sonra kendimi kaybettim.

Ailemi
kaybettim.

Kendimi
kaybettim.

Hiç tereddüt etmeden her şeyden uzaklaştım. İşte o zaman işler gerçekten karıştı.

"Hiç yemeyecek misin?" Gia'nın yumuşak sesi beni hafıza şeridinden sürüklüyor. Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum, bilinmeyen kurtarışı için minnettarım, ve başımı sallıyorum. "Hayır. Şu an iyiyim."

Beni yanlış anlamayın, dondurma beni sert bir şekilde çağırıyor ama bu anı, kardeşlerimle yaşadığım bu huzurlu, doğal anı bozmak istemiyorum. Bırakılamayacak kadar iyi hissettiriyor.

"Tuvalet nerede?" Gillian soruyor.

Etrafa göz attığımda salonun arka tarafında buluyorum. "Şurada," diyorum parmağımla işaret ederek.

"İzin alabilir miyim?"

Tavrına biraz şaşırarak sessizce "Elbette" diye mırıldandım.

Gia soru sormadan onu takip ediyor ve beni iki oğlanla yalnız bırakıyor. Gunner oflayıp pufluyor, kızların tuvaleti hep birlikte kullanmaları gerektiğine ve bunun ne kadar "sinir bozucu" olduğuna dair bir şeyler mırıldanıyor. Ona buna alışmasını, bunu her zaman yapacaklarını söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum. Eninde sonunda *bir saniyenin en az on dakika demek olduğunu* öğrenecek. Ya da *neredeyse bitti demek*, kanepeye uzanıp *The Flash'ın o bölümünü* bitirebileceği anlamına geliyor.

Bir an için Haley'nin de böyle olup olmadığını, randevularımızı yarım saatlik bir esneklikle planlamam gerekip gerekmeyeceğini, *bir saniye sonra neredeyse bitecek* türden bir kız olup olmayacağını merak ediyorum. Ya da ben-

Hayır. Randevu yok. Haley ve ben çıkmıyoruz. Çıkmayacağız. Benim neyim var böyle? Bu düşünce tarzı da nereden çıktı? Ben flört edecek adam değilim ve hızla iyi bir arkadaş olan biriyle kesinlikle çıkmayacağım.

Hayır. Hayır. Böyle bir şey olmayacak. "Bu senin arkadaşın değil mi?"

Haley olması için duyduğum arzuyu görmezden gelerek arkamı dönüyorum. Bunun en aptalca fikir olduğunu bildiğimden - Gunner onu kesinlikle tanımadığı için imkansız olması bir yana - Hudson'ı Joey ile birlikte dondurmacıya girerken gördüğümde şaşırmadım.

"Ohhh, Graham! *Aşkın* burada!" Gunner alay ediyor.

Gözlerim bir anda Graham'a kayıyor ve yüzünün kabini kaplayan vinil kadar kızarmasını ve koltuğunda daha da alçalmasını izliyorum. Birinden hoşlanıyor. Joey ve Graham'ın birbirlerini okuldan ve çocukları Hudson'a götürdüğüm birkaç seferden tanıdıklarını biliyorum ama Graham'ın Joey'i ondan *hoşlanacak* kadar tanıdığını bilmiyordum.

"G Amca!" Joey kollarını açmış bana doğru koşarak bağırıyor. Kollarını boynuma doluyor ve kendini kucağıma atarken sıkıca sarılıyor. Ben de aynı sıcaklıkla ona sarılıyorum.

En iyi arkadaşım çocuk konusunda çok şanslıydı-Joey muhtemelen tanıdığım en uslu yedi yaşındaki çocuk. Yeni doğduğundan beri yanında olduğum için yıllar içinde birbirimize bağlandık.

Ama... gerçek? O benim yeniden doğuşum oldu. Ailemi terk ettim, bu yüzden tüm sıcaklığımı ve çabamı Joey'e döktüm. Muhtemelen bu yüzden çocuk bana ikinci bir baba gibi bakıyor.

Yeni doğmuş kardeşimi ve kardeşlerimi sırf aileme ve Mercy'e sopa göstermek için terk etmem ve sonra da çabalarımı boşa çıkarmam yanlış mıydı?

Hudson'ın on yedi yaşında bir çocuk sahibi olarak iyi olmasını sağlamak için? Kahretsin evet, ama asla bir aziz olduğumu iddia etmedim.

"Hey, ufaklık. Burada ne yapıyorsun?"

Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Babam dondurma istedi."

En iyi arkadaşşıma bakıyorum ve onu gözlerini devirirken yakalıyorum.

"Babam yaptı, ha? Emin misin?"

Joey başını aşağı yukarı salladı.

"Yalan söylemek hiç hoş değil,

Joe."

Yüzünü babasına doğru çeviriyor, gözleri irileşiyor ve doe gibi oluyor.

"Bu bir yalan değil, baba. Sen de dondurma istemiştin!"

"Yakalandım!" Gunner bağılıyor.

Son zamanlarda kardeşlerimle yakınlaşmaya başladığımdan beri, onları ne zaman gözetimsiz dışarı çıkarma şansım olsa, genellikle Hudson'a gidiyoruz. Bunun nedeni sadece onun evinin benimkinden çok daha güvenli olması değil, aynı zamanda tüm halı farelerini hizada tutmama yardımcı olacak birinin orada olması da güzel.

Hudson bizimkinin arkasındaki kabine tırmanıyor ve Gunn'ı kafasına kilitleyerek onun ne kadar "ukala bir pislik" olduğundan bahsediyor. Bu değerlendirmeye itiraz edemiyorum, bu yüzden şu anda meraklı gözlerle Graham'a bakan Joey'ye dönüyorum.

"Merhaba Graham," diyor utangaç bir şekilde, tatlı sesinde çocuksu bir hayranlık var.

Ona başıyla selam veriyor ve hareketlerimizin ne kadar benzediğini bir kez daha fark ediyorum. Bu *benim başımı sallayışım*, çenesini aşağı doğru eğişine ve gözlerini zar zor yukarı kaldırıp kime başını salladığını görmesine ve hemen önündeki şeye odaklanmasına kadar. Bana tıpatıp benziyor ve bunu daha önce fark etmediğime inanamıyorum.

Tam o sırada Gia ve Gillian banyodan çıkar. Joey ciyak ciyak bağırarak büyük kızların yanına koşar, arkadaşlarını görmenin heyecanıla. On dört yaşındakilerin çoğunun aksine Gia, Joe'nun söylediği her şeyi dikkatle dinliyor. Sabrı ilham vericidir.

Etrafımdaki sahneyi izlerken -Hunner aynı derecede hareketli Hudson'la arabada sohbete dalmış, Gia ve Gillian heyecanlı Joey'le tırnaklarını gösteriyorlar ve Graham tüm bu aksiyonun ortasında yüzünde küçük bir gülümsemeyle sessizce oturuyor- ailemden vazgeçerek ne kadar çok şeyi kaçırdığımı, tam olarak nelerden uzaklaştığımı, sahip olabileceğim ama elde edemediğim küçük anları fark ediyorum.

Aptalca ve bencilce, çünkü küçük kız kardeşimin sahip olduğu zarif sabır ve anlayışa ya da Gunner'ın sahip olduğu gençlik merakına, hatta Graham'ın böyle anlarda bulduğu iç huzura sahip değildim. Gillian'ın sümüklü bir ergen olmama becerisi bile etkileyici.

Hayret verici.

Ve ben de hepsini çöpe attığım için lanet bir pisliğim.

Suçlamanın, üzüntünün ve incinmişliğin ağırlığıyla sandalyeme yığılıyorum. Ağır bir el omzuma kondur. Sahibine doğru dönüyorum ve Hudson'ı buluyorum. Bana anlamlı bir bakış atıyor, sessizce kendimi hırpalamamamı ve anın tadını çıkarmamı söylüyor.

Etrafıma tekrar bakındım ve şu anda en iyi fikrin bu olduğuna karar verdim. Bu anın beni geçip gitmesine izin veremem. Bunun yerine, kendimi bu anın içine bırakmalıyım.

"Bu gece dışarıda ne yapıyorsunuz?" Bu genel bir soru, çünkü aslında demek istediği *Mercy'nin bu gece çocukları sana vermesine nasıl izin verdin?*

"Okul programı," diye cevap veriyorum.

"Bir bok yok mu?" Gözleri dikkatsiz Joey'e kayıyor ve Joey onu duymayınca yüzünde rahatlamış bir ifade belirliyor.

"Evet. Benim için ilk kez." "Nasıl gidiyor?"

Graham'la olanları ona anlatmayı düşünüyorum. Belki biraz fikir verebilir? Bununla nasıl başa çıkabileceğim konusunda bana tavsiye verebilir. Ama Graham'ın yerinde olsaydım -ki daha önce de olmuştum- neler olduğunu kimsenin bilmesini istemezdim. Anksiyete atakları utanılacak bir şey değildir, ama her yerde yayınlanmasını da istemezsiniz.

Onun yerine omuz silkiyorum. "Şimdilik iyi gidiyor."

"Herhangi bir sorun var mı?"

"Hayır. Her şey yolunda. Umarım onları Mercy'lere bıraktığımda bu belli olur. Onlarla daha fazla zaman geçirebilirim. Buna ihtiyacım var. Onların da buna ihtiyacı var."

"Dondurma ikramı gibi bir şeyin bir çocukla ne kadar ileri gidebileceğini tahmin bile edemezsiniz. Onları buraya getirmekle akıllılık ettin."

"Bu bir rüşvet değil" diyorum hemen.

"Öyle olduğunu söylemiyorum dostum, sadece mutlu bir anı olduğunu söylüyorum. İyi bir anı. Seni bağlayacakları bir şey, anlıyor musun? Çocukların buna ihtiyacı var, özellikle de

Sevdikleri herkesi kaybettikten sonra çocuklar." Hudson yüzünü buruşturur. "Kahretsin. Kulağa kötü geldi. Seni kastetmedim, sadece..."

Elimi sallıyorum, doğru olmasına rağmen onu rahat bırakıyorum. "Sorun yok.

Ne demek istediğinizi anlıyorum."

"Onlar hiç..."

"Onları sormak mı?" Mercy'ye ailemiz hakkında sorular sorduklarını duyduğum onca zamanı, hatta bana yaklaştıkları birkaç zamanı düşününce boğazımda beklenmedik bir yumru oluşuyor. Acı veriyor. Sekiz yıl geçti ve hala acıtıyor. "Evet, bazen. Artık daha az sıklıkta ama evet."

"Lanet olsun," diyor ıslık çalarak.

Lanet haklı. Bu kadar inatçı bir ahmak olmasaydım, ailemle daha uzun süre birlikte olabilirdim. Kendimi onlara açabilirdim. Daha iyi bir evlat olabilirdim. Olabilirdim-

Hudson elini tekrar omzuma koyuyor ve nazikçe sıkarak beni olmam gereken yere geri getiriyor.

Şu an. Geçmişin düşüncelerini bir kenara bırakmalı ve çocuklar etrafımdayken kesinlikle şu anda olmalıyım.

Ve ben de tam olarak bunu yapıyorum.

"Dondurma için teşekkürler," diyor Gia sessizce, teyzemin evine yanaşıp arabayı parka çekerken ve onları bırakacağım için arabayı rölantide bırakırken. "Evet, sorun değil. Sizinle biraz vakit geçirmek güzeldi çocuklar."

"Bizi yine dondurma yemeye götürebilir misin?" Gunner arka koltuktan soruyor.

Arkamı döndüğümde onun ıslık ıslık gülümsediğini ve Gillian'ın da bana aynı nefes kesici sırtışı yaptığını görüyorum. "Çok isterim dostum. Mercy'ye söylerim ve bir şeyler ayarlamaya çalışırız."

"Bu hafta sonu mu?" Gillian soruyor. "Elimden geleni yapacağım."

Gia'ya bakıp bir tür onay aradıktan sonra, cevabımdan memnun, daha geniş gülümsüyor. Arabadan inmeye başladılar ve ben de peşlerinden yolcu tarafına doğru yürüdüm. Garip bir duraksamadan sonra Gia öne çıkıp bana

hızlıca sarılıyor, o kadar hızlıydı ki

kollarımı ona doladım ama o çoktan çekip gitmişti. Gunner el sallayıp eve doğru koşarken Gillian uzanıp bana bir tür tek kolla sarılıyor. Ben de ona sarılıyorum, biraz da şaşkınlıkla. Genelde bana sadece Gia sarılır, ama sanırım bu gece dondurmaya onları kazandım.

Göz ucuyla Graham'ın etrafta dolaştığını görebiliyorum, bu yüzden Gia'ya bakıp sessizce onunla biraz yalnız kalmak istediğimi söylüyorum. Başını sallamadan önce tereddüt ediyor ve bir kez daha sarılmak için yaklaşıyor. Geri çekilişini izliyorum, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bir değil, iki değil, üç kez arkasına baktığında neredeyse gözlerimi deviriyorum.

Ellerini ceplerine sokmuş, kulaklığının kulaklıkları dışarıda olan Graham'a yaklaşıyorum.

"Bu gece harika iş çıkardın,"
diyorum ona. O da başını
sallıyor.

"Sizinle biraz vakit geçirmek güzeldi çocuklar. Benimle konuştuğunuz için minnettarım."

Omuz silkiyor.

"Tamam, ben gidiyorum." Bir baş
sallama daha.

Başka bir şey söylemesini umarak Civic'imın sürücü tarafına doğru yürümek için acele etmiyorum. Tam kapının kolunu açıyordum ki onu bir adım öne çıkarken yakaladım. Başımı kaldırdığımda onu orada dikilirken buluyorum, duruşu sert.

"Teşekkürler, Gaige."

Sessiz ve hüzünlü ama tüm yüzüm aydınlanıyor ve kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Sanki Empire State Binası'nın tepesinde ufka bakıyor gibiyim. Şu anda dünya benim ve hiçbir şey bunu benden alamaz. *Adımı söyledi. Daha önce adımı hiç söylememişti. Adımı çok seviyorum!* Anında gözlerim yaşardı. Ne kadar sinir bozucu olsalar da, elimde değil. Daha önce hiç bu kadar önemsiz bir şey bu kadar anlamlı olmamıştı.

"Evet, evlat, ne zaman istersen." O kadar sevinçliyim, o kadar şaşkınlığım ki, bunu onun geri çekilen sırtına söylediğim gerçeğini umursamıyorum bile. Ben cevap verirken başını eğişini yakalıyorum, duyduğunu biliyorum.

Bir dolarlık kazı kazan biletinden yüz dolar kazanmış bir aptal gibi sırtarak arabama biniyorum, telefonumu çıkarıyorum ve heyecanımı paylaşmak istediğim tek kişiye bir mesaj atıyorum.

Ben: Hala uyanık mısın?

Anında cevap verince sırtıyorum.
Umarım bu bir seks görüşmesi değildir.
Seninle yatmam için beni kandırmaya çalışmayı bırak. Sanki.
Çok 90'lardandı. Bu gece arkadaş arıyor musun? İç çek.
Sanırım.
Ben: Otuz dakika içinde orada olacağım.
Cevap vermiyor, ben de gaza basıp o tarafa doğru gidiyorum.

"Seni bu kadar neşeli yapan nedir?"

"Ne?" Eşikten geçip Haley'nin dairesine girerken elimdeki çantayı ona doğru sallıyorum. "Sadece gülümseyemez miyim, mutlu olamaz mıyım ve en sevdiğim en iyi arkadaşıma lezzetli bir şeyler getiremez miyim?"

Gözleri kısıldı. "Sebebine göre değişir."

"Sebep yok," diyorum eve girip kanepeye çökerken. Çantanın hışırtısını duyuyorum ve sevinç çığlıklarını dinliyorum.

Hayal kırıklığına uğramadım.

"Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın! Oh, adamım! Bunların favorilerim olduğunu nereden bildin?"

"Favoriler" mi? Çoğul mu? Hayatta olmaz, tatlım.

Bir tanesi benim." "Onları ellerimden almakta iyi şanslar."

Ona bir bakış attım. "Az önce pijamalarla neredeyse çıplakken seninle güreşmem için bana yalvardın mı? Neden her şeyi cinselleştirmek zorundasın?"

Yanakları kıpkırmızı oldu, ağzı bir karış açık kaldı. "Ben... Ben yapmadım!" Göz kırparak uzaktan kumandaya uzandım ve küçük kırmızı Netflix düğmesine bastım.

Bu gece kendimi alingan hissediyorum. Kardeşlerimle geçirdiğim akşam daha iyi olamazdı ve şimdi tek yapmak istediğim Haley'i kızdırmak, *American Horror Story*'yi izlemek ve onun için getirdiğim lezzetli dondurmayı yemek. "Beni istediğini biliyorum, bebeğim. Tek yapman gereken söylemen."

"Çok beklersin!" diye sesleniyor mutfaktan. "Bana büyük bir kaşık

getir!" Ben de bağıyorum.

Bir sonraki bölümü sıraya koyuyorum, mutfakta "en iyi arkadaşının" tam bir domuz olduğuna nasıl inanmadığını mırıldanırken dinliyorum. Sonra hiç beklemediğim bir konuya geçiyor. Son zamanlarda seks hayatının ne kadar kötü olduğundan yakınıyor, keşke beni tek gecelik bir ilişki için tavlasaydı ve buna iyi deseydim diyor.

Telefonu bir dakika beklet.

Haley beni tek gecelik bir ilişki için mi almak istedi? Hayır. İmkânı yok. Olanlarla alakası bile yok. Niyeti nasıl bu olabilir?

Öyle değildi. Onu yanlış duymuşum. Sadece arkadaş istiyordu. Kendisi söyledi.

Yanıma oturup dondurmamı ellerime tutuşturduğunda hâlâ her şeyi sindirmeye çalışıyordum. "Al bakalım."

Ona bakıyorum ve ilk kez saçlarının ne kadar gelişigüzel topuz yapıldığını, pijama altının ne kadar kısa olduğunu ve hımbıl aptal Disney tişörtünün kıcını örtecek kadar uzun olduğunu fark ediyorum, böylece kısa şortu bile giymemiş gibi görünüyor. Sıfır makyajla, görünüşüne hiç önem vermiyormuş gibi görünüyor. Yine de muhteşem görünüyor. Onunla ilgili her şey çekici. Bana baktığında sadece ortalıkta koşuşturan ve sorun çıkaran genç bir serseri çocuk görmemesi onu daha da çekici kılıyor. O *beni* görüyor. Bu hoşuma gidiyor. *Ondan* hoşlanıyorum.

Eğer isteseydim, onu şu anda öpebilirdim. Eminim ellerimde macun gibi olurdu. Miyavlar ve bana pençe atar, hatta yalvarırdı. Yavaşça başlardım, onu doğru hızda öperdim, dudaklarımızı ve sonunda dillerimizi mükemmel miktarda basınçla birbirine bastırırdım. Bu şehvetli ve sarhoş edici olurdu ve o da her saniyesine bayılırdı. Egoist bir pislik değilim; sadece gerçekten iyi bir öpücüyüm ve bunu biliyorum.

Ama yapamam. Oraya gitmek istemiyorum. O bir arkadaş, kısa sürede iyi bir arkadaş olan biri. İyi arkadaşlarımı becermem.

Ne kadar cazip olurlarsa olsunlar.

Bunun yerine, rahat bir sırıtışla yetiniyorum ve "Ne? Serpme yok mu?" Gözlerini deviriyor. "Büyü ve oynat tuşuna bas."

"Etrafında olmamı sevdiğini biliyorsun."

"Seni iki haftadır tanıyorum Gaige. Etrafımda olmandan nefret etmiyorum ama henüz L kelimesini kullanamazsın."

"Ama biz en iyi arkadaşız!" İddia ediyorum.

"Gelmiş geçmiş en kötü en iyi arkadaş," diyor açıkça.

Dirseğimle onu dürtüyorum, kanepeye daha da gömölüyorum, kendimi rahatlatıyorum, *dondurmamı* yiyorum ve içimde onu öpmeme fikrine karşı çılgılık atan her şeyi etkili bir şekilde görmezden geliyorum.

Çalışıyor. Bir saat geçmesine rağmen hala işe yarıyor. Dondurma yedik, üzerimize bir battaniye attık ve olabileceğimiz en platonik şekilde birbirimize sokulduk, hala sohbet ediyoruz ve ilerledikçe bölümleri incelemek için sık sık duruyoruz.

Son birkaç saat içinde yüzümden bir kez bile gülümseme eksilmedi ki bu uzun zamandır olmamış bir şeydi. Çok uzun zamandır. Harika hissettiriyor.

Buna alışabilirim.

part two
the evolution

chapter seven

Bir Yıl Sonra

Bana bir iyilik yapın ve hayatınızı mümkün olan en iyi durumda hayal edin. Harika, değil mi? Mutlusunuz, arkadaşlarınız mutlu, aileniz mutlu. İşiniz iyi, araçlarınız iyi durumda ve yabancılar bile size gülümsüyor. Güneş parlıyor ve her gün yaz tatilinin ilk günü gibi geliyor, ilk yumuşak servisinizi aldığınız, tüm eski ve yeni arkadaşlarınızla buluştuğunuz, kesinlikle yenilmez hissettiğiniz o gün. Hiçbir şey size dokunamaz. Bu sizin mükemmel gününüz.

Sende mi? Güzel.

Şimdi mahvet onu. Hayır, cidden. Devasa bir yıkım topu alın ve arka yollardan geçerken ormanda saklı gördüğünüz o üzgün, harap, gözünüze batan ev gibi onu yerle bir edin. Evet, hepimiz biliyoruz, her zaman merak ettiğiniz, bir seri katilin yaşadığına ya da şu anda yaşadığına yemin ettiğiniz evi. Çatı çökmüş, panjurlar sallanıyor ve pencerelerin hepsi kırılmış. Korkutucu ve çekici ama o kadar çirkin ki yıkılması gerekiyor.

Mükemmel yaz tatili gününüzü o evmiş gibi mahvedin ve iyi mahvedin.

Benim mükemmel yaz günüm Haley'di. Peki ya benim yıkım topum? Lanet olası gerçeklikti.

Her şey harikaydı, neredeyse mükemmeldi.

Ama sonra değildi.

Altı ay önce bir şeyler değişti ve katalizörün ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Hayatımdaki her şey boka sardı. Tamamen ve tamamen boka sardı. İnsanları kaybettim. Gözetimsiz ziyaretlerimi kaybettim çünkü tam da çocuklarla işler yolunda giderken Gunner benim gözetimimde köprücük kemiğini kırdı. Evet, Mercy'den uzakta onlarla daha fazla zaman geçirme umutlarım suya düştü.

Oh, ve o pislik Benny ile bir bar kavgasına girdim. Lanet bir bar kavgası. Çünkü bu beni *çok* sorumlu gösteriyor.

Üstüne üstlük, Mercy'nin sağlığı yavaş yavaş kötüye gitmektedir. Her geçen gün daha da zayıflıyor, basit işleri kendi başına yapamaz hale geliyor. Bu bana acı veriyor çünkü ben yanında olmadığım zamanlarda ilgilenmeleri için küçük işlerin çoğunu çocuklara bırakıyor. Bu yükler için çok gençler. Keşke araya girip onları kurtarabilsem, onları oradan uzaklaştırabilsem ama yapamam. Henüz yapamam. Bunu yapmadan önce toparlamam gereken çok fazla şey var ve hala Mercy'nin üstesinden gelmem gerekiyor.

Şu anda şımarık bir hıyar gibi görüldüğümün farkındayım ama umurumda değil. *Hiçbir şey yolunda* gitmiyor. Hava bile. Günlerdir yağmur yağıyor ve güneşli bir hava da görünmüyor. Her şey kasvetli.

Tıpkı senin hayatın gibi.

Eminim kendinize şu soruyu soruyorsunuzdur: Peki ya *gecelerinizi sarıp sarmaladığınız o güzel yeşil gözlü cadaloza ne demeli?*

Ben de diyorum ki, peki *ya o?*

Her şeyin boka sarmasının sebebi *o*.

Haley mükemmel yaz günüm için güneş ışığını getirdi. Görünüşe göre güneş kremi yanıma almayı unutmuşum çünkü o gittiğinden beri olan tek şey yanık üstüne yanık oldu.

Yanlış giden neydi? Biliyorsam ne olayım. Çok hızlı hareket etmekten deri sırtlı bir deniz kaplumbağasından daha yavaş hareket etmeye başladık ve onlar saatte yedi mili geçmezler.

Her şey sakindi. Ta ki

öyle olmayana kadar.

Haley kapıyı kilitledi.

Yaklaşık altı ay boyunca haftada birkaç geceyi onun evinde geçirdikten sonra konuşmayı tamamen bıraktık. Onun dairesine, kalbine, lanet hayatına giremiyordum. Hiçbir şeyine. Düşüncelerim darmadağın olmuştu çünkü hiçbir şeyin ters gittiğine dair bir belirti yoktu. Ne kadar çok düşünürsem, o kadar çok

Bu beni çok kızdırdı. Bu yüzden numarasını telefonumdan çıkardım ve "Bilinmiyor" olarak bıraktım çünkü aramızda tam olarak ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İlk başlarda gece vaktimizi kendimize saklamayı kabul etsem de, bu kısa sürede kabul ettiğim için pişman olduğum bir şey haline geldi, çünkü başka biri bilseydi, onlarla konuşabilir, biraz fikir edinebilirdim. *Herhangi bir şey.*

Birlikte geçirdiğimiz geceleri özledim. Haley'i özledim. Onunla zaman geçirmek, sessiz anları paylaşmak, her şey yolundaymış gibi davrandığım gibi yolunda gitmediğinde bunu ona söylemek istiyordum.

Ama yapamadım. Beni tamamen dışladı. Neşeli şakalaşmalarımızdan tamamen sessizliğe geçtik. Bir zamanlar TV programları, abur cubur ve birbirimizi tanımakla geçen mutlu gecelerimiz... hiçbir şeye dönüşmedi.

O zaman beni tamamen dışladığına göre gerçekten hiçbir şey değildi.

Bizi içinde bulunduğumuz bu duruma neyin sürüklediğine dair hiçbir fikrim yok - eğer artık bir "biz" varsa bile - ama onu tamamen kaybetmekten korktuğum için bunu sorgulayamıyorum. Hudson'dan Rae ve Haley arasında kötü şeyler olduğunu duydum. İçimde onu uzak tutan şeyin bu olduğuna dair bir his var.

Ya da öyle umuyorum. Çünkü yanlış bir şey yaptıysam ve bana söylemediyse, çok sinirleneceğim.

Jacked Up'ta üzerinde çalıştığımız arabanın son bijonunu sıkıyorum ve alınımdaki teri siliyorum. Dükkân cayır cayır yanıyor ve içimde her daim var olan öfke sıcaklığı körüklemekten başka bir işe yaramıyor. Cebimden standart bir zil sesi gelmeye başlıyor. Telefonumu çıkarıp ekranı kontrol ediyorum. *Bilinmiyor*. İçime garip, ağır bir his yerleşiyor. Bu telefon görüşmesinden hiç hoşlanmayacağım.

İç çekerek cevap veriyorum. "Alo?"

Arayan kişi diğer uçta sessiz. Vücudumda telefonu kapatmam ve yoluma devam etmem için bağırmayan tek bir hücre bile yok.

Yapamam. Yapamam.

"Bugün bunun için sabrım yok."

"Konuşabilir miyiz?"

Duyularım alarma geçiyor, ensemdeki tüyler bir anda diken diken oluyor. Sesi cızırtılı geliyor; ya ağlıyor ya da bir galon kum içmiş.

"Sorun nedir?" Talep ediyorum.

"Kötü bir gün geçirdim."

"Buraya gelmemi ister misin?"

Anlaşılmaz bir ses çıkarıyor; bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. "Hayır. Evet." Duraksıyor. "Hayır."

"Emin misin?"

Burnunu çekiyor. "Hayır. Bu gece gelebilir misin?"

Kısa bir an tereddüt ediyorum, kafam içine düştüğüm bu tuhaf oyuna bir son vermem için çılgılık atıyor.

"Elbette," diyorum, daha iyi bir karar vermeme rağmen. "Bu gece teslimat yapmayacağım.

Dokuz buçuk iyi mi?"

Tekrar ağlamaya başladığında kaşlarım çatılıyor. "Beklemek zorunda değiliz," diyor, Rae'nin gitmesini, yatakta olmasını, sadece biz olmamızı *beklediğimiz* zamanlara atıfta bulunarak... ama uzun zamandır biz değiliz.

"Ne zaman istersen gel."

"Orada olacağım."

Sonra telefonu kapattı. Veda yok, teşekkür yok, *kıçımı öpmek yok.*

Hiçbir şey yok. Nasıl oluyor da altı ay sonra hiçbir şey değişmemiş gibi telefonu açıp beni arayabiliyor? Nasıl olur da benden her şeyi bırakıp ona mı koşacaksın? NASIL!

Sinirle telefonumu fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. Bütün gün çalışmaktan ne kadar kirli ve yağlı olduklarını umursamadan ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum.

"Aghhhhh!" Kendimi tutamadan içimden bir çılgılık koptu. "Dostum. Ne oluyor lan?" Hudson koşar adımlarla evinden çıkarken sordu Ofis.

"Bu boku nasıl yapıyorsun?" "Ne boku?"

"İlişkiler! Kadınlar! Onları anlamıyorum."

Bir mucize eseri ilişki kısmını sorgulamıyor. Onun yerine, "Sen sertifikalı bir kadın fısıldayıcısı falan değil misin?" diyerek

h o m u r d a n ı y o r .

Ona ters ters bakarak, "Görünüşe göre öyle değil." dedim. "Neler oluyor?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Hudson başını sallar, gözleri kahkahalarla doludur. "İşte ilk sorunuz. Kadınlar bu konuda konuşmaya *bayılır*. Bu onların en sevdiği şeydir - özellikle de sizin tek yapmak istediğiniz yatağa gitmekken, o sabahın ikisinde bu konu *üzerinde çalışmakta* ısrar ediyorsa."

Meraklı bir kaş kaldırıyorum. "Çok mu yansıtıyorsun?" "Hayır. Benim kızım mükemmel."

"Tamamen çılgınca."

Omuz silkiyor, en ufak bir itirazda bulunmuyor. "Yani..." diye dürtüyor. Ona boş boş bakıyorum. Sönük omuzları bana mesajı aldığını söylüyor.

"Hâlâ bu konuda konuşmak istemiyorsun." "Hayır."

Hudson bir kahkaha atar. "Gardını bir noktada indirmen gerek Gaige."

"Saçmalık, öyle."

Omzuma bir kez vurdu. "İyi şanslar dostum. Gizemli kadının her kimse ona Gaige Addams'ın gizemini çözme konusunda bol şans diliyorum."

Onun sözlerine gülmek istiyorum, çünkü bu durumda gizemli olan *ben değilim*, o. Haley tanıdığım en kafa karıştırıcı kadın. Onunla nereden başlayacağımı bile bilmiyorum - parkta yürüyen biri olduğumdan falan değil. Etrafımdaki belirsizlikten ben de nasibimi aldım. Gizli geçmiş? Tamam. Gizli yetenekler? Tamamdır. Sessiz, gizemli, yakışıklı adam? Bu kartı sık sık oynarım.

Ama mesele şu: Ben *o kadar* karmaşık biri değilim. Oldukça basit bir adamım. Sevdiğim şeyi severim, yaptığım şeyi yaparım. Yargılamalar çok az yapılır ve başkalarının işine burnumu sokmayı uygun görmem. Benim hayatım sadece *benim* hayatım. Kendimle ilgili çok fazla şey paylaşmıyorum çünkü buna gerek duymuyorum. İnsanların acıklı hikayemi bilmesini isteseydim, onlara anlatırdım. Aşırı paylaşım benim radarımda değil. Sessizliği tercih ederim.

Ya da eskiden gülerdim. Ondan önce, tekrar gülmenin ne kadar iyi bir his olduğunu bilmeden önce. Eğlenmenin. Sadece... olmak. Ama bu konuda anlaşıştık. Basit. Kolay. Arkadaşlık. Birlikte var olmak. Bir arada yaşayabilirim.

Yine içimi bir sıkıntı kaplıyor çünkü biz bir arada yaşamıyoruz. Hiçbir şey yapmıyoruz. Artık değiliz.

Beni deli olduğu konusunda uyardığı zamanı düşünmeden edemiyorum. *Beni* de delirteceğini hiç düşünmemiştim.

"Gitme vakti 10 dakika!" Tucker her gün yaptığı gibi yüksek sesle anons ediyor.

Endişeyle karışık bir heyecan kaplıyor içimi. *Haley*. Onunla ilgili tüm bu senaryo yüzünden son derece sinirliyim ama yine de onu görmek *istiyorum...* Sanırım.

Ayrıca ona ne olduğunu sormak istiyorum, gülümsemeler ve her sabah o uyanmadan önce gizlice dışarı çıkmamdan hiçbir şey olmamasına neden olan şeyin ne olduğunu,

Şirin küçük notlardan hiçbir şeye. Söylediğim ya da yaptığım bir şey yüzünden mi? Arkadaşlığımızı aceleye mi getirdik? Bir yerde yanlış adım mı attık? Aştığım bir çizgi var mıydı?

Kendimi kaybolmuş hissediyorum, sanki uçsuz bucaksız bir okyanusun ortasında yüzyormuşum, etrafımda yüzlerce mil boyunca hiçbir şey yokmuş gibi. Bir cankurtaran botu bana doğru sürüklenmeden önce de böyleydi. Haley'den önce. Tekrar hissedebileceğimi bilmeden önce.

Artık beni köpekbalıklarına yem edebilirler.

Daha fazla heyecanlanmadan düşüncelerimi bir kenara iterek çalışma masamı temizlemeye ve geceyi kapatmaya hazırlanmaya başlıyorum. Beş dakika sonra Hudson el sallıyor ve eve gidiyor. Daha kapıdan çıkalı iki adım bile olmamıştı ki Tucker acele etmem için bana yalvarmaya başladı, çünkü hazırlanması gereken bir işi vardı. Elimizi yüzümüzü yıkıyoruz, sokak kıyafetlerimizi giyiyoruz ve çıkıyoruz.

"Sonra görüşürüz, dostum."

"Maalesef," diye kestirip atıyorum.

"Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun!" Tucker omzunun üzerinden şarkı söylüyor.

Civic'ime binerken onu görmezden geliyorum, yarın Tucker turneye çıkacağı için birkaç ay boyunca onunla çalışacağım son gün olacağı için aniden biraz üzülüyorum. Geçen yılın en güzel yanı cehennem gibi dairemden çıkıp Tucker'ın yanına taşınmaktı. Yıllar sonra ilk kez, geceleri yatak odamın kapısını kilitlemeden bırakabilecek kadar rahat hissettiğim bir yerde yaşıyorum.

Motoru çalıştırıyorum ve tereddüt ediyorum, Haley'e gitmeden önce eve gidip duş alsam mı yoksa doğrudan oraya mı gitsem emin değilim.

Duş kazanır.

Daireye gidişimiz hızlı oldu. Kapıdan içeri daldım, artık oda arkadaşımı kanepede çıplak ve ağzı sikine dolanmış bir kızla bulma konusunda endişelenmek zorunda olmadığım için minnettarım. Artık Tucker'la yaşadığım için böyle bir sorunum yok.

Hatırladıkça ürperiyorum ve hızlı adımlarla yatak odama dönüyorum. Yatağıma bakarken göğsüme keskin bir bıçak saplanıyor. Haley ve benimle ilgili görüntüler kafamın içinde azgın bir nehir gibi akıyor. Evime en son ve tek gelişinde, yatağıma kıvrılmış, getirdiği her neyse onu izliyorduk. Kahkaha, ışık ve eğlence doluyduk.

Bu *bizim biz* olduğumuz son zamandı.

Bakışlarımı şu anda soğuk kalbime bir buz kıracağı gibi saplanan noktadan çekerek, birkaç yeni iplik alıp aceleyle banyoya giriyorum,

Tucker'ın yere saçılmış kirli iç çamaşırlarına dokunmamak için elimden geleni yapıyorum. Bu konuda adamla gerçekten konuşmam gerek.

Suyun sıcaklığını cayır cayır yanacak şekilde ayarladım, neyse ki Tuck'ın evi tercih ettiğim sıcaklığa dayanabiliyor.

Neredeyse kaynayan derenin altında dururken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve zihnimde ipeksi açık kahverengi saçları ve nazik yeşil gözleri canlanıyor. Onu görmeyeli altı ay olmuş olabilir, hatta şu anda arkadaş bile olmayabiliriz ama Haley'nin görüntüsü bir anda gözümde canlanıyor. Eğer sikimi sertleştirmezse lanetleneceğim. *Haley'e oral seks yapmamalıyım. Haley'e vurmamalıyım.*

Konuşmamızın üzerinden altı ay geçti, hiç öpüşmedik, arkadaşlığımızı başka bir şeye dönüştürmeyi hiç düşünmedik bile ve ben hala bu kadını aklımdan çıkaramıyorum.

Yorgunum. Azgınlığım. Ve Haley'i özledim. Bu kombinasyon iyi değil.

Kendime yapmamam gerektiğini defalarca söylememe rağmen, elimi ereksiyonumun etrafına sarıyorum, yavaşça sıkıp çekiyorum. Onu yatağının üzerine yayılmış, her zamanki seksi sırtışıyla dudaklarını süslerken hayal edebiliyorum. Bacakları hafifçe ayrılmış, sabırsızlıkla aralarına gömülmemi bekliyor. Onunla ilgili her şey, sırtının bana doğru kavislenmesinden nefeslerinin düzensiz pantolonlarla gelmesine kadar, çılgılık atıyor, *Becer beni, Gaige.*

Ben de istiyorum. Kötü bir şekilde.

Uzun zamandır seks yapmıyordum. Seks istiyorum. İhtiyacım var. Bunun nedeni yaptığımız bu garip tango mu, yoksa ona sarılarak geçirdiğim onca gece mi bilmiyorum ama Haley son zamanlarda tüm fantezilerimin ön saflarında yer alıyor. Yatak dışında aramızdaki kıvılcımlar bir ateşi tutuşturmaya yetiyor. Her an alevleri körüklemeye hazırım.

Telaşsız vuruşlarım hızlandı ve taşaklarım gittikçe daha da sıkılaşıyor. Orgazmın omurgamda yarıştığını hissedebiliyorum ve mümkün olan en iyi şekilde kenarda kalıyorum. Bir vuruş, iki, üç...

BOOM!

Yanımdaki duvarda yüksek bir gümbürtü duyuyorum ve elimi geri çekiyorum, yan dairemdeki huysuz yaşlı kadının beş dakikadan fazla duş almanıza izin *vermediğini* ve aslında Haley'nin önümde bir tatlı çubuğu gibi yayılmış, doymamı beklemediğini hatırlıyorum.

Orospu çocuğu!

Duşumun geri kalanını aceleyle tamamlıyorum, ereksiyonum çoktan unutulmuş. Tek istediğim Haley'nin evine gitmek ve bir şekilde onu gece kalmama izin vermesi için ikna etmek, çünkü gerçekten iyi bir gece uykusuna ihtiyaım var, ki bu da onun sağladığı bir şey.

Gerçekleri konuşalım: Sadece tekrar onun yanında uyumak istiyorum.

Saçım bile kurumamıştı ve dakika içinde kapıdan çıkmıştım. Siyah Civic'ime doğru ilerliyorum, arabamı yıkatmam gerektiğini fark ediyorum ama bunu başka bir güne erteliyorum... yine.

Haley's. Haley's'e git.

Durup dururken aradığında ona koşmak istememeliyim. Hiçbir uyarı yapmadan beni kestikten sonra onu görmek istememeliyim. Onu istememeliyim, nokta.

Ama ben biliyorum.

Her zaman onun yanında olacağıma dair bir söz verdim ve ne olursa olsun verdiğim sözleri tutmaya başlamalıyım.

Sanırım şimdi başlıyorum.

Yolculuk hızlı, on dakikadan fazla sürmüyor. Sabit bir nefes alıyorum, kapısına kadar yrmem için buna ihtiyaım var. Gerginim ve yol boyunca buraya gelmemek için kendimi zor tuttum ama onun bana ihtiyaı var.

İşte kapısının önündeyim, kapıyı iki kez alıyorum ve bu sefer beni içeri almasını umuyorum.

Kapının diğer tarafından gelen sessiz bir itiş kakış duyuyorum. Yerinden sökülen bir kilidin kulakları sağır eden tıkırtısı dişlerimi kenetliyor. İşte bu kadar. Son şansım. Ya beni içeri alacak ya da almayacak. Umarım beni arkadaşı olmam için içeri alır, başvurduğu kişi olmam için. Bunu zlyorum. Olduğumuz şeyi zlyorum. O arkadaşlığı geri istiyorum. Buna ihtiyaım var, onun da ihtiyaı var. *Bizim ihtiyaımız var.*

Kapı tokmağı dönüyor ve beni içeri alacağını biliyorum.

"Gaige?"

şaşırarak bir adım geri çekildim. "Rae."

"Merhaba. N'aber?"

Panik içimde hızla ilerliyor ve ne söylemem ya da yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ona Haley'i görmeye geldiğimi söyleyeyim mi? Yalan mı söyleyeyim? Kaayım mı? Çünkü koşmak şu anda iyi bir fikir gibi geliyor.

"Gaige?" diye soruyor.

Doğrudum ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim. "Sitede bir pizza teslim ettim, uğrayıp hemen bir merhaba diyeyim dedim. Yani, merhaba."

En kötüsü. Mazeret. Hiç.

Dudakları seğiriyor. "Merhaba."

"Doğru. Bunu aradan çıkardığımıza sevindim." "Seni Hudson mı gönderdi?"

Beni kontrol etmen için mi?"

"Ne? Hayır. Hayır, gelmedi. Ama uğrayıp iyi olduğundan emin olmak istedim." Boynumun arkasını ovuyorum. "Sen nasılsın?"

"Ben... uğraşıyorum. Burası biraz boğucu olmaya başladı, o yüzden Hudson'ın benden taşınmamı istemesine sevindim. Sadece ihtiyacım olan..." Duraklıyor, titreyerek nefes alıyor. "Buradan uzaklaşmam gerek."

Başımı sallıyorum, onu hayal bile edemeyeceği bir şekilde anlıyorum. Bazen her şeyden, herkesten uzaklaşmanız, sadece gitmeniz ve arkanıza bakmamanız gerekir. Bunu anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim.

Arka planda bir hareket görüyorum. Bu Haley'di ve bana bakmak için durmadı bile. Gözlerim onu takip ediyor ve gözlerinin ne kadar şiş olduğunu fark ediyorum. Çok kederli görünüyor. Ona sarılmak, her şeyin yoluna gireceğini söylemek için yanıp tutuşuyorum ama aynı zamanda ona Rae'yle ne kadar kötü bir ilişki yaşadığını da hatırlatmak istiyorum, ne kadar iyi bir yerden gelmiş olursa olsun.

Haley hayatı boyunca Rae'den oldukça ağır sırlar sakladı, saklamaya hakkı olmayan sırlar. Bu iyi değildi ve hala da iyi değil. Rae söz konusu olduğunda Haley'nin geleceğinde çok fazla yalvarma ve yakarma olacak - ve haklı olarak öyle.

Tüm detayları bilmiyorum -bu beni ilgilendirmez- ama Hudson ve Rae'nin geçen yıl bu yüzden iki haftalık bir ara verdiklerini biliyorum. Şimdi her zamankinden daha iyiler, belki de Rae'nin yapması gereken şey bir adım uzaklaşmaktır.

"Sadece bazen bir molaya ihtiyacın oluyor." Başını sallıyor. "Büyük bir mola."

"Burnumu sokmak istemem ama..."

Rae arkasına bakıyor, sanırım Haley'i arıyor. Bana dönerek bir adım daha yaklaşıyor. Sesini alçaltarak, "Haley bunu çok zor karşılıyor ama ben de o noktadayım, anlıyor musun? Yıllardır yalan üstüne yalan söyledim. Yıllardır, Gaije. Boşluğa ihtiyacım var. Bir duvara çarptık. Bir aydan fazladır konuşmuyoruz."

Kendimi durduramadan kollarımı ona doluyor ve sarılmak için kendime çekiyorum çünkü sesinde duyduğum umutsuzlukla başa çıkamıyorum. Bir an tereddüt ediyor, sonra kucağıma yerleşiyor. Omzunun üzerinden bakınca Haley'nin bizi izlediğini görüyorum. Gözlerindeki öfke mi, kızgınlık mı yoksa üzüntü mü anlayamıyorum; neredeyse üçünün karışımı. Herhangi biri

yönlendirilmiş mi?

Bana karşı mı? Hiçbir fikrim yok ve öyle olsa bile umurumda değil. Bu an Haley'nin duygularını bağışlamakla ilgili değil; Rae'ninkileri iyileştirmeye yardım etmekle ilgili.

"Gerçekten çok iyi sarılıyorsun," diyor Rae geri çekilerek.

Omuz silkiyorum. "Bunu bana da söylediler ama bunu yaptığımı kimseye söylemeyin. Onları kime vereceğim konusunda çok seçiciyimdir."

"Demek ben özelim, ha?"

"İyisin."

Homurdanıyor, çantasını almak için arkasına uzanıyor ve kapıdan dışarı adım atıyor. "Seninle aşağıya kadar yürümemi ister misin?" diye sordum.

Bir kez daha arkasına bakıyor ve Haley'nin bakışlarıyla kısa bir an için buluşuyor. Haley'nin gözlerinin nasıl yaşlarla dolduğunu görebiliyorum ve bir tanesi yüzünden aşağı süzülürken çaresizce izliyorum. Rae üzgün bir şekilde iç geçiriyor ve dudaklarında sahte bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Evet, teşekkürler."

Çantasını elinden alıyorum ve sessizce apartmanın kısa koridorundan aşağı inip ön kapıdan çıkıyoruz. Bagajını açmasını işaret ediyorum ki çantasını içine atabileyim. Hüzün ağır bir şekilde üzerine çökmüş durumda ama bunu atlatmaya çalıştığını görebiliyorum. Onda her zaman hayran olduğum tek şey bu, kendini taşıma şekli. İçeride ne olursa olsun, dışarıda her zaman sebat ediyor. Onu aşağı çekmek isteyen ağırlığa rağmen, başını dik tutar, omuzları en ufak bir şekilde aşağı sarkmaz. Eğer onu tanımasaydınız, içten içe ne kadar acı çektiği hakkında hiçbir fikriniz olmazdı.

Ama biliyorum ve bununla başa çıkma şekliyle gurur duyuyorum.

Kapısını açtı, içeri girmeye hazırdı. Ona sesleniyorum ve onu durduruyorum.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?"

Gülümsüyor. "Senden daha azını beklemiyorum

Gaige." "Sen çok iyi bir kadınsın, Rae Kamden."

Yanakları kızarır; gözleri büyür. "Ben... Teşekkür ederim."

"Demek istediğim, şu anda içinde gerçekten zor şeylerle savaştığını biliyorum ve kendini taşıma şeklin, başını dik tutma şeklin övgüye değer. Sana arkadaşım demekten gurur duyuyorum, Rae." Başımınla binasına doğru işaret ediyorum. "Haley'le aranızda her ne oluyorsa, zamanla düzelecektir - her zaman düzelir- ama bence şu anda uzaklaşarak doğru bir seçim yapıyorsun. Bazen biraz nefes almaya ihtiyacın olur. İnan bana, biliyorum, yıllardır bunu yapıyorum."

Sözlerim karşısında gözleri kısıldı. Sanırım bu ona kendimle ilgili söylediğim en fazla şeydi. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen onunla bir ortamda konuştuğum en fazla kelime bu.

"Gaige Addams, sen çok iyi bir adamsın." Gözleriyle beni tarıyor. Bakışlarımız tekrar buluştuğunda göz kırpmıyor. "Her yönden."

Gülüşüm anlık ve güçlü bir gülüş, bir tür karın ağrısı. "Hudson'ın ellerinin seninle dolu olduğu kesin."

"O şanslı bir adam." Bunu söylerken gözünü bile kırpmıyor.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Arabasına biner, motoru çalıştırır. Camı son bir kez indirip başını dışarı çıkarıyor.

"Geçmişinde ne olduğunu bilmiyorum -bu senin hikayen- ama her ne olduysa, seni harika bir insan haline getirdiğini biliyorum Gaige. Ukala sözlerin ve bilge sözlerin sandığından daha büyük etkilere sahip."

Cevap verecek zamanım yok; çoktan park yerinden geri geri çıkıyor, radyosunun sesini sonuna kadar açıyor ve otoparktan uçarak çıkıyor.

Arabasının ardından bakıyorum, birinin bana sözlerimin önemli olduğunu söylediği bir hayata nasıl sürüklendiğimi merak ediyorum, çünkü önemli değil. Hayatımda ne tür pislikler yaptığımı, eskiden nasıl bir insan olduğumu bilseydi böyle söylemezdi.

Sonuçta, bir suçlunun görüşü hiçbir şey ifade etmez.

Stop lambalarını artık göremeyene kadar bekliyorum, sonra dönüp Haley'nin kapısına doğru ilerliyorum.

Nefes alış verişim düzensiz ve merdivenleri ikişer ikişer çıktığım için değil. Hayır, şu anda Haley'le yüzleşme düşüncesi yüzünden. Kızacak mı? Üzülecek mi? İncinecek mi? Kapıyı açacak mı?

Dairesine ulaştığımda, başımı beni ondan ayıran tahtaya yaslıyorum. Nefesim anında hızlanıyor, kalbim gittikçe daha hızlı atıyor. Sanki onu diğer tarafta *hissedebiliyorum*, tüm duygularını hissedebiliyorum.

Sanki biri bir yapbozu yerde sallayıp parçalarla uğraşmasını söylemiş gibi birbirine karışmış.

Ben puzzle yapıcısıyım. O pürüzlü parçalar.

Şansımı zorlayarak düğmeyi çevirdim. Şaşırtıcı bir şekilde, kolaylıkla dönüyor.

Beni içeri alıyor.

Dikkatli bir şekilde içeri giriyorum, adım attığım oturma odasının her santimetrekaresini kontrol ediyorum. Boştu. Duraksayarak nefes alışıma yavaşlatıyorum ve nerede olabileceğine dair bir ipucu arıyorum. Duşun çalıştığını duyabiliyorum. Kapıyı kilitlemediği düşüncesiyle endişeleniyorum. Dışarıda ne tür serserilerin dolaştığını biliyorum - ne de olsa ben de onlardan biriydim - ve onun yakınında onlar gibi birini istemiyorum. Sonra belki de geri döneceğimi biliyordu ve benim için kilidi açık bıraktı diye düşünüyorum.

Evet. Kulağa doğru geliyor. Yine de onunla bu konuyu konuşmalıyım.

Ayrıca korkak küçük bir çocuk olmayı bırakıp dairenin içine doğru yürümeli ve onunla yüzleşmeliyim. *Erkek ol, Gaige. Bunu yapabilirsin.*

Evine biraz daha girip tezgahın üzerindeki yiyeceklere dikkat ediyorum. Başımı sallıyorum ve sırtıyorum. Haley'i tanıyorsanız, onun biraz duygusal bir yiyici olduğunu bilirsiniz, ancak bu normalin tam tersidir. Çok yemek yemesi bana onun mutlu bir ruh hali içinde olduğunu, her zamanki gibi kahkaha ve hayat dolu olduğunu gösterir. Bazı günler ise karanlık bir fırtına kopuyor ve onu ele geçiriyor. Sessiz, içine kapanık ve ışığı büyük ölçüde sönmüş oluyor. Eğer yarısı yenmiş salata bir gösterge ise, fırtına bugün onu ele geçirdi, ki Rae ile olan tüm dramı göz önünde bulundurduğumda bu beni şaşırtmadı.

Onun bu küçük tuhaflığı çok garip. Benim de onun anlatma alışkanlığını fark etmem uzun sürmedi. Birlikte geçirdiğimiz ilk birkaç gece kahkahalara boğuluyor, tatlılar ve abur cuburlar atıştırıyorduk. Sonra sessiz ve ciddi anlarla örülü gecelerde, abur cubur ya da gerçekten hiçbir şey yemediğini fark ettim. İlk başta biraz şaşırdım, belki de çok fazla Kit Kats yemiştir ve bir molaya ihtiyacı vardır diye düşündüm. Sonra yaşadığımız rastgele mutlu bir gün sırasında, tıpkı daha önce olduğu gibi, bolca çikolataya geri döndü. İşte o zaman her şey benim için tıklandı ve onun ruh halini sadece yediği yiyeceklerden ölçmeyi öğrendim.

Bugünün ruh hali? Çelişkili. Tezgahın üzerindeki market poşeti sağlıklı gıdalar ve abur cuburlardan oluşuyor.

Mutfağa doğru ilerliyorum ve çantanın içindekileri gelişigüzel sıralıyorum.

"Birinin eşyalarını karıştırmak kabalıktır."

"Biri eşyalarınızı karıştırırsın diye kapınızı kilitlemeden bırakmak aptallıktır."

Başımı kaldırdığımda, büyük pembe bir havludan başka bir şeye sarınmamış, ıslak bir Haley görüyorum. Gözleri öfkeyle karışık bir eğlenceyle dans ediyor. *Bu yeni bir şey.*

Gözlerim kıvrımlı vücudunu tarıyor. Büyük boy havlu olsun olmasın, her şeyi görebiliyorum, teninin parmak uçlarımda nasıl ipek gibi oynadığını hissedebiliyorum. Ellerim seğiriyor. Oturma odasını geçip onu yakalama dürtüsü çok güçlü. Onu tutup yatak odasına götürmek, havluyu vücudundan sıyırmak ve çıplak bir şekilde yuvarlanarak birkaç saat geçirmek istiyorum.

"Öylece içeri mi girdin?"

Gözlerimi tekrar onun yüzüne çeviriyorum ve şu anda kafamda dönüp duran çıplak ve yatağına yayılmış görüntülerimizi bastırmaya çalışıyorum. Bugün bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Çıplak Haley ile ilgili düşünceleri aklımdan birkaç dakikadan fazla çıkaramıyorum. "Teknik olarak, kapıyı kilitleyerek beni içeri aldın."

Kaşlar kalkıyor ama itiraz edilmiyor.

"Sen aradın."

Utangaç bir şekilde başını sallıyor ve ellerini önünde birleştiriyor.

"Neler oluyor, Haley? Altı aylık uzun sessizlikten sonra neden beni arıyorsun? *Beni mi?*"

"Rae taşınıyor."

"Biliyorum."

"Bu benim hatam."

"Biliyorum," diyorum ona.

Yüz hatları düştü. İncitici olduğunu biliyorum ama aynı zamanda gerçek de bu. Haley tüm hayatı boyunca Rae'ye yalan söyledi, onu travmatik bir şey olmadığına, her şeyin bir kabus olduğuna inandırdı, ama bu bir kabus değildi; gerçikti.

Kabus mu? Anneleri Rae çocukken intihar etmeden önce onu boğmaya çalışmış.

Gerçek mi? Bu bir rüya değildi.

Yakın zamana kadar boğulmanın korkunç bir rüya olduğunu düşünüyor ve o günü zihninden tamamen siliyor, bazen de gerçekte olanları yansıtan kabuslar görüyordu. Haley ve babaları, Rae'nin bunun sahte olduğuna inanmasına izin verdiler.

Annelerinin kötü bir anısını kilit altında tuttuğu için kısmen iyi olsa da, Rae annesine çok uzun yıllar öfkelenildi.

Kendi hayatı ve ondan saklandığı için ne kadar hasta olduğunu asla bilemedi. Rae'yi en çok inciten kısım da *bu*.

Bir zamanlar annesine yönelttiği tüm öfke şimdi Haley ile olan ilişkisine sızmış durumda. Anlıyorum, Rae'nin nereden geldiğini görebiliyorum. Bunca zaman boyunca aileniz tarafından yalan söylenmesi canınızı yakmış olmalı. Üzgün olduğu için onu suçlayamam.

Haley hatalıydı ve o da bunu biliyor.

"Bugün zordu ve yanımda birinin olmasını istedim."

"Yani beni aradın? Beni dışladıktan sonra mı?"

"Beni en iyi sen hissettiriyorsun Gaige."

Sözleri beni çok etkiledi, çünkü içlerindeki çaresizliği *hissedebiliyorum*. Daha iyi hissetmek, tekrar normal hissetmek istiyor. Ben de bunu istiyorum ve bunu geri kazanmanın yolunun Haley'den geçtiğini biliyorum. Bana bunu veren tek kişi o.

"Rol yapabilir miyiz? Sadece bu gece

için?" "Rol yapmak mı?"

"Tıpkı eskiden olduğu gibi." İç

çekiyorum. "Eğer istediğin

buysa."

Gözleri yana kayıyor ve içimden yalan söylemek üzere olduğunu, söylediklerine ne kadar inandığını düşünse de bunun yanlış olduğunu biliyorum. "Öyle."

"Tamam. Rol yaparız. Git giyin ve son altı ayını bir tür arkadaşlık arafında geçirmemiş normal insanlar gibi bir şeyler yemeye gidelim. Burada çikolata, cips ve donmuş pizzadan başka yapımı sonsuza kadar sürmeyecek bir şey yok ve ben açlıktan ölüyorum."

Kıpırdamıyor, sanki başka bir şey yapmamı ya da söylememi bekliyormuş gibi öylece durup bana bakıyor. Bu bana mikrodalganın patlamış mısır patlatmayı bitirmesini beklemeyi hatırlatıyor. Orada durup izliyorsunuz ve son birkaç patlama arasındaki saniyeleri sayıyorsunuz, atıştırmalıklarınızı yakmadan önce durdurma düğmesine basmayı umuyorsunuz. Sanki bir oyun gibi, düğmeye zamanında ulaşmak.

Ama şu anda kazandığımdan emin değilim.

"Are..." Duraklıyor, gözleri yana kayıyor, nefes alırken göğsü kabarıyor. Tekrar bana baktığında bakışları gözyaşlarıyla doluydu. Ona doğru bir adım atmaya başlıyorum ama kendimi ikinci kez sorguluyorum. Gözyaşlarını görünce ona doğru koşmaya devam edemem. Daha önce hiç o adam olmadım ve şimdi de olmayacağım. "Emin misin?"

"Evet."

Cevabım üzerine aniden döndü ve yatak odasına geri döndü.

Vücudumdaki gerilimi serbest bırakıyorum ve dirseklerimi tezgâha bırakıyorum, başım ellerimin arasına düşüyor. İnliyorum, saçlarımı çekiyorum ve başımı sertçe ovuyorum. *Lanet olsun*. Çok can sıkıcı, sinir bozucu, sinir bozucu... ama bir o kadar da seksi. Ve güzel. Zeki, karizmatik, ilgi çekici. *Kahretsin!* Şu anda ona doğru düzgün sinirlenemiyorum bile.

Daha da ötesi, kendime kızgınlım. Her şey bir arkadaşlıktan, gerçek, sessiz, huzurlu bir arkadaşlıktan başka bir şey olarak başlamadı. Şimdi birlikte geçirdiğimiz her an bana bir sınav, altından kalkamayacağım bir meydan okuma gibi geliyor.

Boğuluyorum. Sanki ağır akıntılar tarafından çekiliyorum, kayalık bir okyanusun dibine doğru sürükleniyorum ve yoluma çıkan her şeye çarpıyorum.

Haley bir geceliğine normalmişiz gibi davranmamızı istiyorsa, yaparım. Bunu yapacağım çünkü ona ne kadar kızgın olsam da, gözlerimi ona diktüğimde artık kızgın bile değildim. Hâlâ beni neden hayatından çıkardığını bilmek istiyorum ama bana verdiği o duyguyu yeniden keşfetmek istiyorum. Ayrıca, biz önce arkadaşız ve ona her zaman yanında olacağıma söz verdim. Artık verdiğim sözleri geri almamayı uzun zaman önce öğrendim ve bunu yapmaya hiç niyetim yok.

Onun için, rol yapacağım.

Onun için her şeyi yaparım.

"Nereye gidiyoruz?" Sesi beni ürkütüyor ama ne kadar uzakta olduğumu bilmesini istemediğim için zıplama dürtüsüne direniyorum.

"Dışarı," diyorum, bakışlarına karşılık veriyorum, elini kalçasına koyuşuna bayılıyorum. Bu gece çok küstah. Şımarıklıkla başa çıkabilirim. Üzgün ve sessiz bir geceyle daha başa çıkamam.

Belki de rol yapmak iyi bir şeydir.

"Bu çok açık." Duruşunu düzeltiyor, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Sabırsız bir ebeveyn gibi ayağını vurmaya başlamasını bekliyorum.

"Gidiyoruz..." Gerçek bir cevap bulmak için beynimi zorluyorum. Ne yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Önce yiyecek bir şeyler almak istiyorum çünkü gerçekten açlıktan ölüyorum ve onun da bugün pek bir şey yemediğinden eminim. Sonra farklı bir şey yapmak istiyorum. Belki onun daha önce hiç yapmadığı bir şey. Belki de *benim daha önce hiç yapmadığım bir şey*.

Sonra aklıma geldi. Ne yapacağımızı *çok iyi* biliyorum.

"Yiyecek alacağız. Gerisi sürpriz."

Minicik bir şey ama sözlerimi duyunca gözleri parlıyor. Yemin ederim, içimdeki her şey ışıltıyor. Vücudum sıcaklıkla ısınıyor, ayak parmaklarım karıncalanıyor ve ona dokunmayı *arzuluyorum*.

Ben. Özlem. Ben özlem duymam. Asla.

Bir sorunumuz var.

"Sürpriz mi?" diyor, sesi birkaç saniye öncesine göre daha mutlu. "Evet."

Başımı salladım. "Gitmeye hazır mısınız?"

Kıyafetine bakıyor: sade bir kot pantolon ve koyu gri bir V yaka, başka bir çift TOMS ile tamamlanmış. Buradan kesin olarak söyleyemem ama sanırım üzerlerinde başka bir tür hayvan var. "İyi giyinmiş miyim?"

"Nefes kesici görünüyorsun." Bunu sadece içimden geldiği için değil, şu anda aramızdaki mesafe bu kadar uzak olmasaydı söyleyeceğim şey olduğu için söylüyorum.

Bana küçük, inanmayan bir gülümseme vererek gözlerini deviriyor. "Her neyse.

Hadi gidelim. Nerede yiyeceğiz?"

"Bilmiyorum. Nerede yemek istersin?"

Omuz silkiyor. "Umurumda değil. Nerede yemek istersin?"

Ona kapıyı açarken homurdanıyorum ve yanımdan geçerken ona yan gözle bakıyorum. "Bu oyunu oynamayacağız."

"Ne oyunu?"

"O oyun. Yirmi dakikamızı 'umurumda değil' ya da 'nerede yemek istersin' diyerek geçirdiğimiz oyun. Çok yorucu."

"Ama umurumda *değil*," diye savunuyor.

"Yalancı," diyorum hemen, onu binadan çıkarıp arabama doğru yönlendiriyorum. "Hadi gel. Ben sürerim."

chapter eight

Sonunda Vern'e gittik. Bir an Hudson ve Rae'nin, hatta Tucker'ın her an restorana dalıp Haley'le ne yaptığımı öğrenmek isteyebileceklerinden endişe ettim. Sonra düşündüm ki, *siktir et*. Ben yetişkin biriyim ve istediğim kişiyle yemek yiyebilirim. Böylece gittik ve güzeldi.

"Beni hangi cehenneme götürüyorsun?"

Emniyet kemerinin izin verdiği kadar koltuğunun kenarına yakın oturduğu yolcu koltuğuna bakıyorum. Ön camdan dışarı bakıyor, kaşları konsantrasyonla çatılmış.

"Daha önce hiçbir yerde bulunmadın."

Bana döndü. "Öyle mi? Nereden biliyorsun peki?"

Omuz silkiyorum. "Biliyorum işte. İnsanları okuyabiliyorum."

"Şehir merkezine mi gidiyoruz?"

"Evet."

Öfkeyle homurdanıyor. "Daha önce de şehir merkezinde bulundum, kaba herif." "Ama *benim* şehir merkezime gittin mi?"

"Muhtemel
en."

"Bundan
şüpheliyim.
"

Haley bir nefes daha çekiyor ve kendi kendine tutarsız bir şeyler mırıldanıyor. Gülümseyerek yola konsantre oluyorum ve duygularımı kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Şu an çok sinirliyim. Daha önce hiç kimseyi yerime götürmemiştim. Bekle. Kahretsin. Bu bir yalan. Tucker'ı götürdüm. Daha önce buraya çok geldi,

Ama bu farklı. Tucker bir kız değil, ve kesinlikle bir kız değil

kalbimi hızlandırıyor, avuçlarım dokunma isteğiyle kaşınıyor ve ruh halim bir anda değişiyor.

Hayır, Tuck sadece bir sık değil, bir siki var ve ben bununla ilgilenmiyorum.

Gideceğimiz yere yaklaştıkça sinirlerim hoplayıp zıplıyor. Ya nefret ederse? Ya onu iğrendirirse? Olay yerinden çok uzakta olduğu için hemen ayrılmak isterse? Ya yeterince iyi değilsem? Kahretsin. Bu korkunç bir fikirdi. Beni ben yapan şeylerin büyük bir kısmından nefret ettiği düşüncesi beynimi aşırı hızda çalıştırıyor, önüne koyduğum şeye kaşlarını çattığı görüntüler zihnimi dolduruyor. Bundan nefret edecek ve ben de kusacağım.

Sol bacağım aşağı yukarı sallanmaya başlıyor, gideceğimiz caddeye dönerken beklentim beni öldürüyor. Mucizevi bir şekilde, nispeten hızlı bir şekilde park edecek bir yer buluyorum. Haley'e doğru dönüyorum ve onun tam olarak nereye gittiğimizi anlamaya çalışarak etrafına bakışını izliyorum.

"Hales," diyorum sessizce. Bakışları benimkileri buluyor. Takma adını kullanması tüm dikkatini çekiyor. "Seni rahatsız eden bir şey olursa bana söylemen yeterli. Hemen gideceğiz. Burası bazen zor olabiliyor ama kimse seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum."

Gözleri kısa bir an için genişliyor. "Az önce söylediğin sözlerle bakılırsa korkmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama seninleyken korkmuyorum. Sana güveniyorum Gaige. Bu değişmeyecek."

Birden tüm sinirlerim yatıştı. İyi olacağız. Her şey yoluna girecek.

Başımı sallayıp arabadan çıkıyorum ve koşarak yanına gidiyorum. Elini tutarak onu araçtan çıkarıyorum ve yarım blok ötedeki caddeye doğru yönlendiriyorum. Etrafımızdaki manzaraları seyretmekle o kadar meşgul ki soru soramıyor. Dükkanın önünde durduğumuzda derin bir nefes alıyorum ve ona bakıyorum. Kafası karışmıştı. Hem de *çok*.

"Gideceğimiz yer burası mı?"

Başımı salladım.

"Neden?"

"Çünkü bu benim kim olduğumun *büyük* bir parçası."

"Seni neredeyse çıplak gördüm. Hiçbir şey bunu göstermez."

Omuz silkerek, "Kreş sahibi olmanız çocuk sahibi olduğunuz anlamına gelmez. Bir konuda tutkulu olabiliriz ama hayatımızda doğrudan onunla ilgili bir şey olmayabilir."

Dudakları birbirine yapışıyor, gözleri sertleşiyor, başını sertçe sallıyor. "Yeterince makul." Kapıya doğru el sallıyor. "Bana dünyanı göster, Gaige." Kapıyı tutmak için uzandım.

"Ve benimkini salla." derken kapıyı iterek açıyor. Tüm vücudumu saran kıkırdamayı bastıramıyorum.

Rol yapmakta çok iyi.

"Vay anasını," diye sesleniyor aşırı part-time çalışan iş arkadaşım. "Gaige Addams'ı sadece *gülümsetmekle* kalmayıp *güldüren* bu cadaloz da kim? Çünkü benimdir!"

"Saçmalık," diye homurdanarak Farrell'a kaşlarımı çatıyorum.

Parlak mavi gözleri kocaman açılıyor ve ardından gürültülü bir kahkaha patlıyor. "Vay anasını be. Gaige'i aşırı korumacı bir soytarıya dönüştürdüğüne göre sen özel biri olmalısın."

Ona dik dik bakıyorum, gülümsemesi yüzünden hiç gitmiyor. O ince bir buzun üzerinde yürüyor ve biz daha yeni geldik.

"Git çalış ya da başka bir şey yap, Farrell."

"Yapamam." Heyecanla ellerini çırpıyor. "Otuz dakika daha randevum yok."

"O zaman git temizlen," diye ısrar ediyorum.

Başını sallıyor; mükemmel bir şekilde taranmış gece yarısı siyahı saçları bir santim bile kıkırdamıyor - çok fazla saç spreyi ya da öyle bir şey. "Hayır. Çoktan yapıldı. Burası tertemiz."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Diğer herkes nerede?"

"Davies kahve içmek için dışarı çıktı, her an dönebilir ve Romeo da bir müşteriyle döndü. Meme uçları, dostum." Dilini dudaklarında gezdirirken ellerini birbirine sürüyor. "Meme uçlarına bayılıyorum." Sonra Haley'ye göz kırpmıyor.

İçimi çekerek ona döndüm, bu noktada gözlerinin yuvalarından fırlamasını bekliyordum. Onun yerine gülümsemesini saklamaya çalıştığını görüyorum. İçimden Farrell'ı yumruklamak geliyor çünkü Haley'i gülümseten tek kişi *ben* olmak istiyorum.

Bana. Tüm gülümsemelerinin *bana* ait olmasını istiyorum.

Dürtümü bastırmayı başarıyorum ve artan gerginliği azaltmak için enseme ovuyorum. "Haley, bu Farrell. Dipshit, bu benim..." Nasıl tanıştıracığımı bilemediğim için ona bakıyorum.

İleriye doğru yürüyor ve Everlasting Ink'in ön tezgahının arkasındaki piç kurusuna elini uzatıyor. "En iyi arkadaşım. Haley. Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Farrell."

Farrell'ın dudaklarında kendini beğenmiş, seksi bir sırıtış belirliyor. "Sevgilim, 'bayım' demene gerek yok. Farrell benim ilk adım, ama eğer bana böyle hitap etmek istiyorsan

mutlu bir şekilde cevap verin."

"Git buradan Farrell," diye hırlıyorum yine.

"Yapamam, dostum. Ben senin en iyi arkadaşına aşığım."

Ona doğru bilinçsizce bir adım atıyorum, sonra Haley'nin kahkahası beni donduruyor. Başını arkaya yaslayışını izliyorum. Hay sikeyim. Onun böyle güldüğünü duymayalı çok uzun zaman olmuştu ve bunu bir sonraki nefesimi özlediğimden daha fazla özlediğimi fark ettim. Bulaşıcı, kafamın ve kalbimin içine işliyor. Vücudumu eşsiz bir sıcaklıkla doldururken sersemlemiş bir halde öylece duruyorum.

"Senin burada ne işin var, pislik?" Farrell soruyor.

"Haley'e etrafı gösteriyorum, belli ki."

Ona doğru bakıyor. "O senin *en iyi arkadaşın* ve sen onu buraya hiç getirmedi mi? Bu berbat bir şey."

"Son zamanlarda biraz meşguldük ve bir süredir ilk kez Wakefield dışına çıkma fırsatı bulduk" diyorum.

"Ah, ve ilk yapmak istediğin şeyin belalı yeteneklerini göstermek ve bu öğretmene biraz mürekkep vermek olduğuna karar verdin, ha?"

Haley'nin nefesi kesilir, eli göğsüne gider. "Öğretmen olduğumu nereden biliyorsun?"

Farrell ona bakar ve göz kırpar. "İnsanları okumakta iyiyimdir, bebeğim." Tekrar bana bakıyor. "Peki, ona ne giydiriyorsun ve nereye?" Uzanıp parmağını Haley'nin açıkta kalan köprücük kemiğinin üzerinde hafifçe gezdiriyor. "Çünkü bence tam burada bir şey çok seksi durur."

Cidden yine ona dokunuyor. Onu pataklamak istiyorum, o aptal kendini beğenmiş suratını tanıyamayacak hale gelene kadar dövmek istiyorum. İstiyorum ki-

"Hayır," diyor Haley. "Yani, evet, ama hayır. Hiçbir şeyin açığa çıkmasını istemiyorum.

Kürek kemiğim ne olacak?"

Başım ona doğru döndü. "Ne? Seni buraya mürekkep döktürmek için getirmedi, Hales."

Omuz silkiyor. "Buradayım, neden olmasın? Hep bir dövme yaptırmak istemişimdir." "Bir hevesle bir şey yapamazsın. Kalıcıdır."

"O zaman o kadar kalıcı olmasın. Bunu yapamaz mısın? Bana geçici bir dövme falan yapamaz mısın?"

Farrell'a bakıyorum, başını aşağı yukarı sallayarak ekipmanın bizde olduğunu haber veriyor. "Evet," diye cevap veriyorum ona. "Hava fırçalı dövme yapabiliriz. Ne istediğin hakkında bir fikrin var mı?"

"Bir dakika... düşünebilir miyim?"

"Elbette. İstasyonu hazırlayacağım."

Başını salladı ve ben de soyunma odası bölümüne geri dönüp bir sandığa giderek tercih ettiğim eşyaları çıkardım. Birkaç yıldır kullanmak zorunda kalmadığım boş eğitim odasına gidiyorum ve orada airbrush makinesini kurmaya başlıyorum. Basıncı kontrol ediyorum ve canlı bir şey istemesi ihtimaline karşı birkaç farklı renk kutusu alıyorum.

Her şeyin hazır olduğundan emin olduktan sonra ön tezgâha dönüyorum ve Haley'i mavi bir fotoğraf albümünün üzerine eğilmiş buluyorum. Farrell da orada, resimleri işaret ediyor, onunla müşteri ya da iş hakkında konuşuyor. Çok etkilenmişti ve yüz hatlarında bir kez bile hoşnutsuzluk ifadesi yoktu. Aslında, huşu içinde, ilgiyle bakıyor. Farrell'ın ağzından hangi ukala yorum çıkarsa çıksın, gözlerini önündeki sanat eserinden ayırmıyor.

Yaklaştıkça hangi albüme baktığını fark ediyorum.

Benimkini.

Yaklaştığımı duyduklarında uzun boylu, sırık gibi dövme sanatçısı tek kaşını çatıyor, yüz hatlarını eğlence kaplıyor. Gözlerimi ona dikip kısa bir süre baktıktan sonra gözleri parlayan Haley'e dönüyorum...

Bekle. Bu...?

Hayır. Hayatta olmaz.

Farrell aniden, "Hemen gidip Romeo'yu kontrol edeceğim," diyor. Yanımdan geçerken göz teması kuruyor ve bana kendini beğenmiş bir sırıtma daha yapıyor. Farrell'ı severim -iyi bir adamdır- ama daha önce onu bir gün içinde hiç bu kadar çok yumruklamak istememiştim.

Bu *benim* sanat eserim. Bunlar *benim* çizimlerim. Potansiyel müşterilere göstermek için kendi lanet kitabı var. Neden benimkini getirdi? Haley'nin kitabımı görmesini isteseydim, ona gösterirdim. Aslında, portfolyoma dokunmamak dükkanın bir kuralı.

Biliyorum, biliyorum. *Ama burası bir dövme dükkanı. Herkesin müşterilerine göstermek için portfolyoları vardır ve genellikle herkese açıktır.* Öyle mi? Benimki değil. Burada ayda bir kez yaklaşık altı saat çalışıyorum. O kadar. Yani portföyüm sergilenmiyor. O değerli altı saat için ayrılmış durumda ve eğer biri özellikle gelip sanatçısı olmamı isterse. O kadar. Yaptığım işi etrafa yaymıyorum ve bir başkasının kitabımı göstermesinden kesinlikle hoşlanmıyorum, özellikle de beni şu anda titretecek kadar sinirlendiren insanlara.

Farrell, Haley'e kitabımı göstererek etrafımda uçuşan endişe dallarının kapısını açıyor. Belirsizliğin içime işlediğini hissedebiliyorum.

EndiŖe, lmn elleri gibi göğsümü kavırıyor. Aynı anda hem üşüyor hem de terliyorum. Her Ŗey çok fazla ve yeterli değil. Tam görüşümün kenarları bulanıklaşmaya başladığında, ki bu nefes alışımın doğru olmadığının kesin bir işaretidir, bakışlarımı yere dikiyorum. Yalnızca ciğerlerime girip çıkan havaya odaklanıyorum, derin bir nefes alıyorum ve ondan geriye doğru sayıyorum.

Kaygımı her zaman okyanusa açılan kısa bir iskeleye benzetmişimdir. Ahşap bir rıhtıma sıkı sıkıya sarılmış bir tekne, dalgaların gücüyle acımasızca tahtalara çarpıyor. Teknemi zgrlğnden alıkoyan tek Ŗey o halat. Bu yüzden onu zyorum ve ahşap direğin etrafındaki her bir ilmek, aldığım bir başka rahat nefes. *Bir ilmek, bir nefes. Bir döngü, bir nefes.* Bunu teknem zgr olana kadar, hiç tereddüt etmeden nefes alana kadar yapıyorum. Ve sonra korkularım uzaklaşıyor.

Sonunda başımı kaldırdığında Haley önündeki sayfadaki fotoğraflara bakmaya devam ediyordu. Ona doğru belli belirsiz adımlar atıyorum, hangi resmin onu bu kadar mest ettiğini bilmek için duyduğum ani arzu beni çok etkiliyor.

"Bu benim favorim. Bu adamın kollarına baktığınızda bu trajik, güzel ağacı görmenizi seviyorum. Bir kol ağaca adanmış, zirvede, canlı ve güzel, diğeri ise keder ve çürüme dolu. Renginın olmaması sizi güzelliğinden uzaklaştırmıyor, aksine güzelliğine güzellik katıyor. İkisinin bu kara deliğin ortasında buluşma şekli. Ancak o zaman dövmenin tam anlamıyla kalbine baktığınızda bir parça renk görebiliyorsunuz. Ve eşleşiyor, her kol yarı canlı yarı l." Bana doğru bakıyor, gözleri sert bir bakışla benimkileri deliyor. "Bu unutulmaz."

Daha önce hiç kimsenin bana bir Ŗeyin musallat olduğunu söylediğini duymamıştım ve kendimi huzurdan başka bir Ŗey hissetmiyordum. Sözleri hayranlıkla karışık ve gözlerim onun sözlerine karşı bir anlığına kapanırken hareketi durdurumuyorum. *Hay sikeyim. Bu iyi hissettiriyor.*

"Yeteneğin beni hayrete düşürüyor."

"Kes şunu," diyorum, gözlerim tekrar onunkilere kayıyor. "Neden?"

Kaşlarını atıyor. "Ciddiyim."

"İstediğinden eminim Haley, ama uzanıp seni pmemek için elimden gelen her Ŗeyi yapıyorum ve son baktığında, o dikkatle izilmış çizgiyi aşmayacaktık."

Ağzı açık kalıyor ve göz temasını hızla kesiyor. Ellerim iki yanımda seğiriyor. Uzanıp onu kendime çekmeyi, mkemmek dudakları benimkilerle buluşabilsin diye başını yukarı eğmeyi o kadar çok istiyorum ki. Onu öpmek, söylediği tatlı sözleri yutmak istiyorum.

Onu buraya getirirken inanamayacağınız kadar endişeliydim çünkü bu dükkân benim özüm. Yaptığım kreasyonlara kendi tenimi giydirmesem de, her biri ruhuma kazınmış durumda. Hepsi benden küçük bir parça içeriyor. Bunu bildiğim için Haley'i buraya getirdim. Lanet olsun, onu buraya ben *getirdim*. Bu yanımlı görmesini, tutkumu görmesini istedim. Eğer nefret etseydi, yıkılırdım. Bu tür bir acının geri dönüşü olmazdı, sizi tam karnınızdan yaralayan, sonra gözünüzün içine bakarken bıçağı yavaşça kalbinize doğru sürükleyen, son nefesinizi verene kadar acı içinde kıvranan türden bir acı.

Yine de bu tepkiyi beklemiyordum. Hayranlık, takdir, onay. Umuyordum ama tahmin etmemiştim.

Yani, evet, bu onu öpmek istememe neden oluyor. Fena halde. "Beni yapmanı gerçekten çok isterim."

Kafamda oluşan tüm düşünceler doğrudan *diğer* kafama zonkluyor. Aletimi aşağıda kalmaya ikna edecek düşünebildiğim kadar çok görüntü getirmek için acele ediyorum.

Cesaretimi toplayıp gözlerine baktığımda yüzü kıpkırmızı kesiliyor. İçimden bir kahkaha yükseliyor ve sözlerinin vücuduma yaptıklarını saklamak için elimden geleni yaparken dikkatimi dağıttığı için sessizce şükrediyorum.

"Oh, hayır. Hayır, hayır, hayır," diye bağıyor ve başını şiddetle ileri geri sallıyor. "Ben yapmadım-"

Sözleri Farrell'ın gürültülü kahkahasıyla kesiliyor ve sırtının dikleşmesini, gözlerinin kocaman olmasını izliyorum. Utandığında çok sevimli oluyor.

Farrell'ın koridorda saklandığı yerden dizlerini tokatladığını duyuyorum. Ana odaya adım attığında gülmekten tepeden tırnağa titriyordu. "Bu..." Tekrar gülmek için durakladıktan sonra yanaklarından süzülen gözyaşlarını siliyor. "Tanrım, bu mükemmel bir zamanlamaydı ve şimdiye kadarki *en kötü* ifadeydi."

"Öyle demek istemedim!" diye ısrar ediyor. "Dövme demek istedim. Bana *dövme* yapmanı çok isterim, Gage. Hayır..." Sözleri ölüyor ve bunun olmasını istemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum çünkü onu yapmamı istiyor.

"Elbette yapmadın, öğretmenim." Farrell tezgâha ulaşır, kahkahası onu hâlâ titretmektedir, tam o sırada ön kapıdan bir çift girer.

Haley'e başımı sallayarak, dudaklarımda alaycı bir sırıtışla, beni takip etmesini işaret ediyorum. Kısa bir süre tereddüt ettikten sonra uzun adımlarıma hızla yetişiyor.

"Ben yapmadım," diye bastırıyor, kelimeleri yumuşak ve sessiz.

"Sana inanıyorum." *Ben inanmıyorum.* "Buraya gel ve sandalyeye atla."

Beni odaya kadar takip ediyor ve koltuğa tırmanıyor. Gözleri odanın her santimetrekaresini arıyor. Ne aradığına dair hiçbir fikrim yok ama her ne ise bulamıyor ve bundan memnun görünüyor. Gömleğini dikkatlice başının üzerine çekiyor, saçları dalga dalga dökülüyor ve göğüslerinin tepesine mükemmel bir şekilde oturuyor. Tekrar kaşkorse giydiğini gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Tabureye oturuyorum ve ona biraz daha yaklaşıyorum. Kokusu beni anında etkiliyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman içinde kokusuna alışmıştım ama nedense şu anda bana çok daha fazlası gibi geliyor. Her zamanki tatlı vanilya kokusuna bir parça portakal karışıyor, tıpkı bir Creamsicle gibi.

Kremalı dondurmaya *bayılırım.*

"Ee," diyorum onun dikkatini çekmek ve kendi dikkatimi başka yöne çekmek için yeterince yüksek sesle. "Ne düşünüyorsun?"

"Oh kahretsin." Başı ellerinin arasına düşer. "Düşünmeyi unuttum." "Sanırım o albüm-"

"Çok güzeldi," diye araya giriyor. "Çok etkileyiciydi, gerçekten. Yapamam... Neden bana söylemedin?"

Çünkü beni hayal kırıklığına uğratmanı istemedim.

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Arkana dön. Bugünkü airbrushing kaderine benim karar vermeme izin verirsen her soruna cevap veririm. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

Anında arkasını döndü ve ben de pistole tabancama uzandım. Elimi sırtına koyduğumda içinden küçük bir ürperti geçiyor. Keşke bu anda ukala olabilseydim, dokunuşumun onun omurgasında gerçek bir ürperti yarattığı gerçeğinden heyecan duyabilseydim, ama ellerimi kaplayan eldivenlerin soğuk dokunuşundan kaynaklandığından neredeyse eminim.

İç çamaşırının askısını tutup kenara çektiğimde bir arzu şimşegiyle doluyorum. Uzanıp ona dokunma dürtüsü çok güçlü ve beni bu kadar etkilediğini bilmemesi için nefeslerimi kontrol etmeye çalışmam gerekiyor.

"Ne iş yaptığımı bilen birkaç kişiden birisiniz," diye itiraf ediyorum.

"Tam olarak ne? Sanatçı olduğunuz belli ama dövmeleri sadece siz mi tasarlıyorsunuz?"

"Hayır, hepsini ben yapıyorum. Ben tam teşekküllü bir dövme sanatçısıyım. İnsanlar benim çalışmalarına spor yaptıklarında, sadece çizgilerim birbirine karışmış olmuyor, aynı zamanda benim ellerim

ve onları kalıcı olarak derilerine kazır."

"Vay canına," diyor sessizce. "Neden Jacked Up'ta çalışıyorsun ki? Demek istediğim, yeteneğin olağanüstü. Neden bunu tam zamanlı yapmıyorsun?"

Cevap vermeden önce çizdiğim mektubu dikkatlice bitiriyorum. Açıklamam için sabırsızlandığını söyleyebilirim ama kardeşlerini ona en çok ihtiyaç duydukları anda terk eden ve huysuz yaşlı teyzesinin onu yanlarına almasının tek yolunun onu "normal" bir işte çalışmaya zorlamak olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu beni bir pislik gibi ve en iyi arkadaşım için çalışmayı takdir etmiyormuşum gibi gösteriyor. Jacked Up'taki işimi seviyorum. Arabaları seviyorum. Onları neredeyse insanları mürekkeplemeyi sevdiğim kadar seviyorum. Ama hiçbir şey yaptığım tasarımlarda olduğu gibi sıfırdan bir şey yaratmanın yerini tutamaz. Bu, yılda sadece yetmiş iki saat değil, tüm günüm boyunca sahip olmak istediğim bir duygu.

"Gaige?" diye
soruyor. "Yapamam,"
diyorum basitçe.

Omzunun üzerinden bakmak için başını zorlukla hareket ettiriyor ve gözlerimle buluşuyor. "Sorularıma *cevap* vereceğine söz vermiştin, geçiştireceğine değil."

"Yeterince adil." Boğazımı temizliyorum. "Benim... gerçek bir işim olması gerekiyor." "Zorunlu mu?"

"Evet. Bu... biriyle yaptığım bir tür anlaşma."

"Muhteşem, nefes kesici sanat eserleri yaratmak gerçek bir iş sayılmıyor mu?"

"Ona göre, hayır. Hem
de hiç." "Nasıl?"

"Şöyle söyleyeyim: Eğer ortaya çıkıp tam zamanlı dövme sanatçısı olmak istediğimi söyleseydim, bana kafir olduğumu ve hapse gireceğimi söylerdi."

"Ne!" Haley bunu bir soru olarak bile ifade etmiyor; bu bir öfke çığlığı. Ben de onun yanındayım.

"Evet. Eğer bir motosiklet alsaydım, bir haydut olurdum ve bir gün birini öldürmeye mahkum olurdum. Sallanması son derece zor bir kadın."

Haley homurdanır. "Diyebilirim ki. Onun için biraz
üzülüyorum." "Üzölmek mi?"

"Birçok harika hayatı kaçırıyor ve insanlar bu şekilde düşünüyor."

"Daha fazla katılamazdım."

Havalı fırçalamayı bıraktığımda Haley boynunu uzatıyor. Dikkatim otomatik olarak bu harekete çekiliyor. Aniden boynuna bastırma ihtiyacı

duyuyorum.

dudaklarını oradaki yumuşak tene değdirdi.

"Bence yine de peşinden gitmelisin."

"Keşke yapabilsem."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, "Yeteneğin hak ettiği ilgiyi görmeyecek kadar ilham verici," diyor. "Yani, gerçekten, Gaige. Dergilere çıkabilirsin. Ödüller kazanıyor olabilirsin." Güzel ama gereklilik değil. "Hayatları değiştiriyor olabilirsin. Hayatları değiştiriyorsun. Sanatınız..." Sesi titriyor, duygu dolu. "Bu çağrışım yapıyor. En basit kavramı kavrayışınız ve onu hayata geçirme şekliniz... çok güçlü. Bunu bir fotoğraftan görebiliyorsam, gerçeğini görmenin bana nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum."

Elimdeki airbrush tabancasını düşürmemek için sıkmak zorunda kalıyorum. Her zaman yaptığım dövmelerin arkasındaki hikayeyi görebilmenizi ummuşumdur ve Haley beni haklı çıkardı. Yetenekli olduğumu biliyorum ve bu benim kibirli bir pislik olduğum anlamına gelmiyor, ancak yaptığım şeyin diğer insanlar için benim ve dövmeyi yaptığım kişinin vücudu için olduğu kadar anlamlı olup olmadığını bilmiyorum. Çalışmalarımı gerçek hayatta hiç görmemiş birinin böyle bir şey söylemesi? Hay sikeyim. Bu... dokunaklı. İhtiyacım olduğunun farkında bile olmadığım bir güvence veriyor.

"Tucker."

"Ha? Tucker?" o sorular benim ani patladı.

"Bekle, "Oda arkadaşın, kankan, iş arkadaşın Tucker?"

"Sevdiğin ağacı hatırlıyor musun?"

"*Sevdim*," diye düzeltiyor. "Sevdiğim ağaç, kafamda onun için koca bir hikaye yarattığım ağaç. Uzun süre aklımdan çıkmayacak olan. Evet, hatırlıyorum."

"Tucker'a ait."

Nefes nefese kalıyor ve ben zar zor hazırım, tam zamanında geri çekiliyorum ki dikleşiyor ve bana bakmak için boynunu geriye doğru büküyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Utangaç bir şekilde sırtıyorum. "Hayır, Hales, seninle dalga geçmiyorum." "Yani biliyorlar mı?"

"Onlar...?"

"Arkadaşlarınız. Hudson ve Tucker. Sahip olduğun yeteneği biliyorlar ve sen hâlâ o dükkânda mı çalışıyorsun? Neden kışına tekme basıp seni bu işi tam zamanlı yapmaya zorlamadılar?"

"Denediler ama ben direndim. İnanın bana, bu bizim için bazen hassas bir konu."

Birdenbire, kafanızda yüksek sesle paylaşmak istemediğiniz bir şey canlandırdığınızda herkesin yaptığı o özel, kişisel gülümsemelerden birine gülümsüyor.

"Ne hayal ettin?"

"Hepinizin bir grup tavuk gibi oturup dedikodu yaptığınızı ve sonra da hiçbir şey ve her şey için bu aptalca küçük tartışmalara girdiğinizi hayal edebiliyorum. Eminim etrafta olmak için harika bir üçlüsünüzdür."

Daha önce bizimle hiç birlikte olmadığını fark ettiğimde göğsümde bir hüznün yankılanıyor. Tucker'la daha önce *tanıştığını* bile sanmıyorum. Onu sandalyeden sürükleyip Clyde'ın yerinde bir tabureye oturtmak istiyorum, böylece arkadaşlarımla tanışabilir ama o zaman "gizli arkadaşlığımız" artık o kadar da gizli olmaz. Şu anda, Rae'yle araları böyleyken, kız kardeşini tanıdığımı ve altı ay boyunca onunla yattığımı çeteye yaymanın iyi bir fikir olacağını sanmıyorum.

Tıpkı kız kardeşinin onca yıl yaptığı gibi, iyi bir arkadaş olarak gördüğüm Rae'den gerçeği sakladığımı fark ettiğimde suçluluk duygusu içime çöküyor.

Umarım beni affedebilir.

Şimdi bunu düşünmemeye çalışarak orantısız bir gülümsemeyi zorluyorum. "Öyleyiz. Şimdi arkanı dön de işimi bitireyim."

Ofluyor ama emirlerime uyuyor.

Birkaç kez daha salladıktan ve beş dakika sessizlikten sonra işim bitti. Haley neredeyse uykuya dalmıştı, geçirdiği duygusal açıdan yorucu gün göz önüne alındığında bu hiç de şaşırtıcı değildi. Bölgemi biraz temizleyip lateks eldivenlerimi çıkardıktan sonra bir elimi nazıkçe sırtının alt kısmına koyuyorum.

Dokunduğumda sıcıyor ve yeşil gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Bu biraz fazla rahatlatıcıydı."

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaksa, gerçek bir iğne kullanırken bunu yapan müşterilerim oldu."

Bana kuşkuyla bakıyor. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?" "Hiçbir fikrim yok." Omuz silkiyorum. "Eminim çok acıyordur."

Başını sallıyor ve sandalyeye geri dönüyor. "Tamam, bakalım."

Dengesiz bacaklarımla tabureden kalkıyorum ve onu takip etmesini işaret ediyorum,

duvardaki kancadan el aynasını alıyorum. Onu boy aynasının yanına götürüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Gergin misin?" Yansımamızdaki gözlerine bakarken soruyorum; kesinlikle öyleyim. Ya beğenmezse? Ya bunun gördüğü en aptalca dövme olduğunu düşünürse? Yani, *çok fazla* boktan dövme gördüğüm için bu

muhtemelen mümkün değil, ama bir şans *var*. Çok küçük ama var.

"Hayır," diyor ve gerçek bana bakmak için arkasını dönüyor. "Muhteşem olacak. İçimde bir his var."

Ona küçük aynayı uzatıyorum ve aynayı büyük aynadaki yansımısını görebileceği bir yere kaldırırken nefesimi tutuyorum. Haley'nin nefesi kesiliyor ve her şeyi berbat ettiğimi *anlıyorum*. Nefret ediyor. Harika.

"Bak, bu kalıcı değil," diye ısrar ediyorum. "Sadece birkaç gün kapatman gerekecek ve sonra silinecek. Orada olduğunu kimseye söylemene bile gerek yok."

Aynayı gözlerime bakacak kadar indiriyor. Kaşlarının kızgınlıkla birbirine yaklaştığını görünce irkildim. "Kokain mi içiyorsun?"

"Um...hayır?"

"O zaman senin derdin ne?"

Öfkelendim. "Uzun bir liste."

"Öyle mi? Orada 'yeteneksizlik' yazmıyor."

"Ha?"

El cihazını tekrar kaldırıyor ve arkasındaki aynaya bakıyor. "Bak," diye talimat veriyor. Arkasındaki dev aynaya bakıyorum ve gözlerinin yalnızca kürek kemiğinin büyük bir kısmını kaplayan hava fırçalı sanat eserine odaklandığını görebiliyorum. "*Bu saf bir yetenek, Gaige. Çıkarma konusunda endişelenmeme gerek yok. Hatta sonsuza dek saklamak istiyorum. Bunu kopyalayabilir misin?*"

"Ne...?" Sözcük ağzımdan tam olarak çıkmıyor, söylenmemiş bir yorumun çıkıntısına takılmışım. Nutkum tutuldu. *Çoğaltmak mı?* Bunu vücudunda mı istiyor? *Kalıcı olarak mı?* Bu nasıl... Bu nasıl mümkün olabilir? Bu hiçbir şey, bir hevesle bulduğum bir şey ve o bunu vücudunda mı istiyor?

"Yapabilir misin?" diye ısrar ediyor.

Boynumun arkasına masaj yaparak orada biriken sertliği yoğurarak gidermeye çalışıyorum. "Evet, ama... emin misin?"

"Evet, lanet olsun.

Lütfen." "O sadece

aptal bir ağaç."

Tekrar nefesi kesiliyor, bu sefer dehşet içinde. "*Sadece aptal bir ağaç mı?* Gaige, bu *mükemmel* ağaç. Tekrar bakın. Lütfen."

Ben de öyle yapıyorum. Gölge çalışmamdan etkilenerek aynayı inceliyorum. Bir ağaç dalını omzunun üstünden sürünüyormuş gibi görünecek şekilde detaylandırımdı. Küçük kollar, ortasına dikkatle işlenmiş *nefes al* kelimesiyle birlikte karışık, bükülmüş bir karmaşaya ayrılıyor. Sahne, hüznün içine sarılmış umutla dolu. Neden çizdiğime dair hiçbir

fikrim yok ama içimden geldi. Çabucak, kolayca,

ve kusursuz bir şekilde, tasarım içimden akıp gitti. Çok garipti. Kafamın içinde *nefes al* kelimesini zikrediyordum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum çünkü üzerinde sadece bir kaşkorse ve sütyen olan Haley'e çok yakın oturuyordum, tenine, tatlı portakal-vanilya kokusuna çok yakındım. Her şey çok fazlaydı ve kendime nefes almam gerektiğini hatırlatmak zorundaydım, yoksa elim çalışamayacak kadar dengesizleşecekti. Ne olduğunu anlamadan dövme kendi başına bir hayat kazandı.

"Gördüğünü biliyorum. Şimdi *izle*," diyor bana.

Verdiği her nefes ağacın hareket etmesine, sanki nefes alıyormuş gibi sessizce, şüphesiz bir şekilde sallanmasına neden oluyor. *Oh. Hassiktir.* Bunu beklemiyordum. Bakışlarıyla tekrar karşılaşıyorum, o beni izlerken ben de onu izliyorum. O zaman nefes alış verişlerinin ne kadar dengesiz olduğunu, normalde yosun yeşili olan gözlerinin şimdi nasıl daha parlak olduğunu, gözyaşlarıyla parladığını fark ediyorum.

"Hales?" Elimi uzatıp dikkatini karşısındaki gerçek bana çekiyorum. "Neyin var?"

"Hiçbir şey," diyor otomatik olarak. Sonra birdenbire kendini bana yapıştırıyor, kollarını göbeğime doluyor, içime gömülüyor. "Her şey," diye fısıldıyor.

Kollarımı ona doladım ve kendime çektim. Söylemem gereken bir şey var mı? Yapmam gereken? Yoksa ihtiyacı olan şey sessizliğim ve arkadaşlığım mı? Ya o

-

Göğsüme hafif öpücükler kondurduğunu hissettiğimde tüm düşüncelerim durdu. Dudakları bana sadece hayalet gibi geliyor, ama daha çok içimi deşen pençeler gibi hissediyorum.

Pençeler hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Kuzeye doğru ilerlerken onu durduruyorum, öpücükleri daha cesur, daha sert oluyor. Boynuma kadar geliyor ve dilini dışarı çıkarıyor. Temasla inliyorum, kollarımı ona daha sıkı sarıyorum.

Daha yükseğe, daha yükseğe... *eve*.

Dudakları benimkilerde böyle hissettiriyor. Nazik, dikkatli ve ürkek, ağırdan alıyor, sanki onu iteceğimden ya da korkacağımdan korkuyormuş gibi beni öpüyor. Bunun olacağını düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir. Onu daha yakınımda tutabilmeyi ve bana karşı hissetmeyi dilediğim çok fazla gece geçirdim. Artık bundan geri adım atmamın imkanı yok.

Elimi başının arkasına koyarak onu kendime çekiyorum, öpücüğün kontrolünü elime alıyorum ve ağzını açması için ikna ediyorum, dilimi içeri sokarak suları test ediyorum. Yumuşak, boğuk bir inilti ve bacaklarının

ökmesiyle ödüllendirildim. Onu yakalamak için zar zor bir şansım oldu,
minnettarım

Bacaklarını kalçalarım doladığında devrilmeyelim diye. İçgüdüsel olarak onu destekliyorum, dükkan odasının kapısını kapatıp onu nazikçe kapıya doğru bastırırken yine yukarıya dualar gönderiyorum.

Ağzımı onunkinden ayırıyorum, böylece narin çenesini ve boynunun pürüzsüz sütununu kemirebiliyorum. Dilimin teninde gezinmesi yüksek sesli bir inlemeye neden oluyor ve Farrell ya da diğer adamlardan biri onu duymadan önce susturmak için ağzımı tekrar onunkine götürüyorum.

O zaman ne olduğunu anladım: Haley'i öpüyorum. *Haley'i*. Yavaş yavaş gerçek bir en iyi arkadaş, sessiz bir yoldaş haline gelen kız.

Öpüşmek.

Ve iyi hissettiriyor. Büyüleyici. Onun ağzı benimki için yaratılmıştı ve vücutlarımızın birbiriyle kaynaşma şekliyle, açıkça birbirleri için de yaratılmışlardı. Bu konuda hiçbir şey yanlış hissettirmiyor. Aslında, neredeyse *çok* doğru, çok mükemmel hissettiriyor, sanki son birkaç dakika içinde inşa etmeyi başardığımız bu coşku duvarı her an gürültülü, sert bir çarpışmayla yıkılacakmış gibi.

Kahretsin.

Onu orada tutarken ve alnımı onunkine yaslarken nefesim kesiliyor ve acele ediyorum. Neden Haley'i öpüyorum? Neden sahip olduğumuz her şeyi mahvedeyim ki? Hayatımdaki her şeyi tamamen berbat bir karmaşaya dönüştürmek zorunda mıyım? Haley'i öpemem. Haley ile hiçbir şey yapamam. O bir arkadaş, bir sırdaş.

O öpmemem gereken biri.

Temas kurmamızın üzerinden altı ay geçmiş olmasına rağmen, aramızdaki bu bağı, ruhlarımızın birbirine bağlı olduğu hissini hala hissediyorum. Karışıma zarar verme potansiyeli olan herhangi bir şey ekleyerek bu bağı koparmak istemiyorum.

"Özür dilerim," diyor, konuşurken dudakları benimkilere değiyor. "Bunu yapmak istememiştim."

"Hayır," demeye çalışıyorum ama sesim çatlak ve boğuk çıkıyor. Boğazımı temizleyerek geri çekiliyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Hayır, bu senin hatan değil. Benim suçum. Yapmamalıydım..." Belime sarılmış bacaklarına ve vücudunda dokunmaya hakkım olmayan yerlere doğru yavaşça ilerleyen ellerime bakıyorum. "Evet. Sadece yapmamalıydım."

Başını sallıyor ve bacaklarını daha sıkı sıkıyor. *Neredeyse* -neredeyse- ağzına geri dönüyorum ama son anda geri çekiliyorum. Ancak, iki ayağını da yere koyduğunda geri çekilmiyorum. Yapamıyorum. Sanki olduğum yere yapışmış gibiyim, gözlerim onunkilerde, izliyorum ve bir sonraki hamlesini bekliyorum.

Eğer akıllıysa beni itecektir, çünkü şu anda onun içine girip dudaklarını dudaklarımın arasına almak, ellerimi sahip olduğu her bir kıvrımın üzerinde gezdirmek ve kendimi onun sıcaklığına gömmekten başka bir şey istemiyorum. Kendime yapmamam gerektiğini, geri çekilmem gerektiğini söylememe rağmen tüm bunları yapmak istiyorum. Onunla bu çizgiyi daha fazla geçemem.

Ama lanet olsun, eğer istemiyorsam.

Biri yüksek sesle kapıya vurup ikimizin de sıçramasına neden olunca başka aptalca kararlar vermekten kurtuldum.

"Hey! Siz ikiniz kuru seks yapmayı bitirdiyseniz, dükkanı kapatıyoruz."

Kapatmak mı? "Ne?"

"Saate bak, sik nefesi. Kapanışa on var," diye bağıyor Farrell.

Kapının yanındaki duvarda asılı kafatası şeklindeki saate bakıyorum ve haklı olduğunu fark ediyorum. Kahretsin. Zaman ne cehenneme gitti? Buraya döneli gerçekten de neredeyse bir buçuk saat oldu mu?

"Evet, evet. Geliyoruz."

"Eminim öyledir." Önümdeki meşe kapının diğer tarafında Farrell'ın sesindeki kendini beğenmişliği duyuyorum. Lanet olası şaka gibi güvenlik kameraları - neden yine dükkan odalarında var?

Kameraları kapatıyorum ve Farrell'ın dükkanın önünden gelen kahkahalarını duyabiliyorum.

Kahkahasını bastırmak için büyük çaba sarf eden Haley'e bakıyorum. Daralan gözlerimi üzerinde yakaladığında çenesini yukarı kaldırıyor, gözleri parlıyor.

"Ne?" Omuz silkiyor. "Komikti."

Gözlerimi deviriyorum, tişörtünü ona geri fırlatıyorum ve onu neredeyse sürükleyerek dövme salonundan çıkarıyorum, omzumun üzerinden ön tezgahdaki dangalak iş arkadaşlarıma orta parmağımı atıyorum.

chapter nine

Şaşırtıcı bir şekilde, Haley'nin dairesine dönerken araba yolculuğu düşündüğüm kadar garip ya da yapmacık değildi. Biliyorsun, öpüştük. Lanet bir dövme dükkanının arkasında. Onu ağlatan sahte bir dövme yaptıktan sonra. Bu bokun normal hissettirmemesi gerekmez miydi? Aklından neler geçtiğini merak ederek kıcımdan ter akması gerekmez miydi? Etmeliydim. Ama yapmadım. Onun yerine, Farrell'ın mükemmel zamanlamayla araya girmesine ve kameralar üzerinden bizi gözetlediği için ne kadar ürkütücü olduğuna güldük. Her şey yolundaydı.

Ta ki şu ana kadar, onu merdivenlerden dairesine çıkarırken.

Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve içimde endişeden başka bir şey yok. Kalmamı isteyecek mi? Kalmalı mıyım? Hayır, gitmem gerek. Bu gece zaten yeterince büyük bir araç oldum. Daha önce aklıma bile gelmemişti ama Haley'nin duygusal durumundan faydalanıp onu bu kadar şiddetle öptüğüm için tam bir pisliğim. Kız kardeşiyle olan tüm ilişkisi altüst oldu ve *ben de kendimi tatmin etmek* için iyi bir zaman olduğuna mı karar verdim?

Dick. Çekil.

"Gaige?"

"Ha?" Dikkatimi Haley'ye çevirerek söylüyorum. "İçeri gelmek isteyip istemediğini sordum."

"Oh..." Ben "Evet" diyene kadar kelime sonsuza kadar orada kalıyor.

Hayır. Hayır! Hayır demek istedim! Geri alıyorum!

Son birkaç saniyede geri sarma düğmesine basabilmeyi ve o aptal üç harfli kelimeyi geri alabilmeyi her şeyden çok isterdim. Öyle demek istememiştim. İçeri girmek istemiyorum. Kendime güvenmiyorum.

Ama nedense aklımdan geçen her şeyi görmezden gelip onu dairesine kadar takip ediyorum ve daha önce pek çok kez yaptığım gibi kanepede kendimi evimde hissediyorum.

İçki isteyip istemediğimi sordu; başımı salladım. Bana bir bardak şarap uzattı.

o.

Ben bir yerde üzerinde benimbeşinci veya altinci cam-
belki Hatta daha fazla

Sehpanın üzerinde iki boş şişe olduğunu düşünürsek kendimi bir tüy gibi hissediyorum: hafif ve kabarık. Hani şu Paskalya'da herkesin sevip yaltaklandığı ama nadiren eve götürülen, götürüldüklerinde de kendilerine uygun bir eve gitmeyen küçük sevimli yavru tavuklar gibi... Evet. Kendimi Paskalya tavuğu gibi hissediyorum.

Ve sarhoş. Gerçekten sarhoş.

Yani, kendimi küçük sevimli bir Paskalya tavuğuyla kıyasladığıma göre öyle olmalıyım, değil mi?

Acaba Haley beni eve götürür mü?

Bekle. O zaten yaptı.

Yanıma sokulmuş kadına bakarken dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor. Başını hafifçe omzuma yaslamış, hangi filmi koyduysa onu izliyor. Hafifçe sarhoş olsam da, ondan ayrılmaya devam eden memnun iç çekişleri kaçırmıyorum. Benim yaptığım bir şey değil, o halde ekranda her ne oluyorsa o olmalı.

İstemsiz bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü aniden bana bakıyor, kafası çenemi zar zor kaçırıyor.

"Flynn seni de etkiliyor mu?" "Flynn mi?"

Televizyonu işaret ediyor. "Flynn Rider, yakışıklı hırsız. Kalbimi çaldı!" Son kelimeyi göğsünü tutarak söylüyor, sevdiği Disney filmlerinden fırlamış gibi. Ciddileşerek, "Ama burnunu asla doğru yapamıyorlar." diyor.

Ben gülüyorum. O da gülüyor. Ve sonra öpüşüyoruz.

Biliyorum, biliyorum. Gülmenin nasıl dudak ve dil karmaşasıyla sonuçlandığını merak ediyorsun, değil mi? Evet, ben de, ama şu anda bana biniş şeklinden şikayet etmeyeceğim. Kendini artık sertleşmiş olan aletimin üzerine iterken itiraz etmeyeceğim. Çıt çıkmayacak çünkü her neyse

diliyle yaptığı şey şimdiye kadar yaşadığım en iyi şeydi.

Bekl

e.

Hayı

r.

Bunu yaşıyor olmamam gerekiyor. Yaşayamam. Kaybedecek çok şeyim var. Bir ilişki için zamanım yok. Ben...

Başka bahanen var mı? Artık bahanem kalmadı, tamamen ve tamamen bahanesizim, çünkü kendime karşı dürüst olursam, bunlar zaten bok gibi ezik şeyler. Haley için zaman ayırabilirim, zaten ayırdım! Bunu yapabilirim. Hayatımdaki bir şeyin *benim için* çalışmasını sağlayabilirim. Haley bana güveniyor. Bana sanki *benmişim* gibi bakıyor. Benden etkilendiği çok açık. Peki neden olmasın? Ben bir yetişkinim ve ne istersem onu yaparım!

Ama ne hakkında-hayır. Siktir git, iç benlik. Üzgünsün, zavallısın ve duymak istemediğim saçmalıklarla dolusun. Yetişkin. Yetişkin. Yetişkin!

"Haley?"

"Gaige?" diyor dudakları boynumda, tekrar üzerime abanırken. "Ne yapıyoruz biz?"

Geri çekiliyor ve bana bakıyor, göğsü hızlı bir şekilde pompalanıyor. Şu anda bir orospu çocuğu gibi yanıyor. Onun için bu kaşıntıyı kaşımak istiyorum, ama olanları yüzde yüz kabul ettiğini bilmeliyim.

"Nedir bu?" Ona sordum.

"Bu..." Beni tekrar aşağı itiyor ve iniltimi tutmak için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. "Bu eğlenceli ve iyi hissettiriyor. Bununla devam edelim."

"Daha fazla," diyorum o ağzını tekrar benimkine yapıştıramadan. "Sabah nasıl olacak?"

"Parlak ve ışıltılı olacak, cıvıl cıvıl kuşlar ve güneş ışınlarıyla dolu olacak."

"Hales," diye bağırdım.

"Polly," diye fısıldıyor. "Sabah aynı olacak." "Hiçbir şey değişmeyecek mi?"

"Elbette bir şeyler değişecek ama bunu düşünmeyelim." "Hâlâ numara mı yapıyoruz?"

Ağzı birkaç kez açık kalıyor ve konuşmadan önce iki kez yutkunuyor. "Numara yapmıyordum. Ya sen?"

"Hayır. Seninleyken rol yapamam. Benimle konuşmayı bıraktığın için *çok* kızgındım, ama haklıydın.

Sen. Bunun sahtesini yapamam."

"O zaman şu anda seni durduran ne? Çünkü ben de bunu hissediyorum. Sen benim için gerçeksın. Gerçek istiyorum."

"Sarhoşsun, Hales."

Ellerini yüzümü kavrayacak şekilde yukarı kaldırıyor ve bakışlarım onunkilerde sabitleniyor. "Gaige Addams, dudaklarım seninkilere dokunduğı anda sarhoş olduğum tek şey sendin. Bunu istiyorum. Buna *ihtiyacım var*. Bence senin de ihtiyacın var."

Bu kadar kolay gitmesine izin veremem. "Altı ay boyunca benimle konuşmadın..."

Başını benimkine yaslıyor. "Biliyorum. Hatalıydım. Özür dilerim. Her şeyden bunalmıştım ve seninle de başa çıkamadım. Beni bunaltıyorsun."

"Öyle mi?"

"Evet, ama iyi anlamda. Bu mantıklı mı?" "Pek değil."

"Bana çok fazla şey hissettiriyorsun Gaige. Bazen başa çıkmak zor oluyor. Rae'yle yaşadığım diğer şeyleri de ekleyince... yapamadım. Bu yüzden seni kesmeden önce seni kestim."

"Acıdı."

"Biliyorum. Bu beni de incitti ve şimdi hatalı olduğumu biliyorum. Bu çok fazla değil ve ihtiyacım olduğu için seni kesip atamam. *Sana* ihtiyacım var, Gaige."

"Ya pişman olursan?"

"Ya pişman *olursan*?"

Onun ne demek istediğini anlayarak başımı sallıyorum. Yarının ne getireceğini bilmiyoruz. En iyisi anın tadını çıkaralım.

"Benim gibi düşüneceğini biliyordum," diyor baştan çıkarıcı bir şekilde. "Şimdi, lütfen, beni yatağı götür."

Ayağı kalkmayı başarıyorum ve tereddüt etmeden Haley'nin yatak odasına doğru ilerliyorum. Onu mümkün olan en romantik olmayan şekilde yatağı bırakıyorum, öpüşmemizi ve dokunuşumuzu kesiyorum. Günah kadar seksi, şehvet dolu bakışlarla bana bakıyor ve gömleğimi başımın üzerine sürüklerken ağzı açık kalıyor. Kot pantolonuma uzanarak düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor, acelesi sırasında sikimi yakalamadığı için şanslı. Pantolonumu iç çamaşırlarımla birlikte kalçalarımın yarısına kadar indiriyor. Farkına bile varmadan neredeyse çırılçıplaktım, önünde durmuş merhaba diyen sikim dudaklarından sadece birkaç santim ötede serbest kalmak için zonkluyordu. Dilini alt dudağında gezdirdiğı anda seğiriyor ve ben yüksek sesle inliyorum.

Gürültü dikkatini yüzüme çekiyor. Benimle göz teması kurduğunda, bana dokunması için yalvarıyorum. Sadece bir kez. Eli ya da ağzı umurumda değil; bir şey istiyorum. Herhangi bir şey. İhtiyacım olan-

"Fuuuuuuck." Dudakları sikimin başını sıyrır sıyırmaz, sözcükler ağzımdan dökülüveriyor. "Lanet olsun. Kahretsin. Lanet olsun. Siktir!" Ağzını uyarılmamın etrafına sardığında takip eder.

Haley'nin bana sakso çektiğini kaç kez hayal ettiğim önemli değil. En çılgın fantezilerimde bile bu kadar iyi hissettireceğini düşünmemiştim.

Tam serbest kalmanın eşiğine gelmişken, büyük bir gürültüyle üzerimden çekiliyor, gömleğini ve kaşkorsesini başının üzerinden yırtıyor ve bir eliyle sütyenini açmak için geriye uzanıyor.

"Dur," dedim. "Yapmak istiyorum."

Gülümsüyor ve o yatağa geri dönerken ben de kot pantolonumu tekmeleyerek çıkarıyorum. Yatakta ona katıldığında sadece siyah kısa külotu ve beyaz dantelli sütyeniyle kalmış, kendi kotundan sıyrılıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diyorum vücudunda gezinirken, ancak tam üzerinde durduğumda duruyorum.

Eğiliyorum ve köprücük kemiğine nazik bir öpücük konduruyorum. Titriyor ve içimden derin bir kükreme sesi geliyor, bana nasıl tepki verdiğini seviyorum. Göğüslerinin arasından aşağıya doğru bir yol izliyorum, her bir tümseği eşit dikkatle öpüyorum. Nefes alış veriş o kadar hızlı ki, her nefes alışında neredeyse göğüslerini yüzüme çarpıyor. Sırtını yataktan kaldırıyor ve ben de kendimi hızla bir dirseğimin üzerine atıp sütyenini açmak için uzanıyorum. İlk denemede çözdüğüme şaşıyor ve gülüyor.

"Etkileyici."

Göz kırpıyorum. "Etkileyici olan tek şey bu değil." "Bunu bilmiyor muyum?"

Sağ meme ucuna bir öpücük kondurarak gülüşünü yakalıyorum ve boncuklu tomurcuğu ağzımın içine çekiyorum. Saf bir zevkle nefesi kesilirken ona gülümsüyorum. Sol meme ucuyla da aynı şevkle alay ettikten sonra, maskaralıklarımı güneşe taşıyorum ve külotunun üst kısmına doğru bir yol öpüyorum. Kenarlarından tutarak ona bakıyorum ve bunun sorun olmadığından emin oluyorum. Başını sallıyor ve ben de hiç tereddüt etmeden ince kumaşı muhteşem bacaklarından aşağı çekiyorum.

Bacaklarının arasında durmaya çalışıyorum ama o beni durduruyor ve tekrar kendisine doğru çekiyor.

"Ağzını üzerimde hissetmeyi ne kadar çok istesem de, seni içimde istiyorum.

Şimdi."

"Anlaşıldı," diyorum onu bırakıp kot pantolonuma yönelirken.

Cüzdanımdan bir prezervatif çıkarıp yatağa doğru ilerlerken üzerime geçiriyorum. Bacaklarının arasına yerleştiğimde neredeyse nefes nefese kalmıştı. Kendini bana doğru kaldırmak için beni tutuşunu kullanarak daha geniş açılıyor, ama geri çekiliyorum, henüz teslim olmaya hazır değilim.

"Hales, emin misin?"

İnliyor. "Kahretsin, Gaige. EVET! Tamam mı? Yaşamak üzere olduğum bu dünyayı sarsan orgazmı yaşamak istediğime eminim. Seninle seks yapmak istediğime eminim. Bunun her şeyi değiştireceğine eminim. Ayrıca şu anda hiçbir şeyin umurumda olmadığından da eminim."

Beni tekrar çekiyor ve bu sefer geri çekilmiyorum. Önce nazikçe içine itiyorum, ama iç kasları beni kavradığı an, gidiciyim.

İçeri ve dışarı, içeri ve dışarı pompalayarak kendimi onun içinde kaybediyorum.

"Vay anasını. Az önce seks yaptık."

İçimde gürleyen kahkahayla vücudum titriyor. "Yaptık."

"Ben sadece... vay canına." Elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bunu yaptığımıza inanamıyorum."

Onunla yüzleşmek için dönüp ellerini yüzünden sıyrırken kaşlarım refleks olarak kalkıyor. Kolumu başımın altına sokuyorum ve yanımdaki yatakta yatan güzelin de aynısını yapmasını izliyorum. Saçları dağınık ama uzun zamandır gördüğüm en seksi dağınıklık. Orgazmın etkisiyle parlayan o büyüleyici yeşil gözleriyle bana bakıyor. Hemen yanımda yatıyor ama gözleri bana dokuzuncu bulutta takılmakla meşgul olduğunu söylüyor. Onu oraya benim koymuş olmama bayılıyorum.

"İyi anlamda mı, kötü anlamda mı?"

Soruyorum. Dudaklarından sinsi bir gülümseme geçiyor. "İyi anlamda."

Gülümseme yerini gergin bir kaş çatmaya bırakana kadar sadece milisaniyeler geçiyor. Bu sadece onun dolgun, pembe dudaklarını öpme isteğimi biraz olsun bastırıyor. Cazibesine karşı koyamıyorum ve o başka bir şey söyleyemeden daha da yaklaşıp burnumu hafifçe onunkine sürüyorum, sonra da onu tatlı tatlı öpüyorum. Hızlı bir öpücük, o kadar hızlı ki geri çektiğimde ağzı şok içinde açık kalıyor.

"Başka bir şey söyleme. Lütfen."

Bir kez başını sallıyor. "Dudaklarım mühürlü." "Az önce yine konuştun."

"Şimdi gerçekten mühürlendiler."

"Bu işte çok kötüsün," diye takılıyorum.

Gülümsüyor. Daha önce hiç birinin yüzündeki gülümsemeyi öpmek istememiştim ve şimdi içimdeki dürtüyü bastıramıyorum. Son on saniyedir bunu yapmaya çalışıyorum ve benim kitabıma göre bu çok uzun bir süre. Teslim olup dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. Bu sefer daha sert, daha acil. İçindeki tüm şüpheleri öpüp yok etmek istiyorum çünkü şüpheleri olduğunu *biliyorum*. Dilimi dudaklarında gezdirirken bana açılıyor. Durgun hareketlerle ağzını keşfediyorum, hafızama kazıyorum.

Çilekli. Daha önce içtiğimiz şarabın çilekleri gibi tadı var.

İnliyor ve sanki sesi sikime bağlıymış gibi. Daha yirmi dakika önce kendimi boşaltmış olmam umurumda bile değil; daha fazlası için hazırım. Beni daha fazlası için hazırlıyor.

Açık ve net, onu istiyorum. Hem de çok. Şimdi. Tekrar.

Yaklaşıyorum, aramızdaki mesafeyi azaltıyorum çünkü buna dayanamıyorum. Daha yakın olmak *zorundayım*. Bedenim onun sıcaklığı, yumuşak teni, tatlı kokusu için yalvarıyor. Kendimi ona sarmak istiyorum. Seks yapmayalı çok uzun zaman oldu ve şimdi doyamıyorum.

Dükkândaki öpüşme az önce... oldu, ama biz onu durdurduk... sadece kanepede tekrar devam etmesi için. Bir an orada oturuyorduk, başı omzumdaydı, hala adını bilmediğim bir Disney filmi izliyorduk ve sonra kucağımdaydı ve öpüşüyorduk.

Öğleden beri aramızda yaşanan cinsel gerginlik yüzünden bu noktaya gelmemize şaşırdığımı söyleyemem. Dün bana bugün Haley ile yatakta çıplak olup olmayacağımı sorsaydın, sana deli derdim, çünkü dün konuşmuyorduk bile.

Bu nasıl oluyor? Bir uçtan diğerine 24 saat içinde -ya da bizim durumumuzda daha kısa sürede- geçerek.

Hayat garip.

Küçük, yumuşak bir ses çıkarıyor ve dikkatimi tekrar yanımda çıplak olduğu gerçeğine çekiyor. Gözlerimi açıkta duran göğüslerine dikiyorum ve içimde uzun zamandır deneyimlemediğim bir ihtiyaç yükseliyor.

"Seni tekrar becermem gerek," diye fısıldıyorum, onun üzerinde durana kadar bizi yuvarlıyorum. İçgüdüsel olarak bacaklarını ayırıyor ve ben de bacaklarının arasına yerleşiyorum.

kendimi onun sıcak merkezine karşı. O inliyor ve aletim bu sesle sarsılıyor. Sikim kaya gibi sağlam, ikinci raunda hazır.

"Gaige, yarın çalışmak zorundayım. Uyumam gerek."

Anında geri çekiliyorum ve az önce beni yere seren güzel sirene bakıyorum. Vücudu bana daha fazlasını istediğini söylüyor, tıpkı benim gibi. Hoşuma gitmeyen gözleri.

Bana yine bunu fazla düşündüğünü söylüyorlar. Zihni bir dakikada bir mil gidiyor ve bu bakışlarından belli oluyor.

Daha bir saat önce ona bunun sabah bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğini sordum. Sanırım o zamana kadar beklememize gerek yoktu.

Kullanılmış hissediyorum. Bunun çok aptalca olduğunu ve Haley'e karşı böyle hissetmemem gerektiğini biliyorum ama bu doğru. Beni takip eden *oydu*. İki kez. Bu işte tamamen masum olmadığımı anlıyorum ama bu *onun* fikriydi. Bu kadar önemli bir şeyi, kendi başlattığı bir şeyi nasıl bu kadar önemsizmiş gibi gösterebilir?

"Bir gecelik ilişki, anladım."

Beni itiyor ve ben zevkle yuvarlanıyorum, kendi kızgınlığım devreye girmeye başlıyor.

"Sen az önce..." Yataktan kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum. Kollarını kabaran göğsünün üzerinde kavuşturuyor, ama bu sefer göğsü arzudan dolayı hızla hareket etmiyor. Hayır, onu besleyen öfke - oraya *benim* koyduğum öfke.

"Üzgün müsün?" diye bağırarak istiyorum. *Kulübe katıl!* Ama yapmıyorum. Beni durduran gözlerindeki acı. Bundan nefret ediyorum. Neden üzgün olduğunu bilmemek hoşuma gitmiyor. Onun düşünmediği bir şey söylediğini sanmıyorum. Bana söylediği bu değil miydi? *Siktiğin için teşekkürler. Şimdi lütfen git.* Çünkü bana göre ağzından çıkan şey buydu. Hatalı olan ben miyim?

Bir süredir arkadaşız - sessiz, sinsi arkadaşlar, ama yine de arkadaşlar. Bu gece, bunu bir sonraki seviyeye taşıdık.

Sikiştik. Hızlıca. Sert. Muhteşem

bir şekilde. Ve inanılmazdı.

Aklımdan geçen düşüncelerle aletim seğiriyor. Daha önce birçok kez yaptığı gibi kanepede bana nasıl kıvrıldığını. Yumuşak vücudunun benimkine karşı ne kadar iyi hissettirdiğini, yan yana uyuduğumuz her gece bunu deneyimlediğimi. Ama bu gece her şey farklıydı. Kucağıma tırmanışı, dolgun göğüslerinin ellerime mükemmel bir şekilde oturuşu ve pembe meme uçlarının tatlı tadı farklıydı. İnlemeleri ve çığlıkları daha hızlı, daha sert, daha derin hareket etmem için yalvarıyordu.

Evet, farklıydı. İyi anlamda da.

"Bu mudur yani?" Sözleri keskin, hatta acılı.

Sesinin tonuyla sıcıyorum, ani tavır değişikliğiyle kendimi aşağı çekmesine izin vermeyeceğim. Onun duruşunu taklit ederek, onu yola getirmeye hazır bir şekilde dik dik bakıyorum.

Bu neye dönüştü böyle? Çıplak bir çatışmaya mı?

Gülmek isterdim ama gülmek şu anda yapmak istediğim bir şey değil. Çılgılık atmak istiyorum, aklımdan tam olarak ne geçtiğini bilmek istiyorum, çünkü kafam çok karışık.

"Hadi ama Gaige. Bu senin için bu mu? Tek gecelik bir ilişki mi? Senin için *ben* bu muyum?" Her kelime bana bir kırbaç gibi vuruyor, tenime batıyor ve derinden kesiyor.

"Ne? Hayır! Hayır! Bunu sen söyledin! Bunu *ona* çevirdin."

"Gerçekten yorgun olduğum için mi? Yatakta çok iyi olduğun ve beni yorduğun için üzgünüm." Ellerini dramatik bir şekilde havaya kaldırıyor. "Oops!"

Sanki çarpışan bir arabanın içindeyim ve bu konuşma beni oradan oraya savuruyor. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde saçlarımı çekiyorum, şu anda ne olduğundan emin değilim ve olayları nereye götüreceğimi bilmiyorum. Onunla olan tüm bu arkadaşlığımız başından beri yarım yamalak ve gizemliydi. Buna bir de bu mu eklendi? Evet, kafam karıştı.

Zihnim bulanıklaşıyor. Kendimi toparlamak için gözlerimi kapatıyorum çünkü nefes almak için umutsuzca bir saniyeye ihtiyacım var.

Dönen zihnimin içinde bir süre yaşadıktan sonra -kabul edelim, orası tam bir karmaşa- şansımı şimdide denemeyi tercih ettiğime karar veriyorum. Gözlerimi tekrar açtığımda neler olduğunu, az önce gözlerindeki o mesafeli bakışın neyle ilgili olduğunu anlıyorum.

Korkuyor, olanların aramızdaki ilişkiyi bozacağından, kirli bir bulaşık bezi gibi sıkıp atacağından endişeleniyor. Ama ben bunu istemiyorum. İlişkimizin kirli, değersiz bir şeye benzetilmesini istemiyorum. Öyle değil zaten. Arkadaşlığımız yanlış değil; değersiz değil. Biraz kafa karıştırıcı tabii ama yanlış mı? Hayır ve bu gece olanlar da kesinlikle bunların hiçbirisi değil.

Bunu bildiğinden emin olmaya kararlıyım.

Ayrıca ikimizin de *hala* çıplak ve kızgın olması beni gerçekten etkiliyor.

Öfkeli seks isteyen var mı? Bu düşünce dudaklarımda bir gülümsemeye yol açıyor ve o bana ters ters bakıyor.

"Şu anda ciddi gülümsüyor musun?"

Ondan dalga dalga yayılan öfkeyi hissedebiliyorum. Neredeyse etrafta yüzen arzuyu bastıracak kadar güçlüler, ama kabarma onu tam olarak yenemiyor.

"Evet."

"Neden?" Sanki içine uzanıp her bir harfi dikkatlice çıkarmak zorundaymış gibi gıcırdatarak söylüyor.

Şu an çok tahrik oldum. Aletimin hazırolda durmaya karar verdiği gerçeğini saklamaya bile çalışmıyorum. Gözleri ereksiyonuma takılıyor ve gülümsemem sikimle birlikte büyüyor.

Yavaşça yatağın etrafında dolanıyorum, yaklaştıkça nefes alışverişlerinin ne kadar dengesizleştiğine dikkat ediyorum. Ulaşma mesafesine geldiğimde duruyorum ve kaşlarımı kaldırarak sessizce ona dokunmama izin verilip verilmediğini soruyorum. Bir şey söylemiyor ama hareket de etmiyor. Bunu bir işaret olarak kabul ediyorum.

Bir kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Kolaylıkla itaat ediyor ve bunu kendisinin de istediğini daha da kanıtlıyor. Onu iki kolumla kavrayıp sırt üstü yatağa yatırıyorum, ayakları hâlâ sallanıyor. Üstüne çıkıyorum ve onda herhangi bir belirsizlik belirtisi olup olmadığına bakıyorum. Hiçbir belirti yoktu.

Öne doğru eğilip dudaklarına iffetli bir öpücük konduruyorum. Daha fazlası için bastırıyor ama bir daha benden kaçmayacağını bilmeden bunu ona vermeyi reddediyorum.

"Bunu mu istiyorsun?"

Başını küçük, neredeyse belli belirsiz sallıyor ama ihtiyacım olan evet bu. Çenesini öpüyorum ve boynundan aşağıya doğru görünmez bir yol izliyorum, göğüslerine doğru ilerlerken hafifçe ısıyorum. Onları öpmek için acele etmiyorum, uçlarını ağzıma alıyorum. İnlemeleri beni teşvik ediyor. Komodine ulaşmayı başarıyorum ve daha önce oraya koyduğum iki prezervatiften bir tane daha alıyorum. Bir an için uzaklaşarak, prezervatifi hızla açıyorum ve üzerimi örtüyorum. Güvende olduğum anda ağzım göğüslerine düşüyor ve bacakları anında daha da ayrılıyor. Kendimi onun sıcak merkeziyle aynı hizaya getiriyorum ve başka bir şey düşünmeden içine dalıyorum.

Zevkle haykırıyor ve içimi bir gurur dalgası kaplıyor. Bacakları etrafımı sarıyor, beni kendine doğru çekiyor, daha sert, daha hızlı girmem için yalvarıyor. Doğal içgüdülerim tam da bunu yapmak, derin ve sert darbelerle kendimi onun içinde kaybetmek, ama aklım tam tersini söylüyor.

Bu gece zaten seviştik. Ne kadar iyi olursa olsun, şu anda öfkeli bir seks istemiyorum. Bu anın bununla ilgili olmasını istemiyorum. I

ona yaptığımız şeyin yanlış olmadığını, bunun benim için sadece bir şey olmadığını göstermeliyim.

Hala ona teslim olmayı reddediyorum. "Ne oluyor, Gaige!"

"Şşt. Bana bak."

"Bakıyorum, seni pislik."

"Hayır. Bana *bak*. Gözlerindeki öfkeyi çıkar ve bana *odaklan*."

Birkaç nefes alıyor, kaşları hala öfkeyle birbirine yaklaşmış durumda, ama öfkesinin yavaş yavaş kaybolmasını izliyorum.

"Ne?"

"Bu," diyorum, "yanlış değil. Azıcık bile değil. Yapmamamız gereken bir şey yapmıyoruz. İkimiz de rızası olan yetişkinleriz. Hayatımızda başka ne olursa olsun, bu zevki yaşamaya *izniniz var* ve bence bunu birbirimizde bulmak mükemmel bir ortam. Sorun *yok*. Biz iyiyiz. Anladın mı?"

Tereddüt havada yüksek sesle çınlıyor. "Haley? Anladın mı?"

Kabullenme etrafımızda dönmeye başladığında bir, iki kez yutkunuyor. "Evet. Anladım, Gaige. Anladım."

"Güzel." Onu bir kez daha hafifçe öpüyorum ve dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Çünkü seni sadece bir kez becermek istemiyorum, Haley. Muhtemelen sadece iki kez bile değil. Üçüncüyü, dördüncüyü ve hatta muhtemelen beşinciye isteyeceğim ve bunun sahip olduğumuz bu tuhaf arkadaşlık için tek bir şey ifade etmesi gerekmiyor. Rol dışında bu konuda konuşmamıza bile gerek yok. Sadece bir an huzur bulmak istiyorum ve bunu seninle bulabilirim. Senin *içinde*."

Kalçalarımı hafifçe döndürdüğümde son iki kelimemle inliyor.

"Çıkarları olan arkadaşlar mı?" diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve dudaklarım kulağını sıyırdığında titriyor. Ona tekrar sokuluyorum, etrafımda parçalanırken çıkardığı seslerin tadını çıkarıyorum.

"Tüm avantajlar."

chapter 2ten

"Haley ile tanıştın mı?"

Dün geceyi içinde geçirdiğim kadından söz edilmesi dikkatimi çekiyor ve ardından beni çıplak bir Haley ve birbirine sarılmış çıplak bir ben görüntüsünden oluşan aşağı doğru bir spirale gönderiyor. Son üç ay bir bulanıklık içinde geçti, neredeyse her gün Haley ile bir tür çıplaklık içeriyordu. O gece bizi bir araya getiren her neyse, ikimiz için de uzun zamandır başımıza gelen en iyi şeydi. O tekrar gülümsüyor ve ben de nefes alabiliyorum. Bu birden fazla açıdan rahatlatıcı oldu.

Başımı yana eğerek Hudson'a dönüyorum. "Ha?"

"Haley Kamden? Rae'nin kız kardeşi. İkinizin henüz tanıştığını sanmıyorum."

Oh, Hudson. Kadını nasıl tanıdığımı sayayım. Misyonerde, arkadan, dizlerinin üstünde, sikim ağzındayken tanıyorum. Hatta onu ters cowgirl pozisyonunda bile tanıyorum. Onu tanıyor muyum? İnanamayacağın kadar.

Cevabımda çok uzun süre tereddüt etmiş olmalıyım çünkü Hudson kaşlarını indiriyor ve öne doğru eğiliyor, iri gövdesi beni korkutuyor. "Öyle mi?"

"Hayır," diyorum çok hızlı bir şekilde.

Ancak Hudson buna inanmış olmalı ki geri çekilerek aramızda daha fazla boşluk bıraktı. "Doğru. Rae ile öğle yemeğinde bize katılacak."

Patronumun şaşırtıcı bir hamlesiyle Hudson günün geri kalanında dükkânı kapatmaya ve hepimizi Vern'de öğle yemeğine götürmeye karar verdi. Neyse ki cüzdanı için sadece üç çalışanımız ona katılabildi, diğerleri erkenden eve gitmeye ve eşleri ve çocuklarıyla biraz zaman geçirmeye karar verdiler.

En büyük şok ise Haley ve Rae'nin bir araya gelip bize katılmaları oldu. Haley ile ilk kez yattığım gün Rae Hudson'ın yanına taşındığından beri neredeyse hiç konuşmadılar.

"O... öyle mi?" Bana tuhaf bir bakış daha fırlatıyor, bunu kesinlikle hak ediyorum çünkü şu anda tam bir moron gibi davranıyorum. *Sakin ol, Gaige.* Doğru. Söylemesi yapmaktan daha kolay. "Havalı," diyorum rahatça... Sanırım.

"Rae kadar havalı mı?" Sonunda turdan dönen Tucker soruyor. "Çünkü, ahabap, onunla sayı yaptın."

Tuck'a Haley'nin ne kadar harika olduğunu söylemek istiyorum ama kaçınıyorum. "Sadece arkadaş" olmanın ötesine geçmemize rağmen, birbirimizi tanıdığımızı hâlâ itiraf etmedik. Neden ki? Eğlenceli, özellikle de aramızdaki bu yeni şeyle. Bunu özel ve bize ait tutmak şu anda sahip olduğumuz her şeyden daha iyi. Birbirimize karşı "açık" olmak zorunda değiliz; sadece öyleyiz. Bu yüzden bunu saklı tuttuk ve olabildiğince uzun süre özgürlüğün tadını çıkardık. Ayrıca, arkadaşlarımızı bir kenara ittiğimiz ya da yaptığımız diğer şeyleri yapmayı bıraktığımız da yok; sadece programlarımız elverdiğince geceleri birlikte geçiriyoruz. Zarar yok, faul yok.

Hudson uzanır ve Tuck'ın kafasına bir şaplak atar. "Tabii ki değil, sık kafalı. Benim kızım türünün tek örneğidir."

"Bunu tekrar söyleyebilirsin." "Benim kızım-"

"Türünün tek örneği," diyor Tucker. "Anladık."

Hudson gururla gülümsüyor. "Her neyse, siz pislikler en iyi şekilde davransanız iyi olur, *özellikle de* sen Gaige. Kaşlarını çatarak onu korkutma."

"Aslında," diye araya giriyor Tuck, beni dikkatle süzerek, "döndüğümünden beri kaşlarını *yeterince çatmıyor*. En sevdiği oda arkadaşı döndüğü için böyle olduğunu düşünmek istiyorum ama bence bir şeyler oluyor. Sanırım biriyle *görüşüyor*."

"Kapa çeneni," diye tıslıyorum.

"Kim o?" Tucker itiyor.

"Hiç kimse, seni pislik. Kimseyle çıkmıyorum."

"Evde her şey yolunda mı?" Hudson, grubun babası, hemen söylüyor.

Sırtını dik tutuyor ve içindeki merakı *hissedebiliyorum*. "Evet. Her şey y o l u n d a . Bu hafta sonu çocukları yine buz pateni yapmaya götüreceğim.

Krema." Hafifçe kıkırdıyorum. "Vay canına. Bunu söylemek gerçeküstü

geliyor. Daha birkaç ay önce orada birkaç saatten fazla kalmama bile izin verilmiyordu.

Gunner'la olanlardan sonra Mercy 'açımı' bulmaya çalışmadan."

Son zamanlarda fark ettim ki Haley ile işler ne zaman yolunda gitse Mercy ile de işler yolunda gidiyor. Sanki ikisi birbirine bağlanmış gibi - ya da belki de bağlantı benim. Belki de Haley'le olanlar beni yepyeni bir insana dönüştürüyor ve Mercy'ye kim olduğuma dair yeni bir bakış açısı kazandırıyor.

Evet. Hayır. Hayır. Kulağa aptalca geliyor.

"Sert, yaşlı bir kadın. Seni kıskanmıyorum," diyor Tucker, önündeki gazozdan bir yudum alarak.

"Kimmiş sert olan?" Rae bir anda ortaya çıkıveriyor.

"Hey! Tam zamanında geldin," diyor Hudson, Rae'nin de kendisiyle birlikte büyük kabine sıkışması için yer açarak kenara çekilirken.

Gözlerim masanın ucunda duran, elleri arka cebinde güzel kıza takılıyor. Kabinden atlamamak, kollarımı ona dolamamak ve ona müthiş bir selam vermemek için kendimi zor tutuyorum.

Birlikte çok fazla gece geçiriyoruz, muhtemelen iki kişi için çok fazla, işleri arkadaş düzeyinde tutmaya çalışıyoruz, ama ellerimizi birbirimizden uzak tutmak zor. Bazen sürekli sevişme isteği duyan yeni evli çiftlerden biriymişiz gibi hissediyorum. Yani, seks yapmaktan fazlasını yapıyoruz, ama bu kesinlikle her zamanki Netflix gecelerimizin önüne geçti.

Gözlerini hemen benimkilerden ayırmadan önce bir saniyeliğine bakışlarımızı kilitliyoruz.

Arka

ya.

Bu.

O.

Sikey

im.

Yuka

rı.

Gerçekten beni ekti mi? Ne yani, toplum içinde arkadaşça davranmaya iznimiz yok mu? Bu "arkadaşlığı" hala gizli tuttuğumuzu biliyorum, özellikle de ilişkimizi ilerlettiğimizden beri, ama bana tamamen soğuk omuz vermek mi? Lanet olsun. Düşündüğümünden çok daha fazla acıttı.

Rae, Hudson'ın öpücüğünden kurtulur kurtulmaz, "Merhaba," diyor. "Millet, bu benim ablam Haley. Hales" -kız kardeşi bile olsa, bir başkasının dudaklarından dökülen bu lakap karşısında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor

-"Dövmeli adamın adı Tucker, yeni çocuğun adı Maddox ve bu güzel et parçası da Gaige."

"Güzel bir erkek eti parçası, ha?" Kıkırdıyorum. "Kahretsin, senden hoşlanıyorum. Her zaman egomu yükseltmenin bir yolunu buluyorsun. Seni tutabilir miyim?"

Rae bana göz kırpmıyor ve Haley'ye yanına, tam karşıma oturmasını işaret ediyor.

"Hey!" Hudson parmağıyla beni işaret etti. "Hayır."

"Az önce beni Joey gibi azarladın. Neden baba modun açık?"

"Ebeveyn olmak her *zaman* keyiflidir."

"En azından sevimli bir çocuğun var," diyor Tuck. "Gerçi bunu nereden aldığı hakkında hiçbir fikrim yok. Suratın çok çirkin."

Maddox yanından kıs kıs gülerken Hudson ona ters ters bakıyor ve zavallı çocuğun içine kapanmasına neden oluyor.

Rae, Haley'e dönüyor. "Büyüleyici değil mi?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor utangaçça.

Shy? Haley mi? Hayır. O *benim* Haley'im değil. Benim kızım eğlencelidir, biraz gürültücüdür ve kesinlikle utangaç değildir. Hayır, ne kadar çılgınca görünürse görünsün aklından geçenleri söyler. O bu değil, bu her neyse. O-

Onu hiç insan içine çıkarmadım.

Bu beni çok etkiledi. Birlikte geçirdiğimiz onca zaman boyunca onu götürdüğüm tek yer Everlasting Ink ve Vern's oldu. Hepsi bu. Ne sinema, ne şık bir restoran, ne de Quannapowitt Gölü kıyısında sakin bir gezinti. Sosyal ortamlarda nasıl olduğunu gerçekten bilmiyorum. Sessiz mi, gürültülü mü, içine kapanık mı, dışa dönük mü hiçbir fikrim yok. Onunla sadece yalnız vakit geçirdim.

Lanet olsun. Ben berbat bir erkek arkadaşıyım. Kesinlikle korkunç.

Ona bakıyorum ve onun bana baktığını görüyorum. Gözlerimiz karşılaştığında bakışlarını kaçırıyor. Tekrar.

İçimde bir tedirginlik var. Uzanıp yüzündeki saçları taramak, hatta belki elini tutmak istiyorum. Yanına oturmak, kolumu omuzlarına dolamak ve onu kendime çekmek, alnına nazık bir öpücük kondurmak istiyorum. Onu tanıımıyormuş gibi davranmak, kabinin karşısında ona dokunmadan ya da bakmadan oturmak istemiyorum.

Ona bir şey, herhangi bir şey söylemek için ağzımı açmak üzereydim ki bir şeyin kaval kemiğimi dürttüğünü hissettim. Gözlerim anında onunkileri buldu. Küçük, şakacı bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

İçimdeki her şey bu basit hareketle sakinleşiyor.

"Maura birkaç dakika içinde burada olur."

"Maura geliyor mu? Bu sabah bundan bahsetmemiştii," diye soruyor Tucker. Bakışlarımı ona çeviriyorum, en iyi iki arkadaşımı deliler gibi aşık görmek beni hâlâ şaşırtıyor.

En uzun süre boyunca hep ben, Hudson (ve tabii ki Joey) ve Tucker olduk. Hepsi bu kadardı. Sonra geçen yıl Hudson Rae'yi buldu. Aşkları gördüğüm en kolay şeydi, neredeyse doğaldı. Rae ile birlikte en iyi arkadaş Maura da geldi. Tucker ona aşık oldu ya da o Tucker'a aşık oldu. Her iki şekilde de, kolay olmaktan çok uzaktı. Erkek arkadaşının kardeşine aşık olmak gibi karmaşık bir şeydi.

Rae ve Hudson arasındaki bu basit ilişkiden yola çıkarak grubumuzu büyüttük ve Haley ile Rae'nin kuzeni Perry'yi de aramıza kattık.

Sanırım tüm bunları Haley'nin hayatımı değiştirdiğı yollara ekleyebilirim. Bana sahip olabileceğimi düşündüğümde çok daha fazla gerçek dostluk kazandırdı.

"Evet. Son dakika kararı. Bütün bu öğle yemeğii aslında bir son dakika olayı," diye yanıtıyor Rae düşüncelerimi bölerek. "Perry de geliyor."

"Harika," diyor Tuck, sırtarak koltuğuna geri gömölüyor. "İyi ki Vern'in büyük kabinleri var."

Hudson, "Bu yüzden onu seçtim," diye konuşuyor.

Tucker onunla alay ediyor ve sonra bağııyor. Hudson'ın onu masanın altından tekmelediğini bildiğim için gülüyorum.

"Bir çocuktan daha kötüsün!" Tucker şikayet ediyor.

Hudson sadece omuz silkiyor ve kız arkadaşına dönerek yanağına bir öpücük konduruyor.

"İğrenç," diye mırıldanıyor Tuck. "Maddox, onlara bunun iğrenç olduğunu söyle."

Yeni çocuğun gözleri büyür. "Maaş çeklerimi imzalayan adama hakaret etmemeyi tercih ederim."

Tucker bir şey söyleyemeden Maura ve Perry gelir.

"Geciktiğimiz için üzgünüm," diyor Maura. Başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Perry'nin hazırlanması çok uzun sürüyor."

Haley'nin yanındaki kabine kayarken, "Bunu bir gecede elde etmedim, bebeğim," diyor ve ben kız arkadaşım ile aramdaki basit teması kaybettiğim için çığlık atmak istiyorum. "Selam kuzen." Eğiliyor ve kızın şakağına bir öpücük konduruyor. "Seni özledim. Son zamanlarda sana ulaşamadım. Her şey yolunda mı?"

Çok az, ama bana doğru bakıyor. "Evet. Her şey harika." "Güzel.

Ama daha sık ara, tamam mı?"

"Anlaştık," diye kabul ediyor.

Maura yanımdaki kabine doğru ilerlemeye başlıyor ve ben de Tucker'ın yanına oturabilmesi için neredeyse atlayacağım; Maura'nın onun burada olmasından dolayı heyecanla zıpladığı çok açık. Ama Maura'nın Tuck'ın yanına oturmasına izin verirsem Haley'nin karşısına geçip ona dokunamayacağım. Tucker'a iyi davranmakla Haley'e dokunmak arasında karar vermek kolay; Haley her seferinde kazanacak. Bu yüzden aşağı kayıyorum ve Tucker'ın bana attığı kaşları görmezden geliyorum.

Konuşmalar etrafımda vızıldıyor. Tucker ve Maddox önemsiz bir şey hakkında tartışıyor, Rae ve Hudson kendi küçük dünyalarına dalmış, Perry ve Maura ise ne hakkında konuştukları hakkında hiçbir fikrim yok. Konuşmayan sadece ben ve Haley varız. Benim için her zamanki gibi, ama görünüşe göre Haley için değil, çünkü Rae az önce ona neden bu kadar sessiz olduğunu sordu.

"Ben sadece Tucker'ın mürekkebine hayranlıkla bakıyordum." Sesi yumuşaktı ve tüm gözler ona çevrilirken kelimeleri bariz bir utançla söylüyordu.

Tucker kendini beğenmiş bir sırıtışla ona doğru eğiliyor. "Teşekkürler güzelim ama övgüyü ben alamam. Çok yetenekli bir dövme sanatçım var." Masanın altından dizimi dürtüyor, iyi saklanmış sırrımı açığa çıkarmamaya dikkat ediyor. O kadar minnettarım ki, kızıma muhteşem demesine izin verdim.

Haley gözlerini bana doğru çeviriyor ve ben de ona küçük bir gülümseme verip başımı eğerek bana yaptığı bariz iltifatı kabul ediyorum.

"Gerçek gibi görünüyorlar," diye devam ediyor. "Sanatçınız kim olursa olsun, sıradan olanı nasıl yakalayacağını ve onu nasıl olağanüstü hale getireceğini biliyor."

"Aynı fikirdeyim," diyor Tuck gururla.

Uzaklaşma ihtiyacı beni bunaltıyor. İnsanlar işime iltifat etmeye başladığında her zaman rahatsız oluyorum. Yetenekli olduğumu bildiğim için nedenini bilmiyorum ama yine de kendimi garip hissediyorum. Haley'nin herkesin önünde bu kadar rahat konuşması? Onu öpme arzusuyla tüylerim diken diken oluyor.

Maura'ya dönerek izin istiyorum. O dışarı çıkıyor, ancak Tucker'ın yanına sokulmak için kabine geri kayıyor ve ben de banyoya doğru ilerliyorum. Acele etmiyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışırken ellerimi defalarca yıkıyorum.

Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum ama Haley içimde bir ateş yakıyor. Beni hem gergin hem de sakin yapıyor. Sözlerinin kafama, kalbime kazınması ve iltihaplanması gerçekten çok garip. Arkadaşlığımızın faydalarını paylaşmaya başladığımızdan bu yana geçen birkaç ay kafamın içini dışına

çıkardı. Sadece arkadaş olmamız gerektiği halde içime işledi. Daha fazlasına dönüştü. *O daha fazlasına dönüştü.* I

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Bu kadar çabuk arkadaş olduktan sonra sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da birbirimize bağlanmamız sürpriz olmamalıydı. Keşke ikisini nasıl ayıracağımı bilseydim, çünkü şu anda onun sözlerine bir erkek arkadaş gibi tepki vermek istiyorum, onunla sadece yatan biri gibi değil, duygusal olarak ona bağlı biri gibi. Arkadaşlık seviyesinde bile değil. Kelimeler bunun için fazla samimi geliyor.

Onun karşısına oturacak kadar sakinleştikten sonra tuvaletten çıkıyorum ve Haley'nin kendisiyle yüz yüze geliyorum. Kapının karşısındaki duvara yaslanmış, apkın bir sırtıyla muhteşem görünüyordu.

"Hey," diye fısıldıyor.

"Hey," diyorum, onun kısık sesine uyarak.

"ğle yemeğini bldğm için özür dilerim."

"Ne?" Ona yaklaştım, bir elimi beline koydum ve yanağından öpmek için eğildim. "Hayır, kaza yapmadın. Hoş bir sürpriz oldu."

"Size haber verirdim ama Rae bir saat önce bana bunu sordu."

"Beni uyarmana gerek yok, Hales. Seni zaten özlemiştim."

Sözlerim zerine gözlerini kapatıyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak onu bir kez daha öpüyorum, bu kez dudaklarından. Hızla geri çekiliyor ve gözlerini koridorda gezdirerek uzaklaşıyor.

"Muhtemelen oraya geri dönmeliyiz. Zaten on beş dakika içinde çıkmam gerekiyor."

"Gitmek mi? Neden?"

Gülüyor ve ben boynuna sokulmaya çalışırken beni şakacı bir şekilde itiyor. "Yarım saat içinde yeni bir aileyle toplantım var. Bazılarımız gerçekten çalışmak zorunda, biliyorsun. Hepimiz patronlarımıza yalakalık yapıp onları Cuma ğleden sonrasını bize ayırmaları için ikna edemeyiz."

"Hayatımda bir gün bile Hudson'a yalakalık yapmadığımı bilmeni isterim. O pisliğe bu zevki tattırmamın imkanı yok."

Gülerek duvarla aramdaki boşluktan sıyrılıyor ve grup öğle yemeği randevumuza geri dönüyor. "Arkadaşlarınla paylaştın sevgi çok tatlı."

"Tatlı mı? Bebeğim, henüz hiçbir şey görmedin," diye takılıyorum, ona doğru yürüyorum ve karanlık koridorun kenarından süzülen ışığa girmeden hemen önce onu yakalıyorum, kabininin restoranın arka tarafında, kimsenin bizi göremeyeceğinden emin olduğum bir yerde olmasına şükrediyorum.

Onu nazikçe duvara doğru itiyorum ve ağzımı onunkine yapıştırıyorum, böyle halka açık bir yerde uygun olduğunu bildiğimden daha uzun süre öpüyorum. Tam bana sürtünmeye başladığında geri çekiliyorum, bunun daha fazla ilerlemesine izin veremeyeceğimizi, aksi takdirde çok riskli bir duruma düşeceğimizi biliyorum.

Nefes nefese kalarak ağzımı onunkinden ayırıyorum. "Bu gece mi?" "Evet, lütfen. On mu?"

"Bana uyar." Dudaklarımı onunkilere bir kez daha bastırıyorum. *Neden onu bu kadar çok öpüyorsun?* "Her zamanki gibi mi?"

"Hayır," diyor ve beni tekrar öpüyor. "Senin için bir şeyim var." Aramıza uzanıyor, eli cebine gidiyor ve bir saniye kıpırdanıyor. Gergin bir gülümsemeyle elini bana uzatıyor. Avucunun içinde bir anahtar duruyordu.

"Dairene mi?" Bize her zaman aptalca soru diye bir şey olmadığı öğretildi, biliyorum ama bu şimdiye kadar sorduğum en açık şeylerden biri olmalı.

"Kapıyı sürekli kilitlemediğim için beni bu şekilde rahat bırakacağını düşünmüştüm."

Anahtara bakıyorum. Bu, çıkan iki insanın yapacağı bir şey gibi görünüyor. Bu... büyük. Çok büyük. Bana evinin anahtarını veriyor. Ne zaman istersem hayatına girmeme izin veriyor. Bu...*vay canına*. Bağlanmaktan korktuğum şeyi destekliyor. Bana bu konuda güveniyorsa, başka ne konuda güveniyor?

İçime bir endişe çöktü. Ya yaptığımız şey geri teperse? Ya ikimiz için de çok fazla olursa? Ya da sadece birimiz için? Ya çok bağlanırsak? Ya incinirsek? Tüm bunları riske atmaya hazır mıyım? Kendimi ortaya koymaya hazır mıyım?

Haley için mi? Evet.

Ama bu, ne halt ettiğimiz sorusunu cevaplamıyor. Erkek gibi davranıp ona sormazsam asla öğrenemeyeceğim ama şimdi zamanı değil. Daha sonra sorarım. Bu gece, belki. Evet, bu bir plana benziyor. Bu gece.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, anahtarı ondan alıp cebime koyuyorum. "Muhtemelen önce sen gitmelisin."

Koridordan aşağı bakıyor. "Aslında gitmelisin. Uzun zamandır buradasın. Eminim şu anda hepsi senin kaka yaptığını düşünüyordur."

Başımı kahkahalarla geriye atıyorum, ağzından böyle bir şey çıkmasını beklemiyordum. "İşte benim kızım."

"Ha?" diyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum. Eğiliyorum ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Dışarıda görüşürüz."

Haley'e mesaj atıp bu akşam gelemeyeceğimi bildirmek zorunda kalmak berbattı. Graham bu öğleden sonra beden eğitimi sırasında iki kez kustuğu için okuldan eve erken gönderildi ve resmen *grip damgası yedi*. Mercy bulaşıcıyken onun yanında olmak istemediği için bakıcı olarak ben seçildim.

İşte buradayım, kusmuğu temizliyorum ve bu zavallı hasta çocuğa sıvı veriyorum. Onun yaşında hasta olan çoğu çocuğun aksine, kucaklanmak istemiyor. Tek istediği uyumak için yalnız kalmak. Yemin ederim, o tanıdığım en tuhaf dokuz yaşındaki çocuk.

Burada bulunduğum bir saat içinde dördüncü kez kontrol ediyorum ve onu yatağında mışıl mışıl uyurken buluyorum. Güzel, çünkü son kusma turundan sonra ben bile bitkin düşmüştüm ve okul yemeğimi kusan ben değildim.

Gunner üst kattaki banyoya giderken yanımdan geçerken yüksek sesle "Telefonun aşağıda titriyor," diye anons ediyor.

"Şşşt. Sonunda uyudu," diyorum ona nazıkçe. "Ben olsam içeride dikkatli olurdum, çocuk nişan almakta iyi değil."

Gunner omuz silkiyor ve banyoya girmeye devam ediyor. Evet, sanırım böyle bir şey on dört yaşındaki bir çocuğu gerçekten rahatsız etmez.

Merdivenlerden koşarak iniyorum ve arayan kişi sesli mesaja geçtiği sırada telefonumu masadan çekiyorum. Tam cevapsız çağrılar listeme bakarken bir mesaj geliyor.

Hales: Sesli mesajımı dikkate almayın lütfen. Utanç verici.

Evet, öyle bir şey olmayacak. Ekranı tekrar gelen kutuma çeviriyorum ve Haley'i bu kadar utandıran her neyse onu dinliyorum.

"Selam, benim. Haley. Hales. Nikki. Her neyse. Bu gece gelemeyeceğini biliyorum, peki ya ben sana gelsem? Aman Tanrım. Bu beni çaresiz mi gösteriyor? Azgın? Bu bir seks çağrısı *değil*. Sadece biraz arkadaşlık istedim. Yalnızım. Rae bu gece meşgul, yakışıklı arkadaşınla gezmeye gitti. Rüya gibi, değil mi? O gözler...vay canına! Nasıl oldu da

Böyle sevimli arkadaşlar mı? Boş ver. Aptalca çekicisin, tabii ki aynı derecede yakışıklı arkadaşların olur. Tamam, saçmalıyorum. Ben gidiyorum-"

Sesli mesaj orada kesiliyor. Sanırım silip baştan başlamak yerine yanlışlıkla gönderdi, çünkü birinin bunu bilerek göndermesine imkan yok, belki Rae hariç. O kötü çocuğu gözünü kırpmadan terk ederdi.

Ben: Rüya gibi, ha? Ben de mi hayalperestim? Hales: Sana dinleme demiştim!

Ben: Birine böyle bir şey yapmamasını söyleyip dinlemesini bekleyemezsin. Neredeyse mesajı dinlemem için bana yalvaracaktın.

Hales: Hayır, hayır demektir, Polly!

Bana taktığı lakaba gülümsüyorum. O da en az benim kadar söylenenleri tekrarlıyor, bu yüzden neden bana böyle hitap ederek kurtulabileceğini düşündüğünü bilmiyorum, ama sevimli, bu yüzden ona izin veriyorum.

Cevap yazmak yerine aramaya karar verdim, şu anda onun sesini duymaya ihtiyacım vardı.

"Sen korkunç bir adamsın, Gaige Addams. Kötü. Zalim. Duygusuz."

"Kullandığınız kelimeler çok ağır, Bayan Kamden. Onları kastettiğinizden emin misiniz?"

Dramatik bir şekilde ofluyor. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Hattın diğer ucunda ayaklarını sürüyerek konuştuğunu duyabiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Netflix'te bir şeyler izleyebilmek için rahatlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey kulağa hoş gelmiyor. Hem de hiç. *Sıkıldım*" diye yakınıyor.

"O zaman git bir şeyler yap."

"Yapacak bir şey yok. Hiç arkadaşım yok."

"Peki ya Cailee? Eminim siz kızlar başınızı sokacak bir yaramazlık bulabilirsiniz." Belli belirsiz mırıldanıyor. "Neydi o?"

"Hiçbir şey."

"Hales..." Kanepeye oturup kusmuk görevine geri dönmeden önce dinlenmeye çalışarak bastırıyorum.

"Peki." İç çekiyor. "Konuşmuyoruz sayılır."

Sözleriyle irkilerek öne doğru oturdum. "Ne? Ne zamandan beri?"

"Tamam, aptallık ettiğimi düşünmeyin, çünkü etmiyorum. Bu ciddi bir durum ve her zaman olur."

"Tamam..."

"Cailee, Chloe'yi doğurduğundan beri... değişti."

Kıkırdıyorum. "Genelde böyle olur."

"Bunu biliyorum, pislik. Demek istediğim, bana farklı davranıyor, sanki daha azmışım gibi... sanki hala bir *çocukmuşum gibi - bırakın onu çalıştıran bir* iş sahibi olmamı, bir iş sahibi olduğumu bile umursamıyor. Hala daha küçüğüm çünkü kendi çocuğum yok. Sadece başkalarının çocuklarına bakıyorum."

İnsanlar bunu gerçekten yapıyor mu? Hiç fark etmemiştim. Sonra tekrar, ben bir erkeğim.

Adil olmasa da, kadınların sahip olmadığı ayrıcalıklara sahibim. Sanırım bu da onlardan biri. "O senin arkadaşın, Hales. Belki de mesele bu değildir."

"Öyle görünüyor," diyor sessizce, sesinde bir parça hüznün var. "Her zaman böyle hissettireceğinden endişeleniyorum."

"Her zaman mı? Neden?"

Sessiz, o kadar sessiz ki aramamızın kesilmediğinden emin olmak için kontrol etmem gerekiyor. *Hayır, hâlâ orada.* Telefonu tekrar kulağıma götürüyorum ve sessizlikte onunla birlikte oturuyorum. Her ne ise, üzerinde çalışmak için bir dakikaya ihtiyacı var ve bu sorun değil. Ona vereceğim. Burada saatlerce sessizce oturması gerekse bile onunla otururum; benim için o kadar önemli.

"Ben... kanserdim."

Dünyam dönmeyi bıraktı. Kanser mi? Haley mi? Hayır. İmkânı yok. Bu nasıl mümkün olabilir? O çok genç. Genç insanlar kanser olmaz. Bütün bunları yaşamak zorunda değiller. Onlar... *Lanet olsun.* Kimi kandırıyorum ben? Facebook'ta dileği kabul edilen çocukların haftalar sonra ölüm haberini aldıkları çok fazla video gördüm. Kanser dünyamızı yavaş ve acı bir şekilde yiyip bitiriyor. Herkes kanser olabilir ama *Haley'nin* olacağını hiç düşünmemiştim.

Nasıl olur da bundan haberim olmaz? Bir yılı aşkın süredir hayatımda. Böyle bir bilginin hiç ortaya çıkmamış olması nasıl mümkün olabilir?

"Şimdi iyiyim, çoğunlukla."

İçimi bir rahatlama kaplıyor ama sadece son kelimeyi söyleyene kadar... "Çoğunlukla mı?" "Çocuk sahibi olma şansım çok az."

"Nasıl... Ben..." Hayatımı kurtarmak için tam bir cümle kuramıyorum.

Derin bir nefes çekiyor. Bu konuda konuşmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirim ama merak ediyorum. Başına bu kadar ciddi bir şey geldiğini asla tahmin edemezdim.

"Rahim ağzı kanseriydi. Benim yaşımdaki kadınlarda görülmesi istatistiksel olarak daha nadir ama oluyor. Bana üç yıl önce teşhis konuldu.

Her şey

çok hızlı oldu, altı ay içinde. Radikal bir trakelektomi geçirdim." "Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok." *Dakikalardır ilk tam cümlem-*

Çak bir beşlik!

Gülüyor, ama esprili değil. "Bu, bazı parçalarımın çıkarıldığı ve güvenli bir şekilde doğum yapma olasılığımın çok daha düşük olduğu anlamına geliyor."

Onunla tanıştığım ilk gece "hayat" için nasıl ağladığını hatırlıyorum. Boğazım tıkanıyor ve gözyaşlarım tehdit ediyor. O gece çok kırılmıştı ama cesur bir yüz ifadesi takınmaya ve en yakın arkadaşının hamileliği için heyecanlanmaya çalışmıştı. Eminim dışarıdan çok mutluymuş gibi görünmek onu içten içe öldürmüştür. İçimi hayranlık dolduruyor. O cesur, çoğu insandan çok daha cesur. "Ben... Kahretsin. Gerçekten şu anda ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Çoğu insan bilmez."

"Bu yüzden mi kreşe başladın?" Her gün bununla yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu düşünerek soruyorum... ya da belki de hamileliğin getirdiği riskler *yüzünden* yapmıştır.

"Aslında, kaderin garip bir cilvesi olarak, bu çoktan hazırdı."

"Hayatın bazen nasıl işlediği şaşırtıcı." *Bekle.* "Hayır, üzgünüm. Şaşırtıcı demek istemedim. Kanserinin inanılmaz olduğunu söylemiyorum. Diyorum ki-"

"Anlıyorum," diye araya girerek beni daha fazla utanmaktan kurtardı. "Kreşim olduğu için kendimi şanslı sayıyorum. Çocukları severim, hep sevdim. Hiçbir şey beni bir aile kurma fırsatını elinin tersiyle iten, çocuğunu öylece bırakıp giden biri kadar sinirlendiremez. Bunu yapmayı hayal bile edemiyorum. Küçüklüğümde ve neredeyse tüm mahalleye bakıcılık yaptığımdan beri kendime ait bir sürüm olsun istedim. Bunu düşünmek bile cesaretimi kırıyor."

Midem bulanıyor. Boğazımda safra yükseliyor. Vücudum ağrımaya başlıyor.

Onu ben yaptım. Bundan vazgeçtim. Sahip olabileceğimiz şey bitti ya da hiç olmayacak. Her neyse. Bunu affetmesine imkan yok.

Sonunda benden nefret edeceksin, ona söylemek istediğim şey bu... ona söylemem gereken şey. Daha fazla derine inmeden bu işten hemen uzaklaşmalıyım.

Korkarım artık çok geç.

"Sürü, ha?" Onun yerine alay ediyorum.

"Onun gibi bir şey," diyor dalgınca. "Özür dilerim. Arayıp tüm sorunlarımı sana yıkmak istememiştim."

"Kendini paylaştığın için asla özür dileme, benden değil, Haley. Senin hakkında daha fazla şey öğrenmeyi seviyorum. Sıkıntını gidermek için yanında olamadığım için üzgünüm."

"Sen iyi bir arkadaşsın, Gaige." Doğru. *Arkadaş*. Her ne kadar öyle değilmiş gibi davransak da aramızdaki şey bir arkadaşlıktan çok daha fazlası. Görünmez bir iple birbirimize bağlıyız ve daha önce hiç kimseye bu kadar sıkı bağlanmamıştım.

Dikkatli ol Gaige, gergin bir ip kopabilir.

Evet, evet. Siktir git, self.

"Eminim Cailee bir şey demek istememiştir. Bu muhtemelen onun için stresli bir dönem. Bence ona bir şans daha vermelisiniz."

"Her zaman böyle mantıklı mısın?"

"Hayır, neredeyse hiç. Ben kötü karar verme kralıyım." "Öyle mi?"

"İnanamayacağın kadar." "Nasıl yani?"

"Sayılamayacak kadar çok şekilde, Hales," diyorum ona, bir elimi saçlarımda gezdirip karıştırarak. Dilimin ucunda tüm kötü yanlarımı, uzun sabıka kaydımı, ailevi sorunlarımı sıralamak, onu uzak durması için uyarmak var çünkü sonunda tek yaptığım onun güvenini yakmak olacak ama yapmıyorum çünkü tıpkı on altı yaşındaki gibi bencil bir hıyarım. Sanırım Benny haklıydı; bazı insanlar asla değişmez.

"Her ne yapıyorsan ona geri dönmene izin vereceğim."

"Kusmuğu temizlemek mi? Elbette."

"Kusmak mı? Hasta mısın?"

"Hayır, o ben değilim. O benim küçük

kardeşim." "Küçük bir kardeşin

olduğunu bilmiyordum."

Sanki biri sırtına bıçak saplamış ve onu bükmüş gibi konuşuyor. Sözlerindeki acı, ne kadar boktan arkadaşlar olduğumuzu fark etmemi sağladı. Haley'i tanıdığım süre içinde yakınlaştık, sadece cinsel anlamda değil. Ama dürüst olmak gerekirse, birbirimizin hatalarımızı saklamaya devam etmesine izin veriyoruz. Onlar hakkında konuşmuyoruz. Bunun kanıtı, Haley'nin kanser olduğunu bilmememde yatıyor, ki bu gerçek bir arkadaşın bileceği bir şeydir. Yetiştirilmesine yardım ettiğim üç kardeşimi bir kenara bırakın, küçük bir erkek kardeşim olduğunu bile bilmemesi konusuna hiç girmeyelim. Elbette birbirimize bazı sırlarımızı anlatıyoruz ama o zaman bile tam anlamıyla açık ve dürüst değiliz. Hâlâ sadece yarım gerçeklere izin veriyoruz ve bu bazen hiçbir şey söylememek kadar kötü.

Sık sık en iyi arkadaş olma konusunda şakalaşıyoruz, ama şimdi bunun bizim ligimizin çok dışında olduğunu fark ediyorum.

Biz arkadaş değiliz, sahte arkadaşız. Hayatımda yeterince sahtelik var; gerçekliğe ihtiyacım var.

Belki de öndeyken bırakmalıyız.

Ama bu gece değil, zaten boktan bir gece geçirmiş ve ciddi bir yara açmışken şimdi değil. Kirli sırlarımı paylaşmanın ya da onunkiler için yalvarmanın zamanı değil.

"Evet, ve o bir ahmak."

"Seninle akraba olan biri ahmak mı? Söylemiyorsun."

"Hey, dikkat et. Sana zevk veren benim."

"Ama bebeğim, kendi zevkimi kendim sağlayabilirim," diye mırıldanıyor telefonda. "Sanırım az önce boşaldım."

"Yalancı."

"Alay et!"

"Suçluyum. Seninle sonra konuşuruz Gaige." "Güle güle, Hales."

Telefon görüşmesini bitirdiğimde hüznün kaplıyor içimi, göğsümde bir sızı oluşuyor. O kadar belirgin ki, avucumu o noktaya sürtmek zorunda kalıyorum, acıyı temizlemeye çalışıyorum. Ama işe yaramıyor. İçimde ezici bir ihtiyaç oluşuyor, bu sadece yok olmayacak bir şey. Haley ile daha fazlasını istiyorum. Yararlı arkadaşlığımızın ilerlemesini istiyorum. Resmi bir ilişki ve samimi bir dostluk istiyorum. Veda etmek zorunda kalmak istemiyorum. Her ne kadar bunu etiketlememek için çok çabalasak ve hala çok sevişen arkadaşlarımız gibi davranmaya devam etsek de, bunun ötesindeyiz. Yine de bu konuda konuşmuyoruz. Sadece devam ediyoruz.

Bu işi gerçekten başarabilmemiz için açık ve dürüst olmamız gerektiğini biliyorum. Yarın. İşte o zaman onunla konuşacağım ve bu konuda ne durumda olduğunu göreceğim. Ailemden neden uzaklaştığımı anlaması, geçmişimi kabul etmesi ve bana inanması için ona yalvaracağım.

Yarın yapacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum.

chapter eleven

Söz tutma konusunda berbatımdır.

Haley'nin bana kanserini açmasının üzerinden bir hafta geçti ve ben hâlâ ona geçmişte yaptığım hatalar hakkında bilgi vermedim.

Bir yılı aşkın bir süre önce onunla tanıştığım dan beri hayatımın ne kadar değiştiğini düşünmek bile çılgınca. Pek çok iniş yaşadım, ancak son zamanlarda sayamayacağım kadar *çok çıkış yaşadım*. Şimdiye kadarki en iyi değişiklik? Tekrar konuşmaya başladığımızdan beri kardeşlerimle daha fazla vakit geçiriyorum. Haftalık dondurma gezilerinden ve Mercy ne zaman isterse ara sıra yatıya kalmaktan bahsediyoruz. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım ve bunu dünyalara değişmezdim. Mercy, Gunner'la olanlardan sonra nihayet bana tekrar güvenmeye başladı. Tekrar güvenilmek iyi hissettiriyor.

Clyde'ın barına giriyorum ve Benny ile yüz yüze geliyorum. İri yarı barmen bana ters ters baktı. Evet, o kavgadan beri hâlâ barışmadık. Hâlâ kirli olduğuma ve Haley için iyi olmadığıma inanıyor.

O haklı.

Haley benim karanlık bir geçmişim olduğunu bilse de -merhaba, bolca yara izi

-Sırlarımı ifşa etme konusunda tam bir korkak gibi davranıyorum. Ailemin öldüğünü bilmiyor. Ailemi iki kez terk ettiğimi bilmiyor.

Kısacası, benim nasıl bir pislik olduğumu bilmiyor. Berbat bir arkadaş ve daha da kötü bir insanım.

"Burada ne yapıyorsun?" Benny hiç de hoş görünmeye çalışmıyor. Adamı suçladığımı söyleyemem, özellikle de son karşılaşmamızda etli yumruğunu suratıma indirdiğinden beri. Evet, benden nefret ediyor.

Ellerimi masumca kaldırıyorum. "Buranın en iyi patates kızartması var ve yemeyeli çok uzun zaman oldu."

"Nokta mı?"

"Bir sepet alabilir miyim?"

Bir şeyler homurdanıyor ve bana dönmeden önce mutfaktan bir sipariş çağırıyor. "İçecek?"

"Kola."

"Evet, eminim biraz kokain *seversin*."

Mantıksız öfke beni ele geçirirken damarlarıma sıcaklık doluyor. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve "Bu da ne demek şimdi?" diye bağırdım.

Benny bakışlarıyla beni iğneliyor. "Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun."

"Bunu nereden biliyorsunuz ki? Sicilimin o kısmı *mühürlü*. Reşit değildim."

Bara doğru eğiliyor, gölgesi beni karanlığa gömüyor. Yine beni zerre kadar korkutmuyor. Bunu kanıtlamak için ona doğru eğildim, gözlerim sert ve çelik gibi. "Sana söyledim, bir şeyler duydum. Çocukla ilgili olanları duydum," diyor sessizce, tehditkâr bir şekilde.

"Bir bok bildiğin yok," diye tükürdüm, piçi tekrar yumruklamamak için elimden geleni yapıyordum.

"Yapmadım mı? Yani serseri bir çocuk aşırı dozdan öldüğünde arkadaşlarınla kokain çekerek takılmıyordun ve o kadar kafan iyiydi ki gözünün önünde ölürken ona yardım etmek için hiçbir şey yapmadın mı?"

Her şey dönüyor ve odaktan çıkıyor. Nefesim daralıyor ve kafam o tekerleklerden birine sıkışmış bir hamster gibi dönmeye başlıyor. O geceyi hiç düşünmüyorum. Hayatımı pek çok açıdan nasıl değiştirdiğini hiç düşünmüyorum. O gece *başka neler* olduğunu kesinlikle hiç düşünmüyorum.

Tek düşündüğüm Benny'nin ne kadar hatalı olduğu.

"Yanılıyorsun," diye fısıldıyorum, öfkem bir elektrik akımı gibi içimde güçlenerek ilerliyor ve zeminini bulmak için itiyor.

"Yanlış mı?" İnanmayan bir kahkaha atıyor. "Bundan şüpheliyim."

"Ne var biliyor musun? Siktir git, Benny. Bana yaptığın muameleyi hak edecek hiçbir şey yapmadım ve aylar önce Haley'i aldattığımı *düşündüğün* için rastgele bir kızla konuştuğum için beni yumruklamamı hak etmediğime eminim, bu arada o zamanlar birlikte bile değildim. Beni tanımıyorsun. Bana bir kez bile şans vermedin."

Huffs. "Bir şans mı? Neden sana bir şans vereyim ki? Senin hakkında bildiğim onca şeyden sonra? Bana iyi bir sebep söyle."

İnançsızlıkla başımı sallayarak, "Biliyor musun, Kamden kızlarını çok sevdiğini ve onlara çok güvendiğini iddia ediyorsun ama Haley benimle arkadaş olmak istediğine karar verdiğinde ve bana açıkça güvendiğinde, beni onun yanında istemiyorsun. Ama başka kimseyle konuşmamı da istemiyorsun." Ona karşı tiksintiyle dudağımı kıvırıyorum. "Benim hakkımda kararını şimdiden vermelisin. Çöp müyüm, değil miyim? Haley'le birlikte olabilir miyim, olamaz mıyım? Karar ver. Karar ver. Senin. Siktiğimin. Aklını!"

Son kısmı bağırdığım umurumda bile değil. İyi oldu. Diğer insanlar Benny'nin nasıl bir pislik olduğunu, ne kadar yargılayıcı olduğunu bilsin.

Elbette, benim biraz yarım yamalak olduğumu düşünmek için iyi bir nedeni var, ama beni başka birinin hayatından çıkarmaya çalışmak, beni açıkça içinde isteyen biri, tamamen berbat.

Bana bakıyor ve küçüldüğümü hissetmek benim için çok zor. Özgüven genel olarak eksik olduğum bir şey değil, ama kendimden şüphe ettiğim anlar oluyor. Bu da onlardan biri. "İkiniz ne zamandır çıkıyorsunuz?"

Başımı geriye atıyorum. "Çıkmak mı? Ne? Hayır, hayır. Biz çıkmıyoruz." "Birlikte ne kadar zaman geçiriyorsunuz?"

"Neredeyse her gece birlikteyiz," diye cevap veriyorum otomatik olarak. "Çekmecen var mı?"

"Evet, bir de diş fırçam için bir yer." Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim ve önemli bir konunun etrafından dolaştığı için çok sinirliyim.

"Peki sabahları aklınıza gelen ilk kişi kim? Sizi en çok gülümseten kişi? Tüm büyük anlarınızı paylaşmak istediğiniz kişi? Tam şu anda aklınıza gelen ilk kişi?"

"Haley." Nereye gittiğini anladığımda neredeyse fısıltıyla çıkıyor.

"Çıkmadığınıza *emin misin*?"

Yutkunuyorum. "Resmi olarak değil."

"Kitabınızda 'resmi' kelimesini yeniden tanımlamanız gerekiyor." Bununla birlikte, döner ve teslim alma penceresine doğru yönelir.

"Hayır, hey, buraya gel!" Yine bağırmaya başladı.

Mutfağa bir şeyler bağırdıktan sonra arkasını dönüyor. "Sen masum musun, Gaige?"

"Masum mu?"

"Evet. O boktan şeyin ne kadarı senin üzerinde?"

Yüce Tanrım. Kendimi, nakliyecilerin kamyonun arkasına attığı ve zıplamasına, zıplamasına, zıplamasına izin verdiği kutulanmış *kırılğan* bir şey gibi hissediyorum - sadece kilometrelerce değil, yıllardır zıplıyorum. Bu konuşma beni birbiri ardına tümseklerden atıyor.

"Ben orada değildim..." Dirseklerimi bara dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum ve zihnimde oynayan öfkeli, boğumlu sahneleri temizlemeye çalışıyorum. Önce tanıdığım, arkadaş olduğum bir adamın cansız bedeni. Sonra polis karakolunda içimi parçalayan çığlıklar, döktüğüm gözyaşları, hapishaneye götürülürken verdiğim metanetli, kayıtsız omuz silkme. "Olay olduğunda orada değildim."

"Yani sen... masum olduğunu mu söylüyorsun?" Benny, kontrolden çıkmama yarım adım kaldığını umursamadan beni zorluyor.

Omuz silkerek cevap veriyorum, "Bazı açılardan, elbette. Diğerlerinde ise çok suçluyum."

"Ama özellikle bunda?"

Saçımı çekiştirerek, "Masum" diye bağırdım.

Geride durup beni inceliyor. Ne gördüğünü merak ediyorum. Bir katil mi? Geçmişini silebilmeyi dileyen bir adam mı? Asla kurtaramayacağını bildiği bir adamdan her gün özür dileyen biri mi? Ağzından kaçırdığı ve hayatını geri dönülmez bir şekilde değiştiren o aptalca sözleri geri almaktan başka bir şey istemeyen bir adam mı? Yoksa *her şeyin* değişebilmesi için on yaşına geri dönmek isteyen biri mi? Benny derin bir nefes alır, geniş göğsü daha da genişler,

gömleğindeki soluk Ford logosunun esnemesine neden oldu. "Açık konuşayım mı?"

"Buna inansen iyi edersin."

"O gecedен bahsederken bile gözlerinin öldüğünü görünce, masum olduğunu, o adamın ölümüne seyirci kalmadığını söylediğinde sana inanıyorum. Ama sana güvenemem." Kaşlarını çattı. "Ancak Haley'e güvenebilirim. İşte sana bir şans evlat. Unutma, eğer onun kalbini kırarsan ya da yarım yamalak bir şey yaparsan, seni yumruklarım. Yine."

"Bana vurduğun gece yanlış bir şey yapmadığımı biliyorsun."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bakıyor.

"Doğru," diyorum sert bakışlarıyla teması keserek. "Peki şu patates kızartmalarından alabilir miyim?"

Mırıldanarak uzaklaşıyor, pencereden patates kızartması sepetimi alıyor ve önüme atıyor. "Kız arkadaşına selamımı söyle."

"O benim kız arkadaşım *değil!*" Geri çekilen arkasına bağıyorum, barın aşağısına doğru ilerleyip birayı etrafa saçarken kızgınlığı hissediliyor.

Neden Haley'le çıktığımız konusunda ısrar edip duruyor? Çıkıyoruz.

Bence çıkıyoruz.

Gerçekçi olalım; en az çiftler kadar birlikte zaman geçiriyoruz. Birlikte uyuyoruz, kelimenin tam anlamıyla. Bazı eşyalarımı onun evinde tutuyorum ama kardeşlerimle hiç tanışmadı. Onların hikayesini ve hatta *benim* hikayemin tamamını bilmiyor. Eminim ben de onunkinin tamamını bilmiyorum... Yoksa biliyor muyum? Kahretsin. Belki de kafasında çıkıyoruzdur. Belki de ben zaten onun erkek arkadaşım ve ben bilmiyorum. *Özel* miyiz? Çünkü *ben* özelim.

Lanet olsun. Sanırım bir *konuşma* yapmamız gerekiyor; hani şu ne olduğumuzu tanımladığımız, resmiyete döktüğümüz konuşma.

Ama, lanet olsun, resmiyete hazır mıyım? Her ne kadar kabul etmek istemesem de Benny haklı sayılır. Birlikte yaptığımız bazı şeyler çıktığımız anlamına geliyor ama bunu "resmileştirirsek" aramızdaki şey değişecek mi? Benden daha fazlasını mı bekleyecek? Ben ondan daha fazlasını bekleyecek miyim? Farklı insanlara mı dönüşeceğiz? Ya "çift ben" artık yeterince iyi değilse?

Dur bakalım. Önemsiz bir şey için bu kadar heyecanlanıyorum.

Ha! Hiçbir şey olamaz mı? Kimi kandırıyorum ben? *Tabii ki* bu bir şey ve büyük, düşündüğümünden daha büyük. Bira içmek için dışarı çıkmanın bu hale geleceğini kim düşünebilirdi ki? Sarhoş bir hatunu sırf götümün iyiliği için eve götürdüm ve şimdi hayatım onunkine karıştı. Onu teselli ettim, birden fazla kez ağlamasını izledim, gripten bağırsaklarını kusarken saçlarını tuttum. Hepsini yaptım. Onu mümkün olan her durumda gördüm: mutlu, üzgün, duygusal, kafası karışık, kızgın, aklınıza ne gelirse. Biliyorum, biliyorum. Bu... *ilişki* bizim dışımızdaki herkese alışılmadık geliyor. Tanıştık, anında arkadaş olduk ve pratik yabancılar için duyulmamış miktarda zamanı birlikte geçirdik. Geçen yıl boyunca (altı aylık bir arayı saymazsak) işe yaradı ama henüz arkadaşlığımızdan kimseye bahsetmedik. Ben ona geçmişimden, hatta gelecekle ilgili planlarımdan bile bahsetmedim, ama o da kendi sırlarından pek bahsetmedi. Yine de bu normal bir şeymiş gibi davranmaktan gayet memnunuz. Belki de öyledir. Biz kimiz ki normalin ne olduğuna karar verelim?

Her iki durumda da, bunu çözmemiz gerek. Daha önce bunu düşünmüyordum ama şimdi aklımdan çıkıyor. Haley, ben ve gelecekle ilgili düşünceler beynime süper yapıştırıcı gibi yapıştı.

Buradan gitmem gerek. Her şeyin başladığı yerde olmak yardımcı olmuyor.

"Hesabı alabilir miyim? Çıkmam lazım."

Benny kaşlarını çatıyor, tezgâhın arkasındaki dokunmatik ekranda birkaç tuşa basıyor, yazıcıdan kâğıdı yırtıyor ve bara çarpıyor. Sonra orada durup, arka cebimden yavaşça cüzdanımı çıkarırken beni izliyor. Parayı dikkatlice sayıyorum, sırf onu daha da kızdırmak için yüklü bir bahşiş eklediğimden emin oluyorum.

Faturayı ve parayı toplarken gözlerini deviriyor. "Üstü kalsın" derken ona kendini beğenmiş bir gülümseme veriyorum.

Ben: Bu gece meşgul müsün?

Bu tam bir seks çağrısı.

Ben: Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Güzel. Yedi gibi gelirim. Patronluk taslamana bayılıyorum patroncuğum.

"Konuşmamız gerek."

"Konuşmak mı?" Haley tereddütle sorar.

"Evet," diyorum ona, ellerim kalçalarımda, kanepede kıvrılmış otururken onun küçük figürüne bakarak. "Ve konuşmamız bitene kadar ellerini kendine *saklayacağına* söz vermeni istiyorum, seni küçük fingirdek."

Gergin bir şekilde kıkırdıyor ama "yerimi" alabilmem için kanepeden aşağı kayıyor.

Oturuyorum ama arkama yaslanmama izin vermiyorum.

"Beni korkutuyorsun."

Kucağındaki battaniyeyi yumruklarının arasına aldığını görmek için ona bakıyorum. Elimi uzatıp onu sakinleştirmeye çalışıyorum. "Özür dilerim. Korkman için bir sebep yok. Bence bu iyi bir konuşma."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Başımı sallıyorum. Çekingen bir nefes alıyor. "Tamam, ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Ne..." Başlıyorum ama cümleyi tamamlayamıyorum, bu yolda ilerlemekten biraz endişeliyim. Ama bilmem gerekiyor. Bu öğleden sonra Benny ile yaptığım konuşmadan beri bunu düşünüyorum. Saatlerdir kafamın içinde zıplayan bir top gibi durmadan gidip geliyor. *Saatlerce*. Başka biriyle görüşüyor mu? Başka biriyle yatıyor mu? Bunu potansiyeli olan bir şey olarak görüyor mu? Ben görüyor muyum? Dönüp dolaşıp aynı yere geliyoruz. Bütün gün kafamın içinde durmak bilmeyen bir soru karmaşası vardı. Bunu dışarı çıkarmalıyım. "Neyiz biz?"

"Ne demek istiyorsun?"

Yarı eğlenmiş yarı endişelenmiş gibi çıkan ses tonundan ne demek istediğimi *çok iyi anladığını anlıyorum*. "Hales..."

"Benimle *konuşmaya* mı çalışıyorsun Gaige? Çünkü bunu bir erkekten duymak çok tatlı ve seksi."

"Bir erkekten mi geliyor? Bu da ne demek oluyor? Erkeklerin bunu yapmaması mı gerekiyor?"

"Hayır, yapabilirsin," diyor başını sallayarak ve kanepede benimle aynı hızda olduğu yere doğru ilerliyor. "Bu sadece erkekler için biraz... alışılmadık bir durum - en azından benim deneyimlerime göre."

"Bu benim ilk seferim," diye sessizce itiraf ediyorum. "Geçmişteki ilişkilerim pek... açık sözlü değildi."

"Bu beni şaşırtmadı."

Sözlerine sinirlenmek yerine -çünkü dürüst olmak gerekirse, bu onu şaşırtmamalıydı- onları görmezden geldim ve ilerlemeye devam ettim. "Çıkıyor muyuz?"

"Çıkmak istiyor musun?" İç çekiyorum. "Çok yorucusun."

Yüksek sesle gülüyor ve kolumu itiyor. "Bunu sevdiğini biliyorsun."

"Bazen," diye gönülsüzce kabul ediyorum. "Ve dokunmak yok."

"Ciddi misin?"

"Evet. Senin yanında kendimi kontrol etmek çok zor."

"Yani bunu bile yapamam..." Tek bir parmağını pazumda gezdiriyor ve ben neredeyse yere yığılıyorum.

"Hayır, bunu kesinlikle yapamazsın." İçimi saran ürpertiği görmezden gelerek ondan biraz daha uzaklaşıyorum ve boğuk kıkırdaması karşısında gözlerimi deviriyorum. "Hadi, cevap ver bana, Hales. Nedir bu?"

"Bu... karmaşık bir durum."

"Bunu basitleştirebilir miyiz? Bizler yetişkiniz. Bunu konuşabilmeli ve üzerinde durabileceğimiz sağlam bir zemin bulabilmeliyiz."

Ben onun yanında otururken Haley bir an düşüncelere dalıyor ve güzel, soluk pembe dudaklarından bir cevap kaçırmamaya çalışıyor. "Önceki soruma geri dönebilir miyim?" Ona kaşlarımı kaldırarak devam etmesini söylüyorum. "Biriyle çıkmak istiyor *musun*? Çünkü eğer bu etiketi yapıştırmak istiyorsan, ben de istiyorum."

"Şu anda başka biriyle yatıyor musun?" "Göt!" diye bağırıyor, dişlerini birbirine geçirerek.

"Ne?" Ben de onun bu çıkışına şaşırarak bağırıyorum. "Bunu bana *gerçekten* sordun mu?"

"Evet?"

"Dick!"

"Kahretsin, kadın. Bu sorunun nesi yanlış söyle bana!" Bana cevap vermemesine sinirlenerek kanepedeki yerimden ona ters ters bakıyorum.

Hançer gibi bakıyor. "Gerçekten başkalarıyla yattığımı mı *düşünüyorsun*?"

Omuz

silkiyorum.

Yanlış

hareket.

Bana bir yastıkla vuruyor ve bana yine eşek diyor. "Kesinlikle başka biriyle yatmıyorum! Ve aynı anda birden fazla erkeği cebimde tutacağımı düşündüğüne inanamıyorum."

Bana vurduğu yeri ovuyorum ve mırıldanıyorum, "Özür dilerim, sadece tüm temelleri korumaya çalışıyorum."

"Eve giden tek kişi sensin, Gaige." "Güzel."

"Öyle misin?" diye

sorar. "Ne miyim?"

Haley gözlerini deviriyor. "Başka kadınlarla mı yatıyorsun? Ya da erkeklerle? Eğer hoşlandığın bir şeyse yani."

"Hayır," diyorum gülerek. "Başka hiçbir kadınla ya da erkekle yatmıyorum."

"Güzel."

Sonra, sessizlik... çok sessizlik. O kadar sessiz ki kafamın içine çekilmeye başlıyorum, ama bu sefer iyi bir şey çünkü Haley'nin sözleri içimde kendimi içine gömmek istediğim dev bir rahatlama deliği yarattı. Sıcak, yumuşak ve mükemmel, tıpkı onun gibi.

Her ne yapıyorsak ona sadık kaldı. Bu hoşuma gitti, hayır, *bayıldım*.
Bu.

"Yani..."

"Yani..."

Gergin bir şekilde gülüyoruz ve önce onun konuşmasını istiyorum.

"Ne yapıyoruz, Gaige? Çıkıyor muyuz? Çıkmak istiyor musun? Bu hazır olduğumuz bir şey mi? Ben hazır olabilirim ama senin hazır olup olmadığını bilmem gerek. Bunun yapabileceğimiz bir şey olup olmadığını, birbirimize karşı yüzde yüz açık olup olamayacağımızı bilmem gerekiyor." Üzüntüyle nefes veriyor. "Bir ömür boyu yetecek kadar sır ve sürpriz yaşadım, bazılarını kendim yaptım, bazılarını yapmadım ve bunları aştım. Gerçek, elle tutulur bir şeye ihtiyacım var. Bunu yapabilir miyiz?"

Onu öpmek için karşı konulmaz bir dürtü, görmezden gelinemeyecek kadar büyük olana kadar içimde kıpırdanıyor. Eğilip dudaklarımı onunkilerle eşleştiriyorum ve öpücük üstüne öpücük kondurmaya başlıyorum. İlk başta tembel ve tatlıydılar. Sonra ellerimi boynuna dolayıp saçlarını nazikçe avuçlayarak başını doğru açığa yönlendirdiğimde hovardaca ve ateşli bir hal alıyorlar. Ben farkına bile varmadan kucağıma kayıyor ve ben de ağır göğüslerini avuçluyor, ince mavi atletinin içinden meme uçlarını koparıyorum. Haley artık dikleşmiş olan sikime sürtünüyor ve zevkten dört köşe oluyorum. Ağızlarımız ayrıldığı anda kimden geldiğinden emin olmadığım bir inilti çıkıyor. Öpücüklerini kirli sakallı çenemde gezdiriyor ve dişleri kulak mememe hafifçe battığında patlamaya hazırım. İçimden bir zevk akımı geçiyor ve kollarımdaki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Çeneme ve boynuma yerleştirdiği her küçük, ıslak öpücük kendimi boşaltma, Haley'nin içinde biriken tüm bu gerilimi gömme ve tatlı bir rahatlama bulma ihtiyacıyla titreşmeme neden oluyor. Onu hafifçe geriye iterek, şimdi aydınlanmış olan gözleriyle buluşuyorum. Dudakları kırmızı ve kabarık. Teni terden oluşan bir pusla parlıyor. Açık kahverengi saçlarının her bir teli ellerimle karıştırmaktan darmadağın olmuş durumda.

Ellerimi yavaşça yanlarından aşağıya doğru sürüklüyorum, kolsuz bluzunun eteklerine yerleştiriyorum, malzemeyi kabaca toparlıyorum ve yukarı çekip çıkarıyorum. Çıplak göğüsleri göz hizasında önümde oturuyor. Bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Kalçalarımı ona doğru çekiyorum ve gözlerinin kapandığı ve şişmiş dudaklarının sessiz bir zevk iç çekişiyle ayrıldığı anın tadını çıkarıyorum.

"Bunu istiyorum," diyorum ona, sesim ses tellerime zımpara kağıdı sürmüşüm gibi çıkıyor. Bir avucumu onun çıplak, kabarık göğsüne koyarak, "Ben de somut şeyler için hazırım" derken bakışlarını tutmaya devam ediyorum.

Hızlı bir hareketle dudakları tekrar benimkilere çarpıyor ve kendimizi şehvet ve arzu dolu bir coşkunun içinde kaybediyoruz.

"Benim bir geçmişim var."

"Hepimizin geçmişi
var." "Benimki pek
hoş değil." "Herhangi
biri öyle mi?"

Başımı yavaşça ona doğru eğiyorum ve onun merak ve sabırla bana baktığını görüyorum. Küçük kanepesinde birbirimize sarılmışız, çıplak bedenlerimizi bir battaniye örtüyor. Bir Disney prensesinin yüzünün yargılayıcı gözlerle bana baktığı gerçeğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Yüzü gizlenene ve bana baktığını göremeyene kadar battaniyeyi biraz karıştırıyorum.

"Kanunla başım belaya girdi."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor Haley, solmuş yara izlerimin etrafında küçük daireler çizerken sıcak nefesi açık karnımda gıdıklanıyor.

"Sık sık."

"Gaige, sorun yok. Her ne ise, sorun değil. Ben halledebilirim."

"Ya birini öldürürsem?"

Kıpırdamıyor ve eminim ki benim pis kıcımlı tekmeleyip kaldırıma atacak.

"Öyle mi?" diye soruyor sessizce, parmakları tembelce karalamaya devam ediyor. "Sayılır."

"Birini nasıl 'bir nevi' öldürürsünüz?"

"Dolaylı olarak mı?"

"Bu açıklama için teşekkür ederim, ahmak herif," diyerek beni çimdikliyor.

Yanıtına kıkırdıyorum ve elimi saçlarında gezdirerek yüzüne düşen bir

tutamı geri itiyorum. Elime bastırıyor,

boş vuruşlarıma devam etmem için beni teşvik ediyor. Sessizliğe bürünüyoruz ve o daireler çizmeyi bırakıyor. Sadece uykuya daldığını varsayabilirim. Uykusunda ona katılmak için gözlerimi kapatır kapatmaz konuşuyor.

"Gaige?"

İstemediğim bu konuşmadan kendimi bir şekilde kurtarabilmeyi dileyerek kalın kalın yutkunuyorum. Ama gerçek istediğimizi söylemiştik. Bu gerçek. Kahretsin, bu olabildiğince gerçek.

"Ailem birkaç yıl önce öldü. Onların ölümü benim yaşadığım ilk ölüm değildi."

Nefesi kesiliyor ama hareket etmiyor. Odadaki tek gürültü onun sık nefes alışından geliyor. Başka hiçbir şey olmuyor. Sonra gözyaşlarını hissediyorum. Gözyaşları yanağından aşağı süzülüyor ve yattığı yerde karnımı ıslatıyor. Yuvarlandıklarında biraz gıdıklanıyorum. Anlık tepkim gülmek oluyor ama bu anın komik bir yanı yok.

"Ne oldu?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

Gözlerimi kapatıp dişlerimi sıkarak başımı kanepenin kolçağına doğru bastırıyorum, öyle ki minderin altındaki tahtanın keskin kenarları kafama batıyor ve kafatasımda hak edilmiş bir ağrıya neden oluyor.

"Ben yaptım."

Hiçbir uyarıda bulunmadan, kendini dengesizce bedenimden yukarı itiyor ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Sonra başı tam kalbimin üzerine gelene kadar geri çekiliyor. Bu hareket, *burada olduğumu haykırıyor*. Ona inanmayı çok istiyorum ama bu hikâyeye devam edersem benden nefret edeceğini biliyorum. Lanet olsun, ben de kendimden nefret ettim. Ama o gece olanların en azından bir kısmını bilmesine ihtiyacım var.

"Kötü insanlarla ilişki içindeydim. Çok fazla parti yapıyorlar, çok fazla uyuşturucu kullanıyorlar ve yenilmezmiş gibi davranıyorlardı. Hepimiz öyleydik. *Öyleydik*. Gençken kurallar böyle, anlıyor musun? İşler böyle yürür. Ama ben... ben... *biz* sıçtık. Hem de çok fena."

Atan kalbime karşı yutkunduğunu hissedebiliyorum. O kadar yüksek sesle çarpıyor ki, kulağını ona dayayabilmesine bile şaşıyorum.

"Dışarıdaydım... sinsice *dolaşıyordum* diyelim." Haley kıs kıs gülüyor, ben de onu dürtüyorum. "Bu kadar komik olan ne?"

"Sen. Sinsi sinsi. Bunu kesinlikle görebiliyorum."

"Oh, Hales, o zamanlar benden nefret ederdin. O zamanlar kendimden nefret ederdim. Tam bir pisliktim. Kadınlara kur yapmazdım, kadınları aramazdım ve

Kesinlikle uzun süre kalmadım. Korkunçtum."

"Gençtin," diye sakince karşı çıkıyor. Tüm bunları ne kadar iyi karşıladığı konusunda şu anda kendimi çimdikleyebilirim. Birçok kadının nasıl tepki vereceğini bildiğimden çok uzak. "Yani, yaptığın şey için tam bir pisliksin, ama sevgiyi anlamadın..." Duraksama. "Aşk, sana yabancıydı."

Bu dört harfli kelime göğsümde bir ateş yakıyor. Bir zamanlar ölü ve yalnız olan kalbimin külleri ve korları her harfle biraz daha alevleniyor. L, kendi kendine sönmeye bırakılmış sıcak bir kömüre karşı kıvılcım çıkarıyor. O, L'nin yaptığı şeyi yakalar ve ona sürtünür, V'yi alevlerin en küçük fiskelerini başlatmak için bırakır. E gazların ve sürtünmenin üzerine eklenerek sürekli yanan bir ateş yaratır. Birlikte, yıkıntılardan bir enerji kütlesi oluşturarak, eskiden içi boş ve cansız olana hayat verirler.

"Artık değil," diyorum boğazımı tıkamakla tehdit eden ani duygulara karşı sessizce. "Her neyse, parti kötüye gitti."

"Ne kadar kötü?"

"Üç kişi öldü."

Yalan. Kendimi de dahil edersem dört kişi öldü.

"Vay canına." Yavaşça söylüyor, sesinin titretilmiş değil, somut ve kararlı çıkması için tüm çabasını harcıyor.

"İki kişinin ölümüne sebep oldum."

Odanın üzerine bir sessizlik çöküyor, antika görünümlü saatinin saniye ibresi tik tak, tik tak, tik tak ediyor. Sanki aşılmaz bir duvara binlerce tuğla fırlatılıyormuş gibi ses çıkarıyor, her tik tak daha yüksek ve daha öfkeli. Uzanıp onu parçalamak, odayı sessizliğe boğmak istiyorum çünkü tik takların sesi o kadar artacak ki, itirafıma vereceği tepkiyi kaçıracağımdan korkuyorum.

Ama hiç gelmiyor.

Tepki vermiyor. Sadece bekliyor. Ve lanet olsun, bunun için onu öpmek istiyorum.

"O gece dışarı çıktıktan sonra eve geldiğimde banyoda ölü bir adam buldum. Tek yapmak istediğim ne kadar iğrenç hissettiğimi yıkamaktı ve bir ceset buldum. Çok sarsıcıydı."

"Nasıl..." Derin bir nefes. "Nasıl öldü?"

"Aşırı doz. En berbat kısmı mı? Onu bulduğumda bir saatten fazla süredir ölüydü ve kimse ne biliyordu ne de onu aramaya zahmet etmişti. İçtiği kokainin içinde kötü bir şey vardı ve bu onu neredeyse anında öldürdü."

"Özür dilerim."

"O günden sonra aylarca onun cansız bedenini görmeden duş alamadım," diyorum, istemeden de olsa onun sözlerinin üzerinden buldozer gibi geçerek, kendi kafamın içine gömülerek. "İki dakikalık soğuk duşlar almanın ne kadar berbat olduğunu biliyor musun çünkü küvetten çıktığında başka bir cesetle karşılaşmaktan korkuyorsun? Yıllarca orada yaşamaya devam etmek zorunda kaldım. *Yıllarca.*"

"Bu yıl taşındığınız yer orası mı?" "Evet, sonunda."

"En başta neden orada yaşıyordun? Bu olay olduğunda kaç yaşındaydın?"

"On altı."

"Gaige..." Kırık bir ağlama sesi gibi.

"Sana berbat bir çocuk olduğumu söylemiştim, Hales. Ciddiydim. O yıl hayatımın en kötü yılıydı."

"Bu..." Oturana kadar ayaklarını sürüyerek kalkıyor ve karşılıklı oturana kadar kanepenin diğer ucuna doğru kayıyor. Keşke hareket etmeseydi çünkü tüm bunları gözlerinin içine bakmak zorunda kalmadan ona anlatmak çok daha kolay ve çünkü artık onu hissedemiyorum. Kaçacak mı yoksa beni evinden zorla mı çıkaracak bilmiyorum. Bu kadar uzaktan onu okuyamıyorum. "Bu genel bir ifade. Daha açık konuş, Gaige."

"Annemi ittim, babamla yumruk yumruğa kavga ettim ve daha on altı yaşındayken evden atıldım."

"Seni kovdular ve öylece... *bırakıp gittiler mi?*"

Hayır, Hales. Onları terk ettim. Hem de birden fazla kez. "Bunu hak ettim."

"Saçmalık. Sen bir çocuktun, Gaige. Lanet olası bir çocuk. Bunu hiç hak etmedin."

Gözlerimi kaçırıyorum ve kapalı televizyonun siyah ekranına bakıyorum. Onun bakışlarıyla karşılaşmam. Bana yönelttiği acıma dolu bakışlara bakamıyorum. Ben onlara layık değilim.

"Üç kişinin öldüğünü söylediniz. İkisine siz sebep oldunuz..." Boşlukları doldurmam için bana alan bırakarak uzaklaşıyor, ama şu anda hissettiğim tek boşluk nefesimdeki boşluklar, üstesinden gelmek için mücadele ettiğim boşluklar.

Nefes al. Sadece nefes al.

"Annem," diye fısıldıyorum kısık sesle. Bir nefes.

"Babam." Bir

hıçkırık.

Kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. "Özür dilerim. Çok, çok özür dilerim."

chapter twelve

"Neden aileni öldürenin sen olduğunu düşünüyorsun?"

Çatalım elimden düşüyor ve tabağımda yüksek sesle şingirdiyor. Gözlerimi restoranda gezdirerek kimsenin onun bu soruyu sorduğunu duymadığından emin oluyorum.

"Hales..." Ona doğru dönerek söyledim. "Bunun gerçekten uygun bir akşam yemeği konuşması olduğunu mu düşünüyorsun? Özellikle de ilk randevumuzda?"

"Teknik olarak, beni daha önce dışarı çıkarmıştın."

"Evet, ama o zamanlar birlikte değildik."

Kaşlarını çatıyor. "Ve şimdi birlikte miyiz?"

"Evet," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Dün gece başka ne demek istediğimi sanıyorsun?"

Omuz silkerek, benimle göz teması kurmaktan kaçınarak bir bardak suyun yarısını içiyor. "Bunun anlık bir şey olup olmadığını bilmiyordum."

"Hayır, Hales. Değildi. Biz birlikteyiz."

"Erkek arkadaşım mısın?"

"Eğer beni böyle çağırmak istiyorsan."

Dudaklarını yana doğru büküyor. "Hayır, erkek arkadaş sana uymuyor. Peki ya... ahmak? Ya da balım? Oh! Biliyorum! Hotcakes!"

Onun maskaralıkları karşısında başımı sallarken dudaklarımda eğlenen bir gülümseme beliriyor. "Normalden hakarete ve düpedüz tuhaflığa geçiş yapabilmene bayılıyorum."

"Hotcakes bitti o

zaman?" "Ben öyle bir şey demedim..."

Göz kırpıyor ve suyundan bir yudum daha alıyor. "Yani..."

"Yani..." Alay ediyorum.

"Gaige."

"Bunu daha sonra yapabilir miyiz?" Sözlerim sert ve gözlerinde incinmiş bir parıltı görüyorum.

"Elbette."

Yemeğimize rahatsız edici bir sessizlik içinde devam ediyoruz ve ilk resmi randevumuzu mahvetmiş olabileceğimi fark ediyorum. Ben bir ahmağım.

Garson hesabı bıraktığında Haley hesabı almaya çalışıyor ama ben ondan daha hızlıyım. Önünü kesiyorum ve ona sinirli bir bakış fırlatıyorum. Meydan okuyan bir kaş kaldırıyor. Bu basit jestte beni huzursuz eden bir şey var.

Hesap cüzdanına hesabı ve bahşişi karşılayacak kadar para atarak ayağa kalktım ve elimi ona uzattım.

"Gel hadi."

Birkaç acı dolu saniyeden sonra elini benimkine koyuyor ve ben de kalkmasına yardım ediyorum. Giydiği kıyafete bakıyorum, siyah taytının ve topuklu ayakkabılarının bacaklarını olduğundan daha uzun gösterdiğine, koyu mor ipek bluzunun yürürken nasıl dalgalandığına dikkat ediyorum.

"Daha önce söylemediysem söyleyeyim, bu gece muhteşem görünüyorsun." Söylemediğim şey, her ne kadar seksi görünse ve kıyafeti bende onu en iyi şekilde soyma isteği uyandırorsa da, o aptal tişörtlerini ve yoga pantolonlarını özlemekten kendimi alamadığım.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce.

Onu loş restorandan çıkarıp arabama doğru yönlendiriyorum. Kapısını açtığımda şaşırmış bir şekilde gülümsüyor ve diğer taliplerinin bunu daha önce yapıp yapmadığını merak ediyorum.

Aceleyle yanıma geliyor ve sürücü koltuğuna kayıyorum. İç çekerek bir elimi enseme doluyor, hissettiğim beklenmedik gerginliği biraz olsun hafifletmek için sıkıyorum.

Bunun nereye varacağını sezerek, "Bana söylemek istemiyorsan, söylemek zorunda değilsin-" der.

"İstiyorum. Gerçekten istiyorum. Ama, kahretsin, Hales, acıyor." "Özür dilerim. İstemedim oldu-"

"Esrar bulundurmaktan tutuklandım," diye sözünü kesiyorum, korkup ona hiçbir şey söylemeden önce bunu dile getirmem gerekiyor. "Önemsiz bir şeydi, sadece biraz esrar. Aşırı dozla ilgili bizi sorgularken bir polisle ağız dalaşına girdim, o da sinirlendi, üzerimi aradı ve bir esrar buldu. Tek bir esrar. Siktir!"

Öfkeden titremeye başladığımda sesim yüksek çıkıyor ve küçük arabanın içi titriyor. Aynada gözlerimi yakalıyorum. Genelde daha koyu

kahverengidir,

şimdi neredeyse siyah görünüyorlar. Aynı derecede koyu renk olan saçlarım darmadağınık, bu da ellerimi bilinçsizce saçlarımın arasında gezdirdiğimi düşündürüyor. Gözlerimi Haley'e çevirdiğimde bakışlarını vahşi ve korkmuş buluyorum. İçimde bir yerlerde bunun kötü bir şey olduğunu ve uzanıp onu rahatlatmam gerektiğini biliyorum ama yapamıyorum. Şu anda çok heyecanlıyım. Yıllar önce tam bir geri zekâlı olduğum için, bir esrar gibi aptalca ve önemsiz bir şeyin tüm dünyamı altüst etmesine izin verdiğim için kendimi henüz affedemedim.

Aptal, aptal, aptal. Bencil, olgunlaşmamış moron!

Haley uzandı ve nazik elini benimkinin üzerine koydu. *Huzur*. O bana dokunduğunda içimde hissettiğim şey bu. Her berbat düşünce, her öfke zerresi, hepsi uçup gidiyor.

Şu anda da durum farklı değil.

"Kısa hayatımda zaten birkaç kez gittiğim karakola götürüldüm." Bu haber karşısında gözleri parlıyor. "Hepsi küçük suçlardı. Çoğunlukla dükkân hırsızlığı." Başını sallıyor. "Her neyse, bir memurun masasına kelepçelendim, beni getiren memurun değil, başka bir adamın, masa başı görevine atanmış bir dangalağın. Ofiste uğultu var. Görünüşe göre biz içeri girer girmez Sekizinci Cadde'de büyük bir araba kazası olmuş ve artan kalabalığı kontrol altında tutmak için mümkün olduğunca çok yardıma ihtiyaçları varmış. Bu..."

Boğulduğumu hissederek aniden kapımı açıyorum ve sendeleyerek dışarı çıkıyorum. Özenle kilitletiğim hafızamdaki bir çatlaktan o geceye dair küçük bir anlık görüntünün sızmasına izin verdiğim her seferde olduğu gibi, başım dönüyor ve yönümü kaybediyorum. Sarhoş, kafası güzel ya da tamamen dağılmış göründüğümü bilerek sokakta dolanıyorum.

Ve içten içe berbat haldeyim. O gece hakkında konuşmuyorum. Banyomda ölü çocuğu bulduktan sonra olanları tartışmıyorum. Yedi insanın hayatını nasıl mahvettiğimi kimseye anlatmıyorum. Bunu hiç düşünmüyorum. Son birkaç haftadır bu konuyu bu kadar sık gündeme getirmek beni *gerçekten rahatsız etmeye* başladı. Özenle yarattığım sakinlik duygumdaki çatlakların içi boş deliklere dönüştüğünü, acı ve öfkenin dışarı akması için yer açtığını hissedebiliyorum.

İleri geri, ileri geri. Restoranın önündeki patikayı adımlıyor, derin nefesler çekerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Yoldan geçen bir arabanın altında kalmaktan kıl payı kurtuldum ama öyle sersemlemiş durumdayım ki umurumda değil. Nefes almalıyım ve...

I

Hırıldı.

Yapamam.

Hirilti.

Nefes al.

Hırıltı.

"Gaige!"

Onu duyuyorum. Fiziksel olarak adımı söylediğini duyuyorum ama dinlemiyorum. Yürümeye devam ediyorum, düşüncelerimi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Adım. Adım. Adım.

Sert ve hızlı hareket ediyorum, ayaklarım kaldırıma çarpıyor. Nereye gittiğimi ya da neden bu kadar hızlı yürüdüğümü bilmiyorum ama-

SLAM!

Dizlerim betona çarpıyor ve başımı ellerimin arasına alıyorum. Ciğerlerimdeki yanma hissi azalmaya başlıyor. Başımdaki çarpıntı dağılıyor. Her şey... azalıyor.

Köşedeki sokak tabelasına bakınca nerede olduğumu fark ediyorum. Sekizinci Cadde.

Omuzlarım suçluluk duygusuyla çöküyor. Dünyam dönmeyi bırakıyor. Her şey bir anda sessizleşiyor, sonra da gürültülü bir hal alıyor... ya da belki de bu beni takip eden birinin hızlı tıkırtısıdır. Arkama baktığımda Haley'nin kollarını kendine doladığını, açıkta kalan tenini ısıtmak için biraz sürtünme yaratmaya çalıştığını görüyorum.

O üşüyor. Ben aşırı ısındım.

Kafası karışmış görünüyor. Ben kırık bir adamın üzgün bir parçasıyım.

Ben de lanet olası bir pisliğim, aklıma takılan her neyse ona kapıldım ve onu terk ettim. Sonra uzaklaşmaya devam ettim. Bir şekilde kendimi burada buldum.

Ona doğru koştum, onu kucakladım. Kendini bana bırakıyor ve sessizce hıçkırmaya başlıyor. Sırtını hafifçe ovarak ağlamasını yatıştırmaya çalışıyorum. Geri çekiliyorum ve yüzünü yukarı, kendime doğru eğiyorum.

"Beni korkuttun."

Alnımı onunkine yaslıyorum ve yüzümü buruşturuyorum. "Özür dilerim, Hales. Çok özür dilerim."

"Nefes alamıyordun, yavaşlamıyordun ve hiçbir şeyi dinlemiyordun. Sokakta bir yabancıyı ezdin, neredeyse üç farklı araba sana çarpıyordu ama yine de devam ettin. Seni durduramadım."

"Özür dilerim," diye tekrarladım.

"Artık iyiyim." "Ne oldu?"

"Yaşadım, Hales. Ben yaşadım." Kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaşıyor ve bunun paylaştığımız son öpücük olmamasını umarak yarattıkları kırıksıklığı öpüyorum.

"Şu araba kazası mı? Annemle babamdı. Beni almak için istasyona gidiyorlardı."

"Oh, Gaige."

"Bu..." Yutkunuyorum. "Burası öldükleri yer." "Gaige..."

"Her şeyi berbat ettim, Hales. Hem de çok büyük. Herkes için batırdım. Onlar için. Benim için. Onun için. Hepsi benim hatamdı. Bu benim taşımam gereken bir yükü ve ben bunu başkasına devrettim." Üzüntü içinde ellerimi başıma vuruyor, zihnimi yakan görüntüleri yok etmeye, suçluluk duygusunu koymaya çalışıyorum.

Aptal, aptal, aptal!

"Kesin şunu! Durdurun şunu! Lütfen!" Elleri etrafıma dolanıyor ve ben kendime tekrar vurmaya çalışmadan kollarımı aşağıya indiriyor. Daha önce hiç fiziksel kontrolümü kaybetmemiştim. Tüm panik ataklarım ve anksiyete sorunlarım her zaman içseldi; hiç dengesiz bir şekilde hareket etmedim.

Bu, bu gece, farklı. Bu gece, çekip giden aynı canavara, yıllardır olmadığım bir adama dönüştüm.

Bu gece, değişmeye yemin ediyorum.

Daha fazla boğuk hıçkırık gece havasını dolduruyor. Ve bunlar Haley'den gelmiyor.

"Nasılsın?" "Acı içindeyim."

"Fiziksel olarak mı?"

"Duygusal olarak daha kötü." "Ama iyi olacaksın?"

"Bir gün, Hales. Bir gün."

Tamamen sakinleşmem, hıçkırmadan tekrar nefes alabilmem bir saatten fazla sürdü. Gözlerimi açabilmem ve onları çıkarmak istememem.

Kendimi affetmeye başlamak için.

O geceden beri ilk kez ailem için ağladım. Aptallığıma ağladım. Onlara karşı ne kadar adaletsiz, kaba ve çirkin olduğuma ağladım. Kendim ve kaybettiklerim için, eylemlerim, tepkilerim ve bir zamanlar hayatımın nasıl olduğu için ağladım.

Ve iyi hissettirdi.

Bir bakıma iyileştiriciydi. Sanırım buna ihtiyacım vardı. On altı yaşımdan beri pek çok duygusal düzeyde kendimi kapattım ve bu sadece başkalarına değil kendime de haksızlık oldu.

Ne kadar çok şey kaçırdığımı anlamaya başladım. Yıllar önce çocuk olmayı kaçırmışım. Ailemin yanında olmayı kaçırdım ve kesinlikle iyi bir evlat olmayı kaçırdım.

Hayat bana bir el dağıttı ve ben onu bir aptal gibi oynadım.

Haley'nin burada olması çöküşümü körükledi mi bilmiyorum ama tüm bu çile boyunca yanımda olduğunu bilmek beni ayakta tuttu, böylece kendimi tamamen kaybetmedim. Bana sarıldı, parçaları birleştirmeye çalıştı ve buna onun bilebileceğinden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Kapalı bir dükkanın merdivenlerinde oturuyoruz. Haley bir basamak üstüme dikilmiş, parmaklarını sırtımda gezdiriyor, kalpler çiziyor ve *seni seviyorum yazıyor, ama* bunu bilmem gerektiğini sanmıyorum.

Bir gülümseme yayıldı. Beni seviyor. Beni *seviyor* amına koyayım. Onunla nasıl bu kadar şanslı olabildim? Onu nasıl bulabildim? Onu hak etmiyorum, ama onu istiyorum. Ona *ihtiyacım var*.

Ve ben de onu seviyorum.

Dönüyorum ve dizlerimi basamaklara dayıyorum, böylece onunla göz hizasına geliyorum. Ani hareket karşısında geriye doğru eğildi. Sonra muzip bir sırıtışla kendini toparlıyor ve birkaç santim daha yaklaşıyor. Dudaklarım onunkilere sadece birkaç santim kalana kadar eğiliyor, eşsiz kokusunu içime çekiyor ve alçalıyorum. Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve ona şu anda yapabileceğim en iyi şekilde onu sevdiğimi söylüyorum. Geri veriyorum

Sırtıma çizdiği her harfi, dilimin onunkine nazik dokunuşlarıyla. Sonra ona daha fazlasını veriyorum, onu sonsuza dek seveceğime söz veriyorum.

İçinde yaşadığım bu karanlık ve kasvetli dünyada bir şekilde ışığı buldum. Umut buldum. Haley'i buldum.

Tüm şüphelerimi, tüm öfkelerimi, tüm pişmanlıklarımı öpüp atıyorum. Kötü olan her şeyi öpüp atıyorum ve şimdiye odaklanıyorum. Buraya. Haley ile. Buna mecburum; beni ayakta tutacak olan şey bu.

Yoldan geçen biri boğazını temizliyor ve ben, üzülerək, dudaklarımı onunkilerden çekiyorum.

Bana sırtıyor.

"Bana karşı koyamıyorsun, değil mi Addams?"

"Asla," diyorum ona, başka türlü davranmaya cesaret edemeyerek.

Ayağa kalkıp tozluklarının arkasını silerken gözlerinde bir kıvılcım parlıyor. Daha önce benim yaptığım gibi elini bana uzatıyor ve "Gel" diyor.

chapter thirteen

O gece eve gitmeyi bıraktım. Bir anlamı yoktu. Elbette, oradan buradan kıyafetler aldım ama Haley'nin yatağından uzakta bir gece daha geçirmedi. Benim çöküşüme tanık olmasının bununla bir ilgisi var mıydı, yoksa aşkımızı itiraf etmemiz mi -gerçekten bunu yüksek sesle yapmasak da- hiçbir fikrim yok ama ikimiz de buna karar verdik.

O zamandan beri, tüm niyet ve amaçlar için, birlikte yaşıyoruz. Bir süredir kendi anahtarım var. Tek bir nikel gümüş parçasının hayatınızı değiştirebilmesi, kapıları açabilmesi çok garip. Şimdi, bu yaşam anlaşmasını resmileştirmedik, ama lanet olası bir anahtarım ve bir çekmecem var ve her gece buradayım - bu olabildiğince resmi. Hâlâ kardeşlerimle mümkün olduğunca çok vakit geçiriyor muyum? Tabii ki. Fırsat buldukça Tuck ve Hudson'la takılıyor muyum? Evet.

Ama Haley kardeşlerimi ve onlarla olan durumumu biliyor mu? Uh...hayır. Hudson ve Tuck, Haley ile çıktığımı biliyorlar mı? Başka bir olumsuzluk.

Elbette ailem hakkında konuştum ama ona ailemi iki kez terk ettiğimi söylemeyeceğim, hele de bebeğini terk eden birini duyduğunda ne kadar üzüldüğünü defalarca dile getirdikten sonra.

Temel olarak, ben hala tam bir aletim.

Şimdi sadece alet kutusunun anahtarına sahibim. Gördün mü?

Berbatım.

"Su ister misiniz?"

"Elbette, sıcak kekler, ama güvenliğe ulaşmadan önce onları içtiğimizden emin olmalıyız. Aslında, bekle, hayır. Ben istemiyorum. Sadece işemek zorunda kalacağım ve uçakta işemekten nefret ederim."

Benim için artık çok sık kullandığı lakabından dolayı inliyorum. "Ele avuca sığmıyorsun, kadın."

"Beni seviyorsun!" diye bağıyor.

"İstiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime, ne dediğinin farkında olup olmadığından emin değilim.

Sırt çantamın bir cebine kendim için bir şişe su koyuyorum - çünkü bir devenin mesanesine sahibim - ve onunla kapıda buluşuyorum. "Hazır mısın?"

"Beni *Vegas*'a gitmeye zorladığına inanamıyorum." Son kelimeyi tiksintiyle söylüyor, dudakları kıvrılmış.

"Biliyor musun, Disney masallarını seven biri için seni **t a v l a m a k** çok zor."

"Oh, Gaige. Bana her gün kur yapıyorsun." "Etkileyici karın kaslarım yüzünden mi?"

"Tabii ki." Gülümsüyor ve yanımdan geçip kapıdan çıkarken düz karnımı okşuyor. Son birkaç aydır spor rutinime ayak uydurabildiğim için kendimi tebrik ediyorum.

Sırıtarak kapıyı kilitliyorum ve sırt çantamın askısını omzumda daha yukarı çekerek onun koridorda zıplayarak ilerleyişini izliyorum. Ona yetişmek için koşarken başımı sallıyorum ve kışına sert bir şaplak atıyorum.

"Hey! Dikkat et! Kışını ninja gibi doğrayabilirdim!"

"Evet, çünkü senin ninja pırzolarından ölesiye korkuyorum." Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Tenimi öpen kelebekler gibi hissediyorum."

Eğildi ve bana bir bakış attı. "Buna pişman olacaksın."

"Göreceğiz."

"*Gerçekten* Vegas'a mı gidiyoruz? Kız kardeşimin yakında evleneceğine inanamıyorum."

"Kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla evlendiğine inanamıyorum." "Ama bekarlığa veda partisi için Vegas? Ne kadar klişe."

"Oh, sus," dedim ona. "Gidiyorsun ve bundan zevk alacaksın, yoksa başka türlü."

"Bana böyle uğursuz bir şekilde 'ya da başka' diyemezsin."

"Bunu başka nasıl söyleyebilirsin ki? Bunun arkasındaki tüm amaç uğursuz olmak."

"Her neyse." Kapıyı iterek açarken omuz silkiyor ve benim için de açık tutmayı "unutuyor". "Ben sadece Vegas'a gitmedim... yani kanser olayımdan önce. Her şey olduğu gibi değildi."

Korkunç "C" kelimesini hafifçe savurmasına aldırmadan soruyorum:

"Bekle, daha önce Vegas'a gittin mi?"

"Öyle mi? Yirmi bir yaşıñ üzerindeki herkes yapmadı mı? Bu bir geçiş töreni gibi bir şey."

"Evet, hayır. Hiç gitmedim. Gitmeyi de hiç düşünmedim."

"Doğru, *kötü çocuk* Gaige Addams Günah Şehri'ne gitmek istemedi. Ben saçmalık diyorum."

Ona arabanın kapısını açarak, "Hayır, gerçekten. Aslında Wakefield'a oldukça düşünüm ve seyahat etmeyi pek düşünmedim."

Bir şekilde arabaya binmek kadar basit bir eylemi hassasmış gibi göstererek, "Beni her geçen gün daha da şaşırtıyorsun Gaige," diyor.

"Bu kötü bir şey mi?"

Gülümsüyor. "Asla."

Direksiyonun arkasına geçerek bizi park alanından çıkarıyorum - kendime ait bir park alanı, dikkatinizi çekerim- ve Logan International'a doğru yola çıkıyorum.

"Peki, birlikte havaalanına vardığımızda insanlara ne diyeceğiz?"

"Oh, lütfen. Sanki arabadan birlikte çıktığımızı görecekler. Sadece birbirimize çarptığımızı söyleriz. BOOM. Mikrofon düştü." Sonra klasik mikrofon düşürme hareketini yapıyor ve ben ona biraz daha aşık oluyorum.

"Bunu hala saklıyor muyuz?"

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeyince ona bakıyorum, ancak boş bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

"Eğer böyle adlandırmak istiyorsan."

Sesindeki duygusuzluk bana yanlış bir şey söylediğimi söylüyor ama ne olduğunu bilmiyorum.

İçimi çekerek radyoyu açıyorum ve müziğin sesini yükseltiyorum, onu rahatsız eden her neyse eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyorum. Haley sıkıntısını içine atacak biri değil.

Haklıyım, çünkü iki dakika bile geçmeden radyoyu kapattı ve bana döndü, omuzlarını dikleştirdi ve çenesini bir santim yukarı kaldırdı.

"Bunu 'sakladığımızı' düşünmenizden

hoşlanmıyorum." "Öyle değil mi?"

"Hayır!" diye bağırıyor ve ben irkiliyorum. Onu tanıdığım bir yıl ve birkaç yıl içinde sesini gerçekten yükselttiğini sadece bir kez duymuştum. Bu beni şaşırttı.

Onunla aynı fikirde olmadığım için bir şey söylemiyorum. İstmeden de olsa bunu saklıyoruz. İnsanların bu durumu öğrenmesine izin vermenin gerekli olduğunu hiç düşünmedik.

ilişkimizi biliyor, bu yüzden hiç yapmadık, ancak bir çift olarak bir araya gelme fırsatımız oldu ve yapmadık. Yani, evet, sakladığımızı söyleyebilirim.

Saklanmaktan bıktım. Hayatımı acı ve utancın gölgesinde geçirdim.

Belli ki o aynı şekilde hissetmiyor.

"Peki. Haklısın."

Belki de biliyordur.

"yle miyim?" şaşkınlıkla sordum.

"Evet, zr dilerim. Ben... Bilmiyorum. Kendime ait bir şeyim olmasını seviyorum, anlıyor musun? Ve sanırım - hayır, *biliyorum* - *Rae* ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu öğrenince bana çok *kızacak*. Birbirimizi ne kadar zamandır *tanıdığımızı*. Kız kardeşimi daha yeni geri aldım. Onu tekrar kaybedemem."

Dişlerimi gıcırdatarak bir sonraki kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Bence bu saçmalık." Tamam, belki kelimelerimi seçerken *ok fazla çaba sarfetmedim* ama lanet olsun, bu saçmalıkla beni deli ediyor.

"Affedersiniz?"

"Beni duydun, Haley." Gözlerimi tam zamanında ona doğru çeviriyorum ve sık sık yapmadığım bir şey olan tam adını kullanmama verdiği tepkiyi görüyorum. "Bence bu saçmalık. Aptalca, ezik bir sebep. İlk başta anlıyordum. Sadece arkadaşık, *iyi arkadaş* bile değildik, sadece birbirinde huzur bulan iki insandık. Sonra bu fiziksel bir şeye dönüştü. O zamanlar bunu gizli tutmayı bile anlıyordum. Bu yeni bir şeydi ve bir şeye dönüşüp dönüşmeyeceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Ama oldu. Büyük bir şey oldu. Artık neredeyse birlikte yaşıyoruz. Neden hâlâ saklıyoruz ki? Neden hâlâ yaptığımız şey kötü bir şeymiş gibi davranıyoruz? Biz bundan daha iyiyiz. Sen benim için bundan daha değersin."

"nk..." diye başladı. "nk..."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Gördün m? İyi bir bahanen bile yok."

"Rae ile ilişkim tehlikede!" diye bağırıyor ve kollarını deli bir kadın gibi sallıyor.

"Peki bu kimin hatası? Ona yıllarca yalan söyleyen sensin. Onun güvenini kıran sendin. Hayatını değiştirecek sırları saklayan sensin."

Keskin, kekeleyerek nefes alıyor. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. O kelimeleri *gerçekten* daha dikkatli semeliydim.

"Hales..."

Elini uzatıyor ve radyoyu bardak tutucularımın içindekileri tıkırdatacak kadar açıyor. İç çekerek havaalanına doğru yola devam ediyorum, vardığımızda sakinleşmiş olacağını umuyorum.

Doğal olarak, yapmıyor. Ben bir park yeri bulur bulmaz (ve gece parkının ne kadar pahalı olduğundan yakınırken), o arabadan dışarı fırlıyor. Kendimi ve çeşitli aletlerimi toparlamak için acele etmiyorum: telefon, iPad, şarj kabloları, güneş gözlükleri. Dikiz aynasından onun sabırsızlıkla arabanın arkasında durduğunu, bagajı açmamı beklediğini, böylece bavulunu alabileceğini ve sonra da hışımla arabadan ineceğini görebiliyorum.

Sonunda bagajı açtım ve zoraki bir gülümsemeyle arabadan indim. Kızgın ve bir parçam nedenini anlıyor, ama ben de üzgünüm. Keşke nereden geldiğimi anlayabilseydi.

Oflayıp pufluyor, bavulunu arkadan almaya çalışıyor, seyahatimiz için her ne hazırladıysa ona boğulmuş durumda. Yavaşça yanına kayıyorum ve çantayı elinden alıyorum. İtiraz etmedi.

İkimiz de her şeyi aldığımızdan emin olduktan sonra, yan yana belirlenen buluşma noktamıza doğru yola çıkıyoruz. Gruptan yaklaşık on metre uzaklaşmıştık ki Haley milyon yıl geçse de beklemediğim bir şey yaptı.

Uzandı ve parmaklarını benimkilere geçirdi.

Bugün onun dairesinden ayrıldığımızdan beri ilk kez gerçek bir gülümseme oluşturdum.

"Haklısın," diyor o kadar sessizce ki dudakları zar zor kıpırdıyor. "Bu benim bir hediyem."

Zorlukla görülebiliyor ama ağzının köşesi seğiriyor. "Sen de ahmağın tekisin."

"Benim bir başka hediyem." Bu sefer *gerçekten* gülümsüyor. Elini sıkıyorum ve yanağına hızlı, nazik bir öpücük kondurmak için eğiliyorum.

"Hazır mısın?"

Geniş, cesur bir nefes çekerek omuzlarını dikleştiriyor. "Hiç olamayacağım kadar."

Yaklaştığımızda ellerimizi birleştirdiğimizi ilk fark eden Hudson oldu. Kaşlarını kaldırdı ve Rae'yi dürttü. Bize doğru dönüyor, ellerimize bakıyor, ağzı açık kalıyor ve sonra...

Hiçbir şey söylemiyor.

Hiçbir şey söylemiyor derken, bizi *tamamen* görmezden geliyor. Hudson kolunu nişanlisına doluyor ve biraz yalnız kalmak için uzaklaşıyorlar. Omuzlarının titrediğini buradan görebiliyorum. Hudson eğildiğinde, kulağına cesaret verici sözler fısıldadığını biliyorum.

Tucker bir adım öne çıkıyor ve omzuma vuruyor. "Biliyordum," dedi sessizce. "Biriyle görüştüğünü biliyordum." Haley'e döndü. "Selam kızım. Bize katılabildiğine sevindim."

"Davet için teşekkürler," diye kibarca cevap veriyor.

Maura bir adım öne çıkıp parmağını bana doğru salladı. "Başınız belada bayım."

"Anlamıştım."

"Buna değer mi?"

Gözlerimi Tuck'a doğru çeviriyorum. "Öyle miydi?"

Gözleri anlayışla parlıyor. Herkesten çok o anlıyor. Bazen insanlara aşık olursunuz. Bazen de diğer insanların arkasından onlara aşık olursunuz. Ve bazen, verdiğiniz ve katlandığınız tüm acılara ve incinmelere değer.

"Olacağım," diye mırıldanıyor. Haley'e hızlıca gülümsüyor ve Tucker'a dönerek ona destek olmak için elini uzatıyor.

Maura'nın eski ev arkadaşı ve küçük grubumuza yeni katılan Dallas'a başımla selam veriyorum ve aynı şeyi Perry'ye de yapmaya çalışıyorum ama onun gözleri birleşmiş ellerimize yapışmış durumda.

"Pekâlâ," diye yüksek sesle anons ediyor Hudson, grubun başına geçerek. "Bu gösteriyi yola koyalım."

"Rae..." Haley sesleniyor. Kız kardeşi dönüp onunla göz teması kuruyor ve sonra hemen geri dönüyor.

"Ona biraz zaman ver. Ayrıca, kızgın olduğu tek kişi sen değilsin. Bana da kızgın."

Haley, "İşte tam da bu yüzden bir şey söylemek istemedim," diye mırıldanıyor.

Acı içimden süzülüyor. Birleşen ellerimizi bırakıyorum ve artık soğuk olan avucumu ön cebime sokuyorum. "Üzgün olduğumu biliyorum. Anlıyorum, gerçekten anlıyorum ama bunun için bana saldıramazsın. Elimi tutman için seni ben zorlamadım, Haley. Bunu sen yaptın. İlişkimizi zorlayan kişi olmaktan bıktım. Eğer bunu istiyorsan, kendin için iste. Benim ya da başkası için isteme. Sadece... yapma."

"Ben tam bir pisliğim."

"Sen de Amerikalısın, Harry."

Şaşkınlıkla bana bakıyor. "Sen...sen..."

"Ne? Harry Potter'ın ne olduğunu bilmeme şaşırdın mı? Spoiler uyarısı: Tüm romanları okudum ve tüm filmleri izledim - her birini defalarca."

"Vegas'ta evlenebilir miyiz?" diye şaka yapıyor.

Sırıtmamı engellemeye çalışırken dudaklarım kasılıyor. "Göreceğiz."

Uçakta birlikte oturuyoruz, Tucker ve Maura bir sıra arkamızda, Dallas ve oldukça hoşnutsuz bir Perry birkaç sıra geride. Hudson ve Rae'yi bulamıyorum ama hepimizin aynı uçakta olduğunu biliyorum.

Haley, başı omzuma yaslanana kadar koltuğunda kayıyor. Aşağı uzanıp parmaklarımızı birbirine doluyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de ona baskı uygulamaktan korkuyorum. Bana verdiği o yanık çok uzun zaman önce olmadı ve hâlâ acıyor.

"Az önce tam bir pislik olduğumu söylemeye çalışıyorum." "Biliyorum öyleydin."

Tartışmıyor ve benim de tartışmam gerekiyormuş gibi davranmıyor. "Bunu yapmaya hazırım. Bizim için. Kendim için." Eğiliyor ve yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Dudaklarını kulağıma götürüp fısıldıyor: "Var mısın?"

Donup kaldım.

Sikeyim.

Tamamen kabullenmiş değilim ve ben de onun kadar büyük bir pislğim. Ona ailem hakkındaki gerçeği söylemeliyim ve bunu şimdi yapmalıyım yoksa ilişkimizi asla yürütemeyiz.

Saklan, saklan, saklan. Tek yaptığım bu. Yaptığım şey buydu. Ama artık yapmıyorum.

"Benim dört kardeşim var," diye ağzımdan geçiriyorum. Şok olmuş bir şekilde geri çekildi. "Ne?"

"Benim dört kardeşim var."

"Seni duydum, Polly."

"Şaşırdın mı?" "Son derece."

"Sürpriz!" Ellerimizi h a v a y a kaldırıp sallayarak alaycı bir şekilde bağırıyorum.

Haley kıkırdıyor ve üzgün görünmediği için rahatlıyorum. "Kızgın mısın?" "Hayır. Merak daha iyi bir kelime."

"Ne bilmek istiyorsun?" "Her şeyi."

"Ele avuca sığmazlar. Gia var, on beş yaşında. Çok akıllı ve güzel. Sonra ikizler var, Gunner ve Gillian; zeki ve eğlenceli ama yorucu. Son olarak, en küçükleri Graham var. Hasta olan oydu. Neredeyse benim miniğim sayılır." Başımı ona doğru eğiyorum ve fısıltıyla "Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim" diyorum.

"Kötü," diye fısıldıyor.

"Kötü."

"Tüm G isimleri," diyor dalgınca, pencereden dışarı bakmaya dönerek. "Onlardan büyük bir sevgiyle bahsediyorsun."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Evet. O zaman anlayamıyorum..."

"Neyi anlamaya?" Uçağın gürültüsünden onu duymak için zorlanıyorum. "Bir kardeşin olduğunu biliyordum ama neden bana diğerlerinden bahsetmiyorsun?"

Bunu çok net duyuyorum. "Çünkü onlarla ilgili geçmişimden gurur duymuyorum."

"Bu bahaneyi çok kullanıyorsun." "Çok sıcıp batırdım."

Sonunda Haley bana doğru döndü. "Neden bana onlardan bahsetmedin?" Teknik olarak bir soru olsa da, bir soru olarak söylenmedi.

"Çünkü benimle bir şey yapmak istemeyeceğinden korkuyordum."

"Bunun olması için ne yapmış olabilirsin ki?"

"Onları ben bıraktım."

Uzaklaşıyor. "İki kez."

Bunu gözlerinde görebiliyorum; benden uzaklaşıyor. Onu kaybediyorum. Onu kaybediyorum çünkü aptalın tekiyim ve bunu ona söyledim, çünkü hayatım boyunca yaptığım korkunç şeyleri ona açtım. Bir kez daha, geçmişim beni en kötü şekilde avlamak için geri geliyor.

"Ne oldu?" "Ne oldu?"

"Ne oldu Gaige? Onları neden terk ettin?"

Terli avuçlarımı kot pantolonuma sürtüyorum ve koltuğumda kıpırdanıyorum. "İlk seferinde henüz on altı yaşındayken ayrıldım."

"Ailen seni evden attığında, doğru mu?" diye araya giriyor.

"Evet."

"Peki ya ikincisi?"

Ellerimi kotumun üzerinde daha sert, daha hızlı ovuyorum. Haley fark ediyor ve hareketlerimi durdurmak için bir elini benimkinin üzerine koyuyor. "İkincisi ailem öldükten yaklaşık altı ay sonraydı. Graham sadece yedi aylıktı."

Gözlerini kapatıyor ve bir gözyaşının köşede parladığını görebiliyorum. Uzanıp gözyaşını silerken yeşil gözleri benim yanık sarı bakışlarımla buluşuyor. "Neden?"

"Çünkü ben asabi biriydim. Duygusuz, umursamaz bir pisliktim. Şu anda çocukların birincil bakıcısı olan teyzemle yaşamak zordu. Dürüst olmak gerekirse, ben daha da zor biriydim. Çok fazla çatıştık. Bir gece eve sarhoş gelip ağlayan Graham'ı susturmaya çalıştığım da ve neredeyse onu düşürdüğümde beni evden zorla çıkardı."

"Ve kendi başına gitmene izin mi verdi? Reşit olmayan biri olarak mı?"

"Evet. Penceresinden yara izleri aldığım Horton'la aynı gece tanıştım. O beni düzeltti ama ben yine de yıllarca uzak kaldım. Üç yıl kadar önce onlarla *gerçekten* vakit geçirmeye başladım."

Gözlerini benimkilerden ayırmıyor. Hareket etmiyor. Sadece... yapmıyor. Orada oturup birbirimize bakıyor, tüm bunların ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyoruz.

Yoğun bir on dakikanın ardından bakışlarını ayırıyor ve önündeki koltuk başlığına bakıyor. Konuşmuyoruz. Hareket etmiyoruz. Orada oturuyoruz. Sert ve garip.

Kolumu tuttu. Ben de bıraktım.

"Konuşabilir miyiz?"

Rae'nin sesiyle sıcıyorum. "Ben mi?"

diye soruyorum ona.

"Hayır. Haley ile konuşmam gerek."

Ona doğru bakıyorum; hâlâ dümdüz önüne bakıyor.

"Elbette," diyorum, kemerimi çözüyorum ve onunla yer değiştiriyorum. Beni geçerken bir elimi dirseğine koyuyorum ve ona doğru eğiliyorum. "Ne olursa olsun, onu seviyorum."

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve başını sallıyor. "Hudson ön tarafta. İşimiz bittiğinde gelip seni alacağım."

O otururken öylece duruyorum, neredeyse çekip gitmeye korkuyorum. İşin nereye varacağını bilmiyorum ama kardeş kardeşe şiddet yüzünden uçağı acil indirmek zorunda kalmamak için burada hakem olarak durmam gerektiğini hissediyorum.

Haley bana döndü ve "*Git*" dedi. Ben de ayaklarımı uçağın ön tarafına doğru uzatıp Hudson'ı buldum ve Rae'nin yanındaki koltuğa oturdum.

"Onu çok şaşırttın." "Peki ya sen?"

"Tuck ve ben biriyle görüştüğünden şüpheleniyorduk. Ama bunun Haley olmasını beklemiyorduk."

"Ben de bilmiyordum."

Okuyormuş gibi yaptığı havayolu dergisini önündeki koltuğun cebine geri sokuyor. "Ne kadar sürecek?"

"Yeterince uzun."

"Gaige..." diye ısrar ediyor.

Sinirli bir nefes verdim ve kızgın gözlerle onu süzdüm. "Bir yıl önce tanıştık. Clyde'ın evinde kafayı buldu ve ben de onu eve götürdüm. Bir gece kaldım, sonra bir gece daha kaldım, sonra bir gece daha. Böyle bir düzen kurduk ama yemin ederim o zamanlar sadece arkadaştık."

"Ne oldu?"

"Hayat yaptı. Bir gece yatağa düştük ve bir daha da çıkamadık." "Ve o zamandan beri çıkıyor musunuz?"

Bütün bunları nasıl yaptığımız hakkında ne düşüneceğini bildiğim için irkiliyorum. "Şart değil."

"Bu ne anlama geliyor?"

Haley ve Rae'nin iyi olduğundan emin olmak için boynumu koltuğun etrafından dolaştırıp koridora bakıyorum. Dikkatle dinlediğimde herhangi bir çığlık ya da ağlama sesi duymadığım için Hudson'a dönüyorum.

"Altı ay kadar konuşmadık. Sonra Rae taşındığında, o kırıldı. Ben onu geri aldım. O zaman FWB olayına başladık."

"FWB?" diye soruyor, burnu şaşkınlıkla yukarı doğru kalkıyor. "F...W... B..." Harfleri dilinde oynatarak anlamlarını bulmaya çalışıyor.

"Dostum, bu kadar genç biri için bazen oldukça yaşlı oluyorsun."

Omuz silkiyor. "İçimdeki baba yüzünden."

"Menfaatleri olan arkadaşlar," onun için tedarik ediyorum. "Ciddi misin? Sen ve Haley? Huh."

"Huh."

"Peki ne zamandır resmiyet kazandı?"

"Sanırım birkaç aydır."

"Ve bunu hiçbirimize söylemeyi düşünmedin mi?"

Bir omzumu kaldırıyorum. "Sanırım olmadı. Yani, aklımdan çok geçti ama hiç olmadı. Bak, bunu saklamanın yanlış olduğunu biliyorum ama Haley Rae'yi daha yeni geri aldı. Onu kaybetmek istemedi."

Gözlerinde *o* uzak bakış var ve kısa bir süre önce Rae'yi neredeyse kaybettiğini düşününce neden bahsettiğimi çok iyi anladığını biliyorum.

"Gördün mü, beni anladın."

"İstiyorum ama Rae öyle düşünmüyor. Oldukça incinmiş durumda." "Acısını biraz hafifletmiş olabilirim."

"Nasıl?"

Birden kendimi rahatsız hissederek uçağın arka tarafını tekrar kontrol ediyorum, bu sefer kavga ettiklerini duyacağımdan eminim.

Sürekli geri dönmemden rahatsız olan birkaç yolcudan başka bir şey yok.

Hudson'a döndüğümde, "Onu seviyorum," diyorum. "Hem de çok." "O biliyor mu?"

"Umarım öyledir."

"Hayır, Gaige, seninle neye bulaştığının farkında mı?"

Yutkunuyorum ve gözleriyle buluşuyorum, ancak gözlerim tekrar uzaklaşıyor. Bakışları çok yoğun, çok ciddi.

"Hayır."

"Siktir," diyor.

Siktir haklı.

McCarran Uluslararası Havaalanı'na indik ve eski koltuklarımıza geri döndük. Haley ve Rae'ye her ne olduysa, ikisi de bu konuda konuşmak istemiyordu. Haley'nin bana bazı detayları vermesini sağlamaya çalıştım ama benimle konuşmayı reddetti.

Sessizliği Tuck'ı bile şaşırttı, uçaktan inerken kaşlarını soru sorar gibi kaldırdı. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için omuz silktim.

Tucker'ın gitarını alabilmek için hepimiz bagaj tesliminde buluştuk. Oldukça rahat bir program hazırladı, bizi taksimize yönlendirdi ve o gece daha sonra bizimle buluşacağına söz vererek prova için yola çıktı.

"Temizlenmek ve dinlenmek için önce otele gitmek ister misiniz?
Belki akşam yemeği için altı gibi buluşuruz?" Hudson soruyor.

Hepimiz aynı fikirdeyiz ve şoförü otelimize yönlendiriyoruz. Giriş yaptıktan sonra asansöre biniyoruz ve sırayla farklı katlarda iniyoruz: Hudson, Rae, Maura ve Tucker bir katta, Perry ve Dallas başka bir katta ve son olarak Haley ve ben ayrı bir katta.

Asansörde dururken sanki bir futbol sahasının iki ucunda duruyormuşuz gibi hissediyoruz ama yine de boğucu... yani sanırım aslında futbol sahasına hiç benzemiyor.

"Hales..."

"Sorun değil," diyor ama bana bakmıyor.

Yutkunarak, gerçekten sormak istemediğim bir soruyu ortaya atıyorum.

"Ama öyle miyiz?" "Olacağız."

Kapı çalıyor ve bizim için açılıyor. Dışarı çıkıyoruz ve odamızı bulmak için koridorda ilerliyoruz. Anahtarı içeri sokup ağır kapıyı iterek açtığımda etkileyici bir ısıklık çaldım.

"Şu manzaraya bakın! Bu..."

"Nefes kesici," diye bitiriyor Haley, yanıma yaklaşıp Günah Şehri'ne bakarak.

Bir anlık cesaretle uzanıyorum ve avucumu onunkine bastırana kadar parmaklarımı kolunda gezdiriyorum. Karşı koymadı.

"Sana söylemediğim için

özür dilerim." "Biliyorum."

"Onları bıraktığım için özür dilerim."

Kısa bir an için gözlerini kapatırken önümüzdeki pencerelerdeki yansımaları izliyorum. "Bunu ben de biliyorum Gaike."

"Birbirimizden çok özür diliyoruz." "Son

zamanlarda, evet."

"Durabilir miyiz?"

"Evet."

"Güzel." Ona yaklaşıyorum, arkasında duruyorum ve kollarımı gövdesine doluyorum. Kucağımda rahatlıyor, başını yana eğiyor. Eğiliyorum ve dudaklarımı kulak memesine değdiriyorum, bunun onu tahrik eden bir nokta olduğunu biliyorum. "Seni öpebilir miyim?"

"Lütfen..."

Onu döndürüyorum ve sırtı cama değene kadar hareket ettiriyorum. Omzunun üzerinden bakıyorum, sonra tekrar ona, sonra tekrar manzaraya. Sonunda

onun ateşli bakışlarıyla buluşuyorum. "Nefes kesici," diyorum dudaklarını yutmadan önce.

Bana doğru bastırıyor ve ben de kalçalarımı onun alt yarısına doğru sürterek onu cama yaslıyorum. İnliyor ve sırtımı örten tişörtü pençeliyor. Dudaklarından ayrılmak zorunda kalmamak için düğmeli bir şey giydiğime sevinerek gömleği çıkarıyorum. Elleri pantolonuma uzanıyor ve kolaylıkla çözüp bacaklarıma doğru itmeye çalışıyor. Bacakları belime dolanana kadar onu kaldırarak girişimlerini durduruyorum. Onu hızla yatağa götürüyorum ve dikkatlice yatağa yatırıyorum.

"Pencere," diyorum ateşli öpücükler arasında. "Renkli," diye pantolonunu indirdi.

Gömleğine uzanıp başının üzerinden çekiyor ve birden, renkli ya da renksiz cam umurumda bile olmuyor. Mükemmel göğüsleri açık mavi, tamamı dantel sütyeninin içinde zar zor duruyor. Meme uçlarının malzemeyi zorladığını, ağzım için yalvardığını görebiliyorum. Ben kimim ki onları geri çevireyim?

Onun pembe tomurcuklarını ağzıma çekip emerken ve ısırırken, kot pantolonumu kalçalarımın altına indirmeye devam ediyor. Elini boxer külotumun içine sokup sıcaklığını sert sikimin etrafına sararken onları tekmeleyerek çıkarıyorum. Bir, iki kez pompalıyor ve ben geri çekilmek zorunda kalıyorum yoksa her tarafına patlayacağım.

"İçimde olmana ihtiyacım var," diye yalvarıyor, iç çamaşırımı kıcımın üzerinden aşağı doğru itiyor.

Düşünebildiğim tek şey, bugün etek giymeyi seçtiği için ne kadar heyecanlı olduğum. Eteği ellerimin arasına alıp yukarı doğru kaydırıyorum, külotunu kenara itiyorum ve kolaylıkla içine giriyorum.

Nefes nefese kalıyor ve saf bir zevkle yataktan kalkıyor. Onu sert ve hızlı bir şekilde alarak ileriye doğru sürüyorum.

Kimin önce doruğa ulaştığından emin değilim; tek bildiğim bağırışlar ve çığlıkların bir karışımı olduğu, sonra sessiz ve yapışkan olduğu.

Üzerinden yuvarlanıyorum ve onu üzerime yayılana kadar sürüklüyorum. Parmaklarımı sırtında hafifçe gezdirerek şakağını öpüyorum ve son sırrımı affetmesi için dua ediyorum.

part three

the grand finale

chapter fourteen

Sol elimdeki yüzük ağır geliyor. Sanki beş yüz kiloluk bir örs tam tepemde oturuyor ve ağırlığıyla beni eziyor.

Ben evliyim.

Yasal olarak.

Sevinmeli miyim, emin olmamalı mıyım yoksa düpedüz korkmalı mıyım hiçbir fikrim yok; şu anda her iki duygu da hemen hemen eşit.

"Evet" diyeli on saatten biraz fazla oldu ve ben bu şekilde hissetmeye başlayalı dokuz saat oldu. Yeni eşim yanımda huzur içinde uyurken, ben uyanık bir şekilde yatıyor, kafamın içindeki çarklar çılgınca dönüyor ve sonunda her şeyin yoluna gireceğine dair bir umut ışığı yakalamaya çalışıyorum.

Uyandığında pişman olacak mı? Evliliğin iptali için yalvaracak mı? Gerçekten istediğim bu mu?

Cevabım yok.

Haley yanımda kıpırdanıyor ve herhangi bir hareketin onu uyandıracığından korkarak nefes almayı kesiyorum.

Yine de fark etmez. Uyanık olduğunu biliyorum *çünkü* nefes almayı bıraktı. Sonra aniden, nefesleri kesik kesik, tereddütlü. Panikliyor.

Onu suçlamıyorum.

Yüzüğüyle oynamaya başladığını, tüm gücüyle çıkarmaya çalıştığını hissedebiliyorum. Ona doğru uzanarak çabalarını durduruyorum ve elini kendi elimde tutana kadar manevra yapıyorum. Güven verici bir şekilde sıkıyor, heyecanını yatıştırmaya çalışıyorum. Birkaç dakika sürüyor, ama sonunda nefesleri eşitleniyor.

"Biz..."

"Evet," dedim.

"Yasal olarak
mı?"

"Evet."

"Çıldırıyor musun?" "Evet."

Sessiz, sözlerimi içine sindirmeye çalışıyor. Kahretsin, hala içime sindirmeye *çalışıyorum*. Ben evliyim. Vay anasını. Bir yanımda korkunç bir hata yaptığımı düşünüyor. Başka bir yanımda ise şimdiye kadarki en iyi kararı verdiğimi düşünüyor, ama kafamın içinde yüksek sesli, iğrenç bir ses bana bu şekilde evlenmemize *izin verdiğim* için tam bir moron olduğumu söylüyor. Bunu yalnız yapmamalıydık. Saklamamalıydık. Zaten çok fazla şey saklıyoruz. *Ben* çok fazla saklıyorum.

Bu durumla ilgili her şey utanç kokuyor.

Kararlarımı gömmekten yoruldum. Onlarla gurur duymaya başlamalıyım. "Gaige?"

"Haley?"

"Korkuyorum."

Elini tekrar sıktım. "Ben de."

Yuvarlanıyor, çam yeşili gözleri karanlık ve endişeli, cevaplar arıyor.

"Sence her şeyi berbat mı ettik?"

Kaşlarımı çatıyorum. "Sikeyim hayır. Ya sen?"

Kalın kalın yutkunuyor, ben de cevabından korkarak nefesimi tutuyorum.

"Bilmiyorum."

"Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. En azından evliliğimize sağlam bir iletişimle başladığımızı söyleyebiliriz."

Yalan.

Gülüşünün içi boş, boğuk.

"*Onlara* nasıl söyleyeceğiz? *Ona* nasıl söyleyeceğim?" *Onlar* arkadaşlarımız, *o da* Rae.

"İstiyor musun?" diye fısıldıyor. "Hiç mi?"

Kaşlarım anlık bir öfkeyle birbirine çarpınca yüzünü buruşturuyor.

"Cidden oraya mı gidiyoruz? *Yine mi?* Madem benden bu kadar utanıyorsun Haley, neden en başta benimle evlendin?"

Acı yüz hatlarına yayılıyor ve gözlerinden yaşlar akıyor. Ben daha ne olduğunu anlayamadan düşüyorlar. Hıçkırıklar küçük bedenini sarıyor, yatak ağlama şiddetinden titriyor.

Sözlerim için neredeyse kendimi kötü hissedeceğim ama sorularının kalbimi bir kasırğa gibi delip geçmesi, gözyaşlarını pek umursamama neden oluyor. Pislik

Evet. Yanlış, hayır. Duygularımı saklamak zorunda olmamalıyım, özellikle de dürüstlerse. Bu kadar büyük, hayatımı değiştirecek bir şeyin etrafında parmak uçlarımla dolaşmamalıyım ve kesinlikle bu ilişkiyi artık saklamayacağım, daha önce yaptığımız gibi değil. Haley'i sevmekten utanmıyorum. Erişimimiz olsaydı bu yüksek katlı otelin çatısından bağırırdım.

"Gaige..."

Dolgun, pembe dudaklarından dökülen o basit kelimeyle tüm kararlılığım kayboluyor. Tüm kabadayılığım pencereden uçup gitti.

"Özür dilerim. Çok sert oldu ama kahretsin Haley, bunu saklayamam. Saklamak da istemiyorum. Yaptığımız şeyden utanmıyorum. Aksine, herkesin orada olmamasından pişmanım. *Nasıl* evlendiğimize pişmanım. Gizli bir törenden çok daha fazlasını hak ediyorsun. Bir nişanı hak ediyorsun. Bunun *doğru* şekilde yapılmasını hak ediyorsun." Yüzümü buruşturdum. "Sana kötü karar verme kralı olduğumu söylemiştim. Bu da bir başka örnek."

"Evliliğimizin kötü bir karar olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Yok artık! şimdiye kadar yaptığım en iyi şeydi ama bunu arkadaşlarımızın arkasından yapmak? Evet, boktan bir şeydi. Sana hak ettiğın gibi davranmamak ve en harika kadın benimle evlenmeyi kabul ettiği için ne kadar şanslı olduğumu dünyaya göstermemek mi? Yanlıştı. *Çok yanlış.*"

Daha çok ağlıyor. Onu üzecek ne söyledim ki şimdi? "Ne dedim ben?"

"Hiçbir şey. Her şey."

"Biraz daha spesifik olman gerekecek, Hales."

Sırıtıyor. Küçük ama yine de orada. Bu kadar küçük bir ifade biçiminin kalbimi nasıl hızlandırdığı, tüm bu durumu nasıl bu kadar iyi hale getirdiğı garip.

"Eğer bunları isteseydim, seninle evlenmezdim. Dün gece sen kulağıma fısıldamadan önce tüm bunlar için ısrar ederdim."

"Sadece üç kelime söyledim."

"Ve tek gereken o üç kelimeydi."

Sırıtarak yaklaşıyorum ve onu kollarıma çekiyorum. Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve "Tekrar söyleyeyim mi?" diyorum.

"Sonsuza kadar söyle?" Öpücüğümü beklerken gözleri kapanıyor.

"Bunu mu demek istiyorsun?" Sesimdeki yoğun, sersemletici duygular karşısında titriyor.

Beni öpüyor, üstüme çıkana kadar bizi döndürüyor. Dudakları benimkileri birbirinden ayırırken diliyle tatlı, yumuşak bir

Aramızdaki sürtünme. Kalçalarını benimkilere doğru salladı ve geri çekildi.
"Evet."

Onu geri döndürdüğümde, bacaklarının arasından kayarak çok az bir çabayla içine girdiğimi söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Kalçalarımı onunkilere doğru salladığımda, acı ve zevkin en iyi karışımıyla titreyene kadar kendimi gidebildiğim kadar derine ittiğimi söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Onu inilti üstüne iniltiye ikna ettiğimde, her birini kendi itiş gücümlle karşıladığımda söylüyorum.

"Seni seviyorum."

Dudaklarına, yanaklarına, boynuna kondurduğum her öpücükte bunu ona fısıldıyorum.

"Seni seviyorum."

Ve bunu ona yapabileceğim en büyük şekilde söylemeyi ihmal etmiyorum: O etrafımda parçalanırken kalçalarımı yere vurarak.

"Seni seviyorum, Haley Addams."

"Waffle mı krep mi?"

"Waffle," diyor Haley, menüsünü garsona uzatırken.

"Gerçekten krep yerine waffle mı seçtin?"

"Ne? Şurubu küçük deliklere damlatmak eğlenceli."

Dudaklarımı kulağına değdirerek, "Bu yeminleri yeniden düşünmem gerekebilir," diyorum.

Hudson boğazını temizlerken Maura kızarıp bozarıyor. "Bunu görmek hâlâ çok tuhaf," diyor Maura.

Haley kafasını kaldırdı. "Ha?"

"Siz ikiniz. Bu çok garip. Asla tahmin edemezdin."

"Keşke aynı şeyi sen ve Tuck için de söyleyebilseydim ama ben o boku yıllar önce aradım."

"Sen mi yaptın?" Tucker Maura'ya döner. "O mu yaptı?" Maura başını sallıyor. "İyi içgüdüleri var."

"Huh. Peki o zaman." Tucker kahvesinden bir yudum alıyor. "Gösteriyi beğendiniz mi?"

"Harikaydı!" Rae öyle diyor. "Hepimizin gelmesine izin verdiğiniz için tekrar teşekkür ederim."

Oda arkadaşım gözlerini deviriyor. "Tabii ki. Bu senin düğün hediyen. Karma bir bekarlığa veda Vegas partisi, kim istemez ki?"

"Ben olsam yapmazdım," diye inliyor Perry masanın diğer ucundan. Hâlâ sarhoş olabileceğinin açık bir göstergesi olarak biraz sallanıyor. Dallas ona ters ters bakıyor ve kışında ne olduğunu merak ediyorum.

"Bu yeni mi?"

Sese doğru döndüm. Hudson, Haley'nin portakal suyu bardağına sarılmış eline bakıyor. Daha doğrusu, on iki saatten kısa bir süre önce parmağına taktığım, gördüğümde kalbimi yerinden oynatan alyansına bakıyor.

Haley başını sallıyor ve elini hızla masanın altına sokarak Hudson'ın bakışlarını üzerimde bırakıyor. Başını hafifçe yana eğiyor, sonra gözleri Haley'i sardığım koluma bağlı olan elime kayıyor... Tünediği yerden yüzük parmağımı görmesine izin vermeyen elime. Boynunu bükerek bir an için görmeye çalışıyor ama ben elimi aşağıya indiriyorum ve ona meydan okuyan bir kaş kaldırırken hiçbir şey görmediğinden emin oluyorum. Anlayışla karşılıyor ve başını iki kez sallıyor, Rae konuşmadan önce sadece bir an sallıyor.

"Dün gece nereye gittiniz?"

Benimle konuştuğunu fark edince boğazımı temizliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Beşinci kadehten sonra ortadan kayboldun. Seni dans pistinde neredeyse bebek yaparken gördüm" -kullandığı kelimeler karşısında irkiliyorum ve elimi Haley'nin sırtına daha sert bastırıyorum- "ve sonra gittin."

Haley'e hızlıca bir göz attıktan sonra, onlara söylememde bir sakınca olmadığını belirtmek için başını hafifçe sallıyor.

Hudson'a son bir kez bakıyorum. Yüzünde ukala bir sırıtış görünce onu masanın altından tekmeliyorum. O sırıtış hiç kaybolmuyor.

"Dün gece biz-"

"Waffle'ları kim yedi?" diye soruyor kızıl saçlı garson, elinde yiyecek dolu bir tepsiyle masaya doğru kayarak.

"Kahretsin, çok hızlıydı," diyor Dallas.

Garson kız ona göz kırpmıyor, kıvrıkcık bir tutam saç gözlerine düşüyor. "Burası Vegas, bebeğim. Burada hızlı olmalıyız."

Yemekleri dağıtıyor ve tekrar ortadan kaybolmadan önce daha fazla şurup ve tereyağı ile geri döneceğine söz veriyor. Rae'nin sorduğu soruyu görmezden gelerek hepimiz yemeğimizi yedik.

Çiğne. Düşün. Çiğne. Düşün.

Cebimdeki telefonum çalışıyor. Elimi uzatıp çıkarıyorum ve ekranda Hudson'ın adını görünce şaşıyorum.

Hudson: GERÇEKTEN YAPTIN MI?

Ben: Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok.

Hudson: Tam bir aptal olduğunun farkındasın, değil mi?

Ekranımı Haley'den uzak tutarak Hudson'a ters bir bakış attıktan sonra dikkatimi telefonuma veriyorum.

Ben: Bunu senden duymak çok zengin.

Cidden dostum. Ona kardeşlerinden bahsettin mi? Ben: Evet, BABA.

Hudson: Hepsi mi?

Kaşlarım birbirine çarpıyor ve tekrar titreştiğinde telefonumu cebime geri sokmaya başlıyorum.

Ben de öyle düşünmüştüm. Anlat. Ona.

"Ne var ne yok?" Haley soruyor ve o ekranı göremeden telefonumu kotumun içine sokuyorum. "Önemli biri mi var?"

Yanağına hızlı, yapışkan, şuruplu bir öpücük kondurarak, "Hayır, sadece bir ahmak," diye onu rahatlatıyorum.

Hudson, "Nereye kaçtığını hiç söylemedin," diye çıkışır.

Yine masanın altına tekme attım. Bu sefer yüzünü buruşturmasına neden olacak kadar sertti.

Rae onun tepkisi üzerine uzanır. "İyi misin?"

"Evet," diye homurdanıyor. "Çok iyi. Sadece kıcıma kramp girdi."

Tucker bunun üzerine yüzünü tabağından kaldırarak Hudson'a kaşlarını kaldırdı. "Kıcına bir şey sokmanın Dall'ın tarzı olduğunu sanıyordum."

Dallas'ın yüzü kıpkırmızı olur. "Senden nefret ediyorum."

Tucker göz kırpmıyor. "Benden nefret et, beni iste, aynı fark."

Suyumdan bir yudum alarak kıkırdıyorum. Tucker ve Dallas, Tucker'ın ilk turundan sonra Wakefield'a dönüp Maura'yı rastgele bir adamla yaşarken bulmasından bu yana oldukça yakınlaştılar. Tuck, Dallas'ın kesinlikle Maura'nın ağacına havlamadığını anladığında -yanlış ekipman- çabucak arkadaş oldular. Dallas da grubumuzun kilit oyuncularından biri haline geldi. O bizim arkamızı kolluyor, biz de onun her zaman.

"Yani, Gaige..."

"Ee, ahmak," diye Hudson'a karşılık verdim. "Biz evlendik!"

Tüm masa sessizliğe gömüldü. Haley'e bakıyorum, patlamasından dolayı şaşkın. Kızarıyor ve başını eğiyor, bundan sonra ne olacağı konusunda gergin. Kolumu tekrar ona dolayarak kendime yaklaştırıyorum ve onu korumaya çalışıyorum. Neyden? Hiçbir fikrim yok ama ben de korkuyorum.

Sonra, birdenbire, yüksek sesli bir kıkırdama odayı dolduruyor. Rae başını arkaya atıyor, gürültü onu dev dalgalar halinde terk ediyor. Kısmen eğlenmiş, kısmen üzgün, kısmen de kızgın bir ses. Hudson bile donup kalıyor.

Sonunda kendini sakinleştirerek ve gözlerinin altındaki yaşları silerek, "İyi bir tane," diyor. Çatalını eline alıyor ve waffle'ından kocaman bir ısırık alıyor. "Çok iyiydi çocuklar."

Kimse ses çıkarmadığında ya da kıpırdamadığında, birlikte oturup beklerken Rae gözlerini bize doğru çeviriyor. Bu bana gökyüzünün sarıya döndüğü ve ailemle birlikte banyoda hortumun geçmesini beklediğimiz zamanı hatırlatıyor. Dönen bulutların gri, kasvetli gökyüzünü canlı bir yeşil-sarıya dönüştürdüğünü görebildiğim küçük bir pencere vardı. Çirkindi ve çok güzeldi; aynı zamanda dehşet vericiydi ama başka tarafa bakamıyordum. Kendimi kaptırmıştım. Bundan sonra ne olacağını bilmek istiyordum. Gökyüzü yağmurun yağması için açılacak mı, yağacak mı, yağacak mı, tüm öfkesini boşaltana ve fırtına kaybolana kadar yağacak mı, yoksa şiddetli bir kasırga hayatımı parçalayıp sahip olduğum her şeyi alıp götürecekti mi bilmek istiyordum.

Burada otururken Rae'nin gözleri Haley'nin omzunda duran birleşik ellerimize takılıyor, bohçanın arasında iki basit altın bant görene kadar parmaklarımızı dikkatle taramasını izliyor, bir fırtına kopuyor ve hepimiz sadece geçmesini bekliyoruz.

Sonra gökyüzü parçalanıyor ve Rae'nin gözyaşları dökülmeye başlıyor. Kasırganın gelmediğini bilmek içimi rahatlatıyor.

Birkaç dakika boyunca ağladı. Hepimiz sersemlemiş bir şekilde oturuyor, rahatsızca yer değiştiriyoruz. Ona yaklaşan, kollarını ona dolayan ve cesaretlendirici sözler fısıldayan tek kişi Hudson oldu.

Tarih kitaplarına geçecek gibi görünen bir selden sonra, parlak, kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşuyor ve sonra Haley'ninkilere kayıyor. Rae ayağa kalkıyor ve ben kaçacağından eminim. Onun yerine sakince masanın etrafında dolaşıp bize doğru geliyor ve kollarını uzatıyor.

Ağız bir karış açık kalan Haley sandalyesinden kalkıyor ve kız kardeşinin kucağına düşüyor. Biraz daha ağlıyorlar ve zar zor anlayabildiğim şeyler söylüyorlar ama çılgılık atmıyorlar ya da kavga etmiyorlar, sanırım bu iyi bir şey. Rae gözlerini sıkıca kapatıyor, sonra açıyor ve doğrudan bana bakıyor. Mutlu mu yoksa üzgün mü olduğunu anlayamıyorum; açıkçası ikisi de beni korkutuyor. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Rae eğilip parmağıyla yüzümü işaret ediyor.

"Sen bir pislik, bir aptal ve şimdi de benim kayınbiraderimsin. Seni seviyorum ama bir daha benden bir şey saklarsan hayalarını kesip Tucker'a yediririm."

"Hey! Bu da ne? Onun taşaklarını ağızımda istemiyorum!"

Tucker'ın patlaması gruptaki gerginliği dağıtır ve herkes gülerек unuttukları çatal bıçak takımlarını toplar ve artık ılık olan yemeklerine devam ederler. Rae Haley'e son bir kez bakıyor ve masanın kendi tarafına dönerek Hudson'la konuşmak için eğiliyor. Hudson başını sallıyor, bana bir bakış fırlatıyor ve ikisine de müsaade ediyor.

"Şey, bu..."

"Garip," diye bitiriyor Dallas.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye araya giriyor

Perry. "Garip."

Perry, Dallas'a ters ters bakar ve Dallas da sırtarak karşılık verir.

Orada neler olduğunu merak ediyorum.

"Siz ikiniz evli mi kalacaksınız?"

Soru beni şok ediyor, özellikle de Maura'dan geldiği için. Maura'ya inanamayarak bakan Haley'ye bakıyorum ve sonra Tucker'ın yüzünü buluyorum. O da Maura'nın sorusuna şaşırmıştı.

"Bebeğim" -boğazını temizliyor- "bu biraz kabaydı." "Özür

dilerim," dedi utanarak. "Yine de geçerli bir soru." "Pek

sayılmaz," diye konuşuyor Haley. "Neden yapmayalım ki?"

Maura'nın kaşları birbirine düşer. "Bu da 'Vegas'ta sarhoş oldum ve elime geçen tek şey bu berbat evlilik' olaylarından biri değil miydi? Yani, evliliğe *gerçekten* hazır değilsin... değil mi?"

Tucker elini Maura'nın koluna koyuyor, sanki sorularını geri çekmeye çalışıyormuş gibi.

"Evet," diyor karım. "Geleneksel mi? Hayır, ama aşk her zaman kalpler, çiçekler ve parlak şeyler değildir. Aşk öngörülemezdir. Aşk maceracıdır. Aşk... biziz."

"Ağızımı tıka."

Perry'nin yorumuna karşılık Dallas'ın, "Bunu ayarlayabiliriz," diye mırıldandığını duyuyorum.

Yüzümü düz tutmaya ve Maura'ya ve neler olup bittiğine odaklanmaya çalışarak bir kahkaha atıyorum.

"Bu evliliği iptal edip hiç olmamış gibi davranmak gibi bir planımız yok," diye devam ediyor Haley. "Ya da boşanmak." Bana döndü. "Bu arada ben boşanmaya inanmıyorum."

"Not edildi," diyorum ona.

"Bu işi nasıl yürüteceksiniz? Üzerinde anlaşılmadığınız bir şey çıkarsa ne olacak? Ya düşündüğünüz kadar iyi bir eş değilseniz? İki yarınız bir bütün oluşturmazsa?"

Haley cevap vermeden önce, "Bunu başaracağız," diyorum. "Ayrıca, bu sorular *her* evli çiftte sorulabilecek sorular değil mi? Bu geçerli bir sorgulama değil. Anlamaya çalışıyorsun."

"Deneme."

"Ha?"

"İkinizi test ediyorum, Gaige." Genişçe gülümsüyor. "Geçtiniz."

"Kahretsin, Maura." Tucker ağır bir nefes alıyor. "Ben gideceğimi sanıyordum

sana biraz terbiye öğretmek zorunda kalacağım."

Ona döner ve imalı bir şekilde kaşlarını oynatır. "Hâlâ yapabilirsin."

"Tamam. Hayır. Hayır. Hayır. Bu saçmalığı daha fazla dinlemeyeceğim.

Ben gidiyorum.

barı bul." Perry peçetesini yere atar ve masadan uzaklaşarak olabildiğince hızlı koşmaya başlar.

"11'de çıkıyoruz!" Haley arkasından seslenir. "Onun olayı ne?" diye sorar Dallas'a.

Dallas omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok, tatlım."

Tucker ve Maura da Perry gibi aniden ayağa kalkıyor. Perry, Maura'nın elinden tutup onu otelin restoranından çıkarıyor ve odasına götürmemiz için bağırıyor.

"Neden herkes faturaların sorumluluğunu bize bırakmaya karar verdi?" Yüksek sesle merak ediyorum.

Dallas kıs kıs güler. "Bir tek siz ikiniz evlisiniz."

"Evet ama Hudson bir baba. Bu onun en sorumlu kişi olduğu anlamına gelmiyor mu?"

"Joey burada değil. Siz ikiniz buradasınız." Bununla birlikte, ayağa kalkar ve gitmeye başlar. "Hey! Senin faturan için ne yapmam gerekiyor?"

"Perry'nin odasına fatura et. Bana borcu var." Sonra da gitti.

Arkasından bakakalıyorum, arkadaşlarımızın faturalarıyla birlikte bizi terk etmelerine şaşıyorum. Haley, "Bu garip bir şekilde müstehcendi," diyor, Dallas'ın az önce baktığı noktaya bakarak terkedilmiş.

Başımı salladım. "Kesinlikle."

"Buradan çıkmak ister misin, *karıcığım*?" dediğimde ıslak waffle'ından son bir ısırık almak üzereydi.

Yüzünde bir gülümseme beliriyor ve çatalını sakince yere bırakıyor. Heyecanlı bakışlarımla karşılaştığında, onun da en az benim kadar istekli olduğunu görebiliyorum.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım, *kocacığım*."

"Bunun ideal olmadığını biliyorum ama ikizlere bu gece teyzemlerde kalacağıma dair söz vermiştim. O sırada unutmuşum" -ikimizin arasında bir el sallıyorum- "yani, tüm bu olanların ortasında."

Ben bile evliliğimizden *bu şekilde* bahsettiğim için utanmak istiyorum ve Haley'nin gözlerinden onun da aynı şeyi hissettiği anlaşılıyor.

"Oh. Tamam."

Üzgün, haklı olarak. Bu zamanı birlikte geçirmeliyiz. *Daha* dün evlendik. Ama aceleye getirdiğimiz için, zaten sıraya koyduğumuz yükümlülüklerin hiçbirisi hakkında konuşmadık. Nerede yaşayacağımızı, kimin hangi faturaları ödeyeceğini bile konuşmadık. Bu işi nasıl yürüteceğimize dair hiçbir fikrim yok.

"Sorun yok, Gaige. Söz veriyorum."

Ona bir adım daha yaklaşarak uzanıyorum ve bavulunu elinden alıp benimkiyle birlikte bagaja yerleştiriyorum.

"Emin misin?" Ona doğru dönerek ve ona doğru yaklaşarak soruyorum. Yüzünü ellerimle kavriyorum ve kalkık dudaklarına sade bir öpücük konduruyorum. "Çünkü istersen iptal edebilirim."

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, seni ailenden uzak tutmayacağım, yine de... onlarla tanışmak güzel olurdu - bilirsin, bana onlardan daha dün sabah bahsettiğine göre."

İrkildim. "Özür
dilerim." "Üzgün
olduğunu

biliyorum."

"Biliyor musunuz? Haklısın. Bu gece gidebiliriz. Gel hadi." Elini tutup onu yolcu kapısına doğru çekiyorum. Geri çekiliyor, fazla uzaklaşmayı reddediyor.

"Bunu kendi koşullarınızla yapmanızı istiyorum, ben bir şey söylediğim için değil."

"Söz veriyorum, bu benim şartlarım." Ona kapıyı açıyorum ve bana doğru gelmesini işaret ediyorum. "Lütfen, gel ailemle tanış. Kız kardeşlerim seni çok sevecek."

Tereddüt ediyor, bir ayağından diğerine geçiyor, gözlerini çok pahalı olan otoparkta gezdiriyor.

"Bana bir saatlik park ücretine daha mal olacaksın," diye takılıyorum. "Eğer bir on beş dolar daha ödemek zorunda kalırsam, bunu sana öpücüklerle geri ödetirim."

Sırıyor. "Bu kulağa hiç de tehdit gibi gelmiyor."

"Hadi, Hales. *Lütfen*. Artık sen de benim ailemsin. Yeni kayınvalidenle tanışman en doğrusu."

Hareket etmediğinde, ona doğru bir adım atıyorum. Sonra bir adım daha. Bir adım daha. Adım, adım, tam önüne gelene kadar, göğsüm onunkine değene kadar. Başını kaldırıp ateşli bakışlarımı karşılıyor. Ağzım onunkine değene kadar eğiliyorum.

"O seksi, *evli* kışınızı hemen arabama soksanız iyi edersiniz Bayan Haley Addams, yoksa sizi nefesiniz kesilene kadar öperim."

"Tekrar söylüyorum, tehdit değil. Bir şeyler bulmalısın-"

Dudaklarımla önünü kesiyorum, arabanın kenarına yaslanana kadar onu destekliyorum. Başını eğiyorum ve dilimi dudaklarının kenarında gezdirerek bana açılması için yalvarıyorum. O da kabul etti. Dilimi içeri sokup onunkiyle kaynaştırıyorum. Ağzını kendi ağzımla inceliyorum, her santimini öğreniyorum, belki daha önce kaçırdığım bir şey vardır diye. Kalbine, ruhuna girene kadar onu öpüyorum. Bana karşı kıvranana kadar, daha fazlası için yalvarana kadar onu öpüyorum. İnliyor ve ağzımı, başımı, kalbimi titretiyor. İçimdeki her zerre, ihtiyaçtan patlayacakmışım gibi hissedene kadar genişliyor.

Biliyorum, Haley. Ben de hissediyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp yanağında, çene hattında ve kulağının altında çok sevdiği o noktaya doğru sürüklüyorum. Derisini hafifçe emiyorum, sonra ısıriyorum, sadece dilimi acıya karşı kaydırmak için. Nefes nefese kalıyor ve daha fazlası için bastırıyor. Eylemi iki kez daha tekrarlıyorum ve sonra

dudaklarına kadar öpmek istiyorum. Nefes alışlarını hissetmek, iniltilerini yutmak ve kendimi onun zevk dolu çılgınlıklarında boğmak istiyorum.

Haley'nin elleri saçlarımı buluyor ve kısa tutamları her çekişinde daha da içine düşüyorum. Onu arabaya o kadar sıkı bastırdım ki, bir çukur bırakacağımızdan eminim. Onu hissedebiliyorum, her güzel santimini. Ellerin saçlarımdan omuzlarıma, oradan da göğsüme uzanırken nasıl titrediğini hissediyorum. Dilimi onunkine doladığımda nasıl titrediğini hissediyorum. Kararlılığı zayıfladığında ve kendini ayakta tutma yeteneğini kaybetmeye başladığında bunu hissediyorum.

Ağırlığını yakalayıp, dizim sıkıca bacaklarının arasına girene kadar bizi ayarlıyorum. Hareket etmeye başlıyor, bacaklarının arasına yerleşen ağrıyı hafifletmek için sürtünme bulma ihtiyacı çok fazla olduğunu kanıtıyor.

Biliyorum, Haley. Ben de hissediyorum.

Öpüşmemiz ateşli, ateşli, neredeyse saplantılı bir hal alıyor. Ben daha fazlasını istiyorum. O da daha fazlasını istiyor. Daha fazla dayanamayana kadar, ten tene *değene* kadar birbirimizi itiyor, çekiyor ve tutuyoruz.

Geri çekilip ardıc gözlerine bakıyorum. Bakışlarında iskelemi görebiliyorum. Ahşap direğe asılı halatımı görebiliyorum. Uzakta, dalgalara karşı nazikçe yüzen teknemi. Dalgaların verdiği her darbeyi, her itiş alıyor. Teknemin hemen ötesinde bir başkası var ve birden kendimi artık o kadar da yalnız hissetmiyorum. Umutlu hissediyorum. Bir gelecek görebiliyorum. En şiddetli rüzgârlara dayanabilecek kadar güçlü bir aşk görüyorum.

Biliyorum, Haley. Ben de hissediyorum.

chapter fifteen

Teyzemlere hiç gidemedik. Haley'nin evinin önüne geldiğimizde çocukları aradım ve gelemeyeceğimi söyledim. Anladılar ama hayal kırıklığına uğradıkları belliydi. Kendimi kötü hissettim ve sonra karım beni öptü. Tek odaklanabildiğim şey buydu.

Evliliğimizin üzerinden tam üç gün geçtikten sonra nihayet yaşam düzenimizi tartışmaya başladık - çünkü son üç günü işte olmadığımız her an yatakta geçirdik.

Ve bu çok büyülü oldu.

Seks harikadır. Her zaman öyleydi. Her zaman iyi hissettirdi ve keyif aldığım bir şey oldu.

Ama seksi hiç *sevmemiştim*. Şimdi seviyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde hissediyorum.

Kafamda.

Kalbimde.

Ruhumda.

Ve hepsi Haley yüzünden.

Sadece arkadaşken bile bana bir şeyler yaptı. Birlikte yatmaya başladığımızda, biraz daha fazlasını yaptı. Resmiyet kazandığımızda, sert dış görünüşümün bir parçası daha yontuldu. Ama evlendiğimizde? C-4 almış, taktığım duvarın kalan kısmına dikkatlice yapıştırmış ve o lanet şeyi paramparça etmiş olabilirdi, çünkü ancak o zaman kendimi özgür hissettim.

"Buraya taşınmak istediğinden emin misin, yoksa kendimize ait bir yer mi aramak istiyorsun?"

"Şimdilik her zaman buraya taşınabilirim ve daha sonra yeni bir yer arayabiliriz."

Küçük bir ses beni rahatsız ediyor. Çocuklarla ilgili her şey planlandığı gibi giderse daha büyük bir alana ihtiyacımız olması kaçınılmaz.

Tamam, telefonu tut. Ne düşündüğünü biliyorum. *Neden Haley'e planlarından bahsetmedin?* Çünkü uğursuzluk getirmek istemiyorum, ya da daha kötüsü, onu umutlandırmak istemiyorum- *beni* umutlandırmak. Bu büyüklükte bir hayal kırıklığını kaldıramam. Bu yüzden, işlerin istediğim gibi gittiğinden emin olana kadar sessiz kalacağım.

"Anlaştık."

"Anlaştık."

"Hey, Gaige?"

Yüzümü şu anda yemekte olduğum dondurma kâsesinden kaldırıyorum.
"Hmm?"

"Neden bana kardeşlerinden hiç bahsetmedin?" "Neden bana kanserinden hiç bahsetmedin?" "Ahh."

Yüzümü buruşturuyorum ve ona özür dileyen bir bakış atıyorum. "Özür dilerim. Hiç gereği yoktu."

Başını sallıyor ve dikkatini kendi dondurma kasesine odaklıyor. Dudakları ekstra konsantre olduğunda olduğu gibi birbirine yapışıyor. Hızla eriyen Rocky Road kasesini iterek iç geçiriyor.

"Odaklanmaktan hoşlandığım bir şey değil. Beni tanımlamıyor, anlıyor musunuz? Bu benim bir parçam, ya da en azından öyleydi, ama *ben o değilim*. Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

"Muhtemelen çocuk sahibi olamadığınız içindir."

"Ben öyle bir şey demedim. Eğer hamileliğimi tamamlarsam bunun neredeyse bir mucize olacağını söyledim."

"Haley."

"Gaige. Gerçekten. Ben sadece bunu geride bırakmak istiyorum ve bıraktım da. Bu yüzden üzerinde durmuyorum."

"Emin misin?"

"Evet," diye söz veriyor. "Şimdi, kardeşlerin?"

"Size söyledim: utandığım için yaptım. Bunun arkasındayım." "Onlardan mı?"

Ona bir bakış attım. "Hayır. Onlara yaptığım şey yüzünden utanıyorum." "Onları terk etmek mi?"

"Bir kereden fazla," diyorum ciddiyetle başımı sallayarak. "Bu yaptığım en utanç verici şeydi. Onlardan nefret ettim. Gia doğduğunda ondan gerçekten nefret ettim. Annemle babamı tanımakta güçlük çektiğim yaratıklara dönüştürdü. Onu anında sevdiler. Beni hiç sevmadılar. İkizlerin haberi geldiğinde onları tamamen reddettim. Bunu hak etmediler ve ben de onları hak etmiyorum."

"Gaige, sen gençtin."

"Bu çok saçma bir bahane. Doğruyla yanlış ayırt edebiliyordum. Yanlış seçtim."

Her zaman."

Bir kaşık dolusu erimiş iyiliği daha itiyor ve "Yeterince adil" diye mırıldanıyor.

Ayağa kalkıyor, kendi kâsesini ve benimkini alıp mutfığa bırakıyor, sonra geri gelip bacaklarını kalçalarıma atıyor ve üzerime oturuyor.

"Seni seviyorum," diyor sessizce. "Yaşananlar berbat ve yaptığın şey şüphesiz yanlış olsa da, seni hala seviyorum. Ben mükemmel değilim." Esprili bir şekilde gülüyor. "Kahretsin, Rae'nin hayatının yarısını ondan sakladım, eğer bu mantıklı geliyorsa."

"Öyle."

Kollarını boynuma doluyor ve öne doğru eğilerek alnını alnıma yaslıyor, konuşurken gözlerini kapatıyor. "Demek istediğim şu ki, geçmişin umurumda değil. Bir geçmişin olduğu çok açık. Karanlık işler çevirdiğini birden fazla kez itiraf ettin. Sen-"

"Karanlık bok, ha? Bu hafif hissettiriyor."

"Öncelikle, taşıdığın yara izlerine bakılırsa öyle olabilir, ancak bunun boyutunu bilmiyorum ve paylaşmak istemezsen de sorun değil. Ben sana güveniyorum. Önemli olan da bu. İkincisi, sus. Konuşuyorum."

"Patronluk taslamana bayılıyorum." "Gaige, shh!"

"Aşk. O," diye fısıldıyorum sessizce.

Sırıttığını hissediyorum. "Ailenin başına gelenler trajik olsa da, sen gençtin, sadece on altı yaşındaydın ve birdenbire hiçbir zaman gerçek anlamda sahip olmadığın bu aileye geri dönmen gerekiyordu. Yani, gitmen doğrudu demiyorum ama bu tamamen dışlanmış bir şey de değildi. Sorun değil, Gaige. Bir hata yaptın, hem de büyük bir hata, ama olan oldu. Hayatına devam et. Kendini affet. Kardeşlerin seni açıkça affediyor. Hayatına devam et."

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. "Yaptığın şey bu muydu? Kanserinle mi?"

"Yapmak zorundaydım, Gaige. Bedenimi ve hayatımı yiyip bitiriyordu. Bedenimi kurtardım. Hayatımı kurtarmak zorundaydım."

"Teşekkür ederim."

Geri çekilir ve gözlerini açar, ağzı hafifçe açılır, dudakları küçük bir o harfi oluşturur. "Ne için?"

"Devam ediyorum. Artık sana sahip olduğum için mutluyum." "Bana tamamen sahipsin."

"Sen de bana sahipsin, tamamen." Boğazımdaki safrayı ve yalanı bastırıyorum, ikisinin de yüzeye çıkmasına izin vermiyorum. "Seni seviyorum."

"Bunu söylemene bayılıyorum."

"Daha önce hiç aşık oldun mu?" diye sordum. "Hiç bu kadar önemli olmamıştı."

"Bunu söylemene bayılıyorum."

Yanakları kızarıyor ve dudaklarını benimkilere yaklaştırıp hafifçe bastırıyor. "Hayatına tekrar girmeme izin verdiğin için teşekkür ederim. Aylar önce seni dışladığım için özür dilerim."

"Hayır, özür dileme. Sen olmasaydın buraya kadar gelebilir miydik merak ediyorum. Sanırım... Sanırım çok ileri gitmeden önce bir molaya ihtiyacımız vardı. Bu bize sadece... olmak için zaman verdi."

"Evlendiğimize inanabiliyor musun?" diyor, dudakları o kadar yakın ki benimkilere sürtünüyor.

"Hayır ve Vegas'a evlenme planlarıyla gitmediğimi bilmen gerektiğini düşünüyorum. Bu..."

"Bir anda mı?"

"Evet. Bin kere." "Neden sordunuz?"

Kafam karıştı, "Yani sana neden evlenme teklif ettiğimi mi soruyorsun?" diye sordum. "Evet. Sana bunu hiç sormadım."

"Sanki günlerdir değil de yıllardır evliymişiz gibi asla diyorsun."

Elini dramatik bir şekilde başına götürüyor. "Yıllar gibi geliyor." Gülüyorum. "Hayır, gerçekten," diye ısrar ediyor. "Neden?"

Bu soru üzerinde bir süre düşündüm, tam olarak neden evlenmeyi önerdiğimi düşündüm, özellikle de başlangıçta çok istikrarlı bir ilişkimiz olmadığı için.

"Sanırım her şeyin bir kombinasyonuydu."

"Her şeyin mi?"

"Evet." Başımı salladım. "Gülüşün, kahkahaların, kalbin. Odayı aydınlatışın. Bana hissettirdiklerin, seni her gördüğümde kalbimin deli gibi çarpması. Bana sinsice yaklaşma şeklin, sana yavaşça aşık olma şeklim. Her şeydi. Sadece biliyordum. O anda, kulüpte, ilk kez seni seviyorum dediğimizde, içimde bir şey tıkladı. Geleceğimi gördüm ve içinde seni gördüm. Bunun benden uzaklaşmasına izin veremezdim, bu riski göze alamazdım."

"Bir şans," diye tekrarlıyor

sessizce. "Bir şans."

"Seninle karın kasların için evlendim, açıklığa kavuşturalım."

Bir kahkaha patlattım. "Artık gerçeği bildiğimize sevindim."

"Dürüstlük en iyi politikadır."

"Ne kadar da öğretmensin," diye takılıyorum.

Beni dürtüyor ve diyor ki, "Pişman değilsin, değil mi? Bu riski aldığına?"

"Bir saniye bile."

Dudaklarını tamamen kendime çekiyorum ve ona söylediğim her kelimeye inanana kadar onu öpüyorum. Geri bastırarak, dudakları dudaklarıma her değdiğinde, her iç çekişinde, kalçalarının her ince hareketinde beni ne kadar sevdiğini tekrar tekrar söylüyor. Bana inandığını söylüyor. Bindiğimiz bu çılgın yolculuğa tamamen katıldığını söylüyor. Bana iyi olduğunu, mutlu olduğunu söylüyor ve benim de tek istediğim bu.

Öpüşmemizden sonra birlikte kanepeye kıvrıldık. Kendini güvenli bir şekilde kolumun altına sıkıştırıyor ve ben de onu her şeyden koruyarak ona sarılıyorum.

"Babana söyledin mi?" "Ha!

Hayır. Bunu yapabilirsin."

"Bu cidden berbat bir durum, Hales."

Kıkırdıyor ve bana daha da sokuluyor. "Seni sevecek. Bunu başarabilirsin."

"Beni öldürecek mi?"

"Muhtemelen."

"Harika. Hep genç ölmek istemişimdir."

"Görünüşe göre dileğin gerçekleşecek."

"Bana karşı çok tatlısın. Bu kadar iyi bir hatuna çengel attığıma inanmıyorum." Bana vurdu ve karnımı tutarken bir çığlık attım. "Ah! Bunu neden yaptın?"

"Bana bir daha asla 'karı' deme. Anladın mı?"

"Evet efendim."

Vurduğu yerleri okşuyor ve tekrar rahatlıyor.

O gece kanepede uyuyakalıyoruz. Evlendiğimizden beri ilk kez seks yapmıyoruz ama konuşuyoruz ve öğreniyoruz.

Hepimiz aynı şekilde sevişiyoruz.

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" "Evet. Neden yapmayalım ki?"

"Çünkü bu çok saçma ve tehlikeli. Ciddi şekilde yaralanabiliriz."

"Bebeğim, *gerçekten* yaralanacağımızı mı düşünüyorsun? Sadece bana güven. Hadi yapalım şunu."

"Bekle." Elini havaya kaldırarak hareketlerimizi durdurdu. "Neden bu kadar kararlısın?"

"Seksi olacak ve ben *seksi severim*."

"Yani beni seviyorsun?"

"Oh, kendini seksi mi sanıyorsun?"

Kıkırdıyor ve meme ucumu çimdikliyor. "Biliyorum, öyleyim." Bununla birlikte yatak odasından çıkıp oturma odasından geçerek doğruca mutfığa girdi.

Butt. Kıç. Çıplak.

Haley sobanın önünde durur, dikkatle bakar. Omzunun üzerinden bir bakış fırlatıyor. "Emin misin?"

"Evet, Hales. Seninle çıplak kahvaltı yapmak istediğimden eminim. Eğlenceli olur."

Ocağı açıp tavanın yanında duran spatulayı kaptığı gibi bana doğru sallayarak dönüyor. "İyi bir iddiada bulunuyorsun ama kendimi yakarsam, kıcına tekme y basarım."

Kaşlarımı kaldırıyorum, hiç de korkmuş gibi görünmüyorum.

"Benimle dalga geçme, Hales." Kahkaha atarak başını geriye atıyor ve ben hayretle bakıyorum.

Tam bu an mı? Karımın mutfığımızda cırılçıplak durduğu, açık kahverengi saçlarının sabahın ilk ışıklarıyla parladığı ve hafifçe kıcının üzerinde ileri geri hareket ettiği an. Gözlerinin

gölüşünün ortasında sıkıca kapanmış, ağzı gülümsemeyle açık. Ondan çıkan sesler sihir gibi geliyor.

Bu an mı?

Benim favorim.

Ona doğru ilerliyorum, kollarımı ona doluyorum ve dudaklarını dudaklarımla yakalayana kadar onu döndürüyorum, kahkahaların ortasında. Tepki vermesi bir saniye sürüyor ama tepki verdiğinde içimde eriyor. Sırtını ocağın yanındaki tezgâha çarpana kadar ileri itiyorum. Haley'i kaldırarak tezgâhın üzerine koyuyorum ve onu yemeye devam ediyorum. Bir elimi tembelce bacaklarında gezdirirken vücudunu bana doğru eğiyor.

"Aman Tanrım," diye inliyor. "Şu anda ikimiz de çıplak olduğumuz için çok mutluyum. Endişelenecek kıyafet yok."

"Gördün mü?" Çenesinden öperim. "Sana bunun harika bir fikir olduğunu söylemiştim." Öpüyorum. "Ben lanet bir dahiyim." Öpüyorum.

"Seksi, çıplak bir dahi." Kıçımı sıkıyor ve sert bir şaplak atıyor. "Ben *sapık, seksi, çıplak* bir dahi değilim. Sakin ol."

Kıkırdıyor. "Sert sikin aksini kanıtlıyor."

Ağzını tekrar benimkiyle kapatmadan önce "Yeterince makul," diyorum.

Elimi bacağının üzerinde gezdirmeye devam ediyorum, bacaklarının arasındaki birleşim noktasını görmezden gelip, kabarık göğüslerine ulaşana kadar yukarı sürüklüyorum. Sağdakini avuçluyorum, dudaklarımı onunkilerden ayırıyorum, böylece dik meme ucunu ağzıma alabiliyorum. Meme uçlarına bayılıyorum. Elleri anında başıma düşüyor, beni göğsüne doğru tutuyor ve meme uçlarını sevmeye şeklimi sevdiğini söylüyor. Geri çekiliyorum, ona sırtıyıyorum ve diğer ucunu dilimle kırbaçlamaya devam ediyorum. İnliyor, kıvranıyor ve daha fazlası için yalvarıyor ve ben bunun her saniyesine bayılıyorum.

Sonunda elimi açılmış bacaklarının ortasına mühürlediğimde buna bayılıyorum. Her iki dudağına da bir desen çizdiğimde buna bayılıyorum. Önce bir parmağımı, sonra iki parmağımı içine sokarken nefes nefese kalmasına bayılıyorum. Daha fazlası için bastırmasını ve hiç durmamam için *yalvarmasını seviyorum*.

Ama en çok benim yanımda dağılmasını seviyorum.

Onu tezgahıtan alıp yatak odasına götürmeye başladığım anda bir çığlık attı.

"OUCH! LANET OLSUN! OROSPU ÇOCUĞU!"

Onu hemen tezgahın üzerine bırakıyorum. Hasarı değerlendirmek için geri çekildiğimde elini bacağına götürüyor. Ocaktan olabildiğince uzağı eğiliyor, kıçını tezgahıtan kaldırıyor, böylece canını yakan her neyse ona baskı yapmıyor.

"Ohmygod. Ohmygod. Aman Tanrım! Gaige, indir beni! Şimdi! Acıyor!" Gözlerinden yaşlar akıyor ve ben orada donmuş bir şekilde duruyorum, bana tam olarak ne yapmam gerektiğini söylemesine rağmen ne yapacağımı bilemiyorum.

Hareket etmediğimde, "LÜTFEN!" diye bağıyor.

Karmakarışık yalvarışı beni harekete geçiriyor ve kıcı tezgâha sürtünmesin diye onu yavaşça tezgâhtan kaldırıyorum. Onu yere bıraktığımda aşağı yukarı zıplamaya başlıyor, kendi kuyruğunu yakalamaya çalışan bir köpek gibi daireler çizerek hızla dönüyor.

"Ne kadar kötü? Ohmygod. Ne kadar kötü olduğunu söyle!"

Ellerimi uzatarak onun hareketlerini durduruyorum. "Bebeğim, sakın ol. Sen etrafta zıplarken hiçbir şey göremiyorum. Ne oldu böyle?"

"Sana çıplak yemek yapmamalıyız demiştim! Olan bu!" Etrafında dönüyor ve kıcını işaret ediyor. Sağ yanağının alt kıvrımında kötü kırmızı bir yanık var. Düzeltiyorum: Üç tane kavisli yanık var. "Kıçımı ocakta yaktım!"

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Kahretsin, bilmiyorum! Çok fazla hareket etmiş olmalıyız ve sen beni tezgâhtan indirmeye çalıştığında ona çarptım. Burası ısınmaya başlamıştı ama ocaktan geldiğini düşünmedim. Kötü bir şey mi?"

Eğilip daha yakından bakıyorum. "Yani, bu iyi değil." Ayağa kalkıp ona sırtıyorum. "Kıçın hâlâ harika görünüyor."

Göğsüme vuruyor. "Bu hiç komik değil, Gaige Addams! Bu lanet Acıyor!"

"Biliyorum, biliyorum. Üzgünüm ama bu doğru." Dudakları seğiriyor ve onu kollarımın arasına alıp son gözyaşlarını da dindirmeye çalışıyorum.

"Hastaneye gitmek ister misin? Şimdiden kabarmaya başladı."

Daha çok ağlıyor ve ben bunu evet olarak kabul ediyorum.

"Bay Addams?"

"Evet?"

"Artık geri dönebilirsiniz. Yanığın pansumanı bitti." "O nasıl?"

Kır saçlı hemşire gülümsüyor. "*Utandım.*"

Eğer karımın bunu öğrenmesi halinde taşaklarımı keseceğini düşünmeseydim, bunun için hemşireye beşlik çakardım. Başımı ona doğru eğerek bir teşekkür mırıldanıyorum ve onun belirlediği alana doğru ilerliyorum.

Perdeyi geri çekiyorum ve acınacak haldeki karıma hüznü, sempatik bir gülümseme veriyorum. Başını öpüyorum ve alnına yapışmış terli saçlarını düzeltiyorum. "Nasıl geçti?"

"Çok acıttı. Sana kızgıyım, biliyorsun."

"Bu hiç adil değil," diyorum onu işaret ederek. "İkimiz de çıplak yemek pişirmenin eğlenceli olacağı konusunda anlaşıştık."

"Şşşt!" Başımı küçük odanın içindeki hemşireye doğru salladı.

Biz.

"Oh, tatlım, endişelenme. Her şeyi duydum. Güven bana." Hemşire bakar bana baktı. "En azından penisini yakmadın. Şükret."

Elim hemen zarar görmemiş penisimi örtmek için düşünüyor -ne olur ne olmaz diye. "Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum.

Haley uzanıp karnımı sertçe dürtüyor. Hemşire maskaralıklarımıza gülüyor ve tatlı tatlı gülümsüyor. "Siz ikiniz çok eğlencelisiniz. Ne zamandır evlisiniz?"

Haley'e bakıyorum, o da artık bana karnıma bıçak saplama arzusuyla değil sevgiyle bakıyor. "İki hafta."

"İlk görüşte aşk mı?" diyor hemşire.

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor Haley.

Hemşireye bakıyorum ve ona bir gülümseme fırlatıyorum. "Vegas'ta bir hevesle onunla evlenmem için bana yalvardı," diye takılıyorum. *Ona* yalvaran kesinlikle *bendim*.

"Peki ya sen?"

"Evet."

"Yani?"

Karıma dönüp bakarak, "Tekilanın benim için verdiği en iyi karardı," diyorum.

Gerçek bu; bu son iki haftayı hiçbir şeye değişmezdim. Kığım yanmış olsa da çok mutluydum ve geleceğimizin neler getireceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

chapter sixteen

"İnanılmaz gerginim."

Haley beni yavaşlatmak için elimi çekiştiriyor. Yapmıyorum çünkü yapamıyorum. Ağzıma kadar endişeyle doluyum ve patlamadan önce içeri girip bu işi halletmem *gerekıyor*. Ya da patlamadan. Her neyse işte.

"Kulübe katıl."

"Kurabiye servis ediyorlar mı?"

Başımı ona doğru salladım. "Ne?"

"Sizin kulüpte kurabiye servisi yapıyorlar mı?" Onun aptalca esprisine sırtıyorum.

"Tabii ki."

"O zaman katılmak isterim. Ama sadece Çarşamba günleri buluşabiliyorum; diğer tüm günlerim dolu."

Onu kendime doğru çekerek kolumu omuzlarına doluyorum ve şakağına bir **ö p ü c ü k k o n d u r u y o r u m** . "Dolu mu? Ne ile?"

"Seks."

Bir kahkaha atıyorum ve bizi kısa yürüyüş yoluna götürmeye devam ederken başımı sallıyorum.

Kapıya vardığımızda "Ciddiyim," diye tıslıyor. "Bunu yapamam Gaige. Geri çekilmek zorundayım."

Ona doğru dönüyorum, başını ellerimin arasına alıyorum ve onu sertçe öpüyorum. "Hayır. Geri çekilmiyorsun. Bunu benimle yap. *Lütfen*."

Sözlerim karşısında kararlılığı kırılıyor. Nefes nefese kalınca yumuşuyor. "Peki, tamam. Tamam. Ama bana borçlusun."

"Seks mi?"

"Seks."

Ön kapı açılıyor ve küçük kız kardeşim Gia kapıdan içeri dolan ışığa doğru adım atıyor.

"Merhaba," diyor utangaç bir şekilde, gözlerini benimle Haley arasında gezdirerek.

Bir adım öne çıktım ve onu çabucak kucakladım. "Selam kardeşim. Haley, bu Gia.

Gia, bu benim..."

"Haley," diyor karım.

Gözlerimi ona dikip sessizce soruyorum: "*Ne oluyor lan?* Başını hafifçe eğerek konuyu kapatmamı söylüyor. Yapıyorum, ama içime ağır bir his yerleşmeden değil.

Bu işin sonu iyi bitmeyecek.

"Herkes yemek odasında," diyor Gia, yanından geçebilmemiz için kenara çekilerek.

"O nasıl?" Yanından geçerken sessizce soruyorum. O da omuz silkiyor.

Harika.

Üçümüz sessizce yemek odasına doğru ilerliyoruz, Gia önden gidiyor. Haley'nin kafası bir ileri bir geri gidip geliyor, teyzemin evinde asılı duran çeşitli resimlere ve tuhaf işaretlere bakıyor. İki yaşındayken ailemle çektiğim bir fotoğrafta durup gözlerini kısmaya çalışıyor, ama geçmişimle şimdiki zamanımın çarpışmasını istemediğim için onu itiyorum.

Yemek odasına girerken nefesimi tutuyorum. O zamandan beri hiçbir şey için bu kadar gergin olmamıştım... yani, lanet olası sıcak bir dakika oldu. Lanet olası düğün günümde bile bu kadar gergin değildim!

"Gaige," diyor teyzem selam verir gibi. "Misafir getirmişsin."

"Getireceğimi söylemiştim, Mercy."

Çenesini eğiyor. "Adın ne senin?"

Sorusu ani oldu ve Haley'nin yanımda kaskatı kesildiğini hissediyorum, Mercy'nin acımasız tavrına nasıl tepki vereceğini bilemiyor.

"Haley, hanımefendi."

Haley'nin tavırları karşısında Mercy'nin gözlerinde bir kıvılcım çakıyor; onaylıyor. "Hoş geldiniz. Buyurun oturun."

Haley endişeyle masanın etrafına bakıyor ve kendisine şaşkınlıkla bakan kardeşlerimi görüyor. Onu yanımdaki koltuğa götürüyorum ve neredeyse iterek oturtuyorum. O kadar kaskatı kesilmiş ki dalgalarından yayılan endişeyi hissedebiliyorum.

"Haley," diyorum, "bunlar Gunner ve Gillian, ikizler."

"Merhaba," diyorlar hep bir ağızdan.

Haley gülümsüyor ve onlara selamını tekrarlıyor. Ben devam ediyorum.

"Bu Gia, zaten bildiğiniz gibi. Sondaki kk adam ise Graham."

Sözlerim üzerine başını kaldırıyor ve Haley'e doğru küçük bir gülümseme gönderiyor. Kucağına bakmaya devam etmek için başını tekrar eğmeden önce gözlerinde bir ilgi pırıltısı yakalıyorum. Ondan hoşlanacağına dair umudum var.

"Ve bu," diyorum ona, masanın başında oturan kadını işaret ederek, "Mercy. Çocukların vasisi ve teyzesi."

Mercy giriş cümlemden dolayı kaşlarını kaldırıyor. Ben de kaşımı kaldırıyorum, itiraz etmesi için ona meydan okuyorum, çünkü bu doğru. O benim teyzem değil, gerçekten değil, yaşadığımız onca şeyden sonra değil.

"Beni ağırladığın için teşekkür ederim Mercy. Yemek harika görünüyor." "Hiç övgü alamam. Gia yaptı."

"Bugün yemek yapacağını bilmiyordum," diyorum, dirseklerini masadan kaldırmış, sandalyesinde mükemmel bir şekilde oturan kız kardeşime bakarak.

Bir omzunu zarıfçe kaldırıyor. "Ben de istedim."

"Teşekkürler."

"Sorun değil."

"Gidelim mi?" Mercy sözümüzü kesti.

"Elbette."

Meksika yemeklerinin özenle hazırlanmış bir karışımı olan yemeğimizi yemeye başlıyoruz ve herkes sessiz kalıyor. Bunun korkudan mı yoksa sinirden mi olduğundan emin değilim ama her iki durumda da berbat.

"Okul nasıl, Gunn? Beyzbol iyi mi?" Havaya yapışan garip gerginliği kırmaya çalışarak soruyorum.

Kuvvetle başını sallıyor. "Bayıldım buna! Cuma günkü maçıma gelmelisin."

Sen de, Haley."

"Çok isterim, dostum. Biz varız."

"Ve sen de benim matematik yarışmama gelecek misin?"

Gillian araya giriyor. "Orada olacağım."

Haley'nin eli bacağıma kondu. Sıkmak için benimkini masanın altına bıraktım.

o.

Graham'da yemeğine tamamen dalmamış tek kişi. Her zamanki gibi, Başı öne eğik ve kendi kucağında çok fazla ilgi buluyor. "Aç değil misin, Graham?" Başını sallıyor. "Emin misin dostum? Lanet olsun. iyi."

"Dil," diye azarlıyor Mercy.

Onu görmezden geliyorum ve sonunda başını kaldırana kadar küçük kardeşimin gözlerinin içine bakmaya devam ediyorum. Başını

kaldırıldığında, bakışlarına karışmış olan endişeyi görebiliyorum. İnsanlarla dolu bir odada ondan bir şeyler koparmaya çalışmak yerine

Yemeğime devam edip Graham'ın rahatlamasına izin vereceğim. Sanırım yeni biriyle oturup yemek yememiz onu mini bir paniğe sürüklüyor. Bu da anlaşılabilir bir durum, özellikle de bu eve en son ne zaman birinin geldiğini hatırlayamadığım için.

Çocuklardan anladığım kadarıyla Mercy normal çocuk şeylerine pek önem vermiyor. Arkadaşlarıyla yatıya kalamıyorlar, okuldan doğruca eve gelmeleri gerekiyor ve gün içinde mola vermeden önce ödevlerini bitirmeleri, ev işlerini yapmaları ve yemek masasını kurmaları gerekiyor. Başka bir deyişle, onunla yaşamak berbat bir şey. Kıyafetleri, davranışları ve... yani hayatları konusunda çok katı. Kısacası, onları kontrol ediyor ve bu çocukların ihtiyacı olan iyi, yapılandırılmış bir şekilde değil. Agresif bir şekilde. Bu şekilde acı çekmek zorunda kalmalarından ve bu kadar küçükken eğlenememelerinden nefret ediyorum. Benim çocukluğum çalındı, onlar da çalınırsa kahrolurum.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Aniden söylediği sözler karşısında gözlerimi Mercy'nin sert bakışlarına dikiyorum. "Affedersiniz?"

"Nasıl tanıştınız?"

Ben bir şey söyleyemeden Haley sözü devraldı. "Aslında, araba kullanamadığım bir gece Gaige eve dönmeme yardım etti. Gerçek bir beyefendiydi. İyi arkadaş olduk ve sonunda bu ilişkimiz daha da ilerledi."

Bunu söylediği süre boyunca gülümsüyor ve nasıl bu kadar güzel yalan söyleyebildiğini merak ediyorum. Yani, elbette, bu özetlenmiş, iyi versiyon, ama içinde çok fazla kötülük, çok fazla eğlence ve çıplak geçirilen bir ton zaman var.

Vegas'taki düğün olayından bahsetmiyorum bile.

"Anlıyorum," diyor Mercy, ama ses tonundan hiç de onaylamadığı anlaşılıyor. İyi versiyonun boşluklarını doldurabildiğinden ve başka neler olduğunu tam olarak bildiğinden eminim. Kendi halinde biri olabilir ama aptal değil. Biliyor. "Ne kadar hoş."

Güzel. Genelde çok hoş bir kelimedir. Teyzemden mi? Güzelden *başka* her anlama geliyor.

Göz ucuyla Haley'e baktığımda dudaklarının çatılmaya başladığını görüyorum, sonra kendini tutup parlak bir gülümseme yapıyor. Mercy'nin gerçek niyetini o bile anlayabiliyor.

"Bu ne kadar zamandır... daha fazlası mı?"

"Beş aydan biraz fazla."

"Anlıyorum," diye tekrarlıyor Mercy. "Birkaç hafta önce yatıya kalmayı bu yüzden mi iptal ettin?"

"Evet."

"Anlıyorum."

Masaya vurup ona bir bok görmediğini söylemek istiyorum.

"Ve Gaige'in senin için ailesiyle olan planlarını bozmasını onaylıyorsun?"

Çatal bıçak takımının masaya çarpma sesi beni ürkütüyor, ta ki onu düşürenin ben olduğumu fark edene kadar. Sandalyemi hafifçe geriye ittim, kaçmaya hazırdım. Haley koluma nazik bir el koyarak dikkatimi çekiyor.

"Hayır hanımefendi, bilmiyorum. Aslında bu konuda ciddi bir tartışma yaşadık." İkizlere döndü. "Sizi iptal ettiği için üzgünüm ve benim hatam olduğu için de üzgünüm."

"Saçmalık."

"Affedersin, genç adam?" Mercy hararetle soruyor.

"*Saçmalık* dedim." Karımın gözleri irileşiyor ve başını sallayarak bu işin peşini bırakmam için bana yalvarıyor. Ben yapmadım. "Özür dilemene gerek yok, Haley. Sen de en az onlar kadar benim ailemsin."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Birdenbire kelimeler tükendi. Dudaklarımdan iki basit kelime bile dökülemiyor. *Biz evliyiz.* Ona söyleyemem. Çocuklarla olan geleceğimi elimden almasından korkuyorum.

"Gaige Addams, cevap ver."

"Hanımefendi, biz-"

"Sana sormadım. Sus." Mercy'nin sözleri havayı sert bir vuruşla kesiyor. Ayağa kalkıyor, ellerini masanın üzerine koyarak dengesiz vücudunu tutmaya yardımcı oluyor. Titremesine rağmen hâlâ korkutucu görünüyor.

Haley sandalyesine çöktü. Ben de Mercy'nin boyuna uygun olarak daha dik oturuyorum. "Onunla böyle konuşma."

"Cevap ver bana. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu şu demek..." Bir nefes veriyorum, düzensiz kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. "Bu sadece şu anlama geliyor. Biz bir aileyiz."

Mercy'nin gözleri cevapsızlığım karşısında kısılıyor. Sonra bakışları birleşmiş ellerimize kaydı.

Kıyamet kopar.

Yüzü öfkeden tehlikeli bir şekilde kızarıyor. Bakışlarında bunu görebiliyorum. Şu anda çok öfkeli, uğruna yorulmadan çalıştığım her şeyi elimden almaya hazır. Ve alacak da. Alacak amına koyayım.

"Git."

"Ne!" Bu Gia'dan geldi. "O gitmiyor."

Mercy başını meydan okuyan kız kardeşime doğru çevirdi. "Benimle konuşurken sözlerine dikkat et. O gidiyor. İkisi de gidiyor. Şimdi."

"Bu hiç adil değil, Mercy Teyze!" Gunner da şimdi ayağa kalkmış, diyor. "Otur yerine evlat."

"Hayır," diyor kararlılıkla.

"Gunn, otur lütfen. Beni savunmanıza gerek yok."

"Birinin savunması gerek!" Gillian ısrar ediyor.

Çocukların adalet çılgınlıkları karşısında başımı eğip sallıyorum. Onlara minnettarım ama onları ben kazanmadım. "Gerçekten, çocuklar. Bunun için sizi seviyorum ama sorun değil. Biz gidiyoruz."

"Neden? Bu kadar kötü ne yaptın?" Gia ısrar ediyor.

Başını hafifçe sallayan Haley'e bakarak, "Evlendik," diyorum.

Graham hariç tüm çocukların nefesi kesiliyor. Mercy tiksintiyle başını sallıyor. "Neden bu kadar kötü?" Gillian soruyor.

"Öyle değil," diyor ikizi. "Hiç de kötü değil. Mercy Teyze'nin bunu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum."

Haley'nin elini çekiştiriyorum. Peçetesini masaya bırakıyor ve Gia'ya gülümsüyor. "Bu güzel yemek için teşekkür ederim. Harika bir aşçısın."

"Hayır! Gitme! Evli olman neden kötü olsun ki?" Masanın etrafından dolanıp onu kollarıma aldığımda Gillian gözyaşları içinde, ona sıkıca sarılıyorum ve her şeyin yoluna gireceğini tekrar tekrar söylüyorum. Bana inanmıyor.

"Çünkü *izin* istemedi." Graham sözleriyle beni şaşırtıyor ama sanırım en çok edici şey sözlerinin bu kadar kin dolu olması. Ona bakıyorum ve Mercy'ye hançer gibi baktığını görüyorum. O da bana ters ters bakıyor.

"Ne oldu Graham?" Hiçbir şey söylemiyor. "Mercy, ne oldu?" Sessiz kalıyor. "Kahretsin, biri bana ne olduğunu anlatsın!"

Sesim odanın içinde yankılanırken Gillian kollarımda titriyor. Ailemin şu anda bu kadar acı çekmesinden nefret ediyorum. Bavullarını toplayıp onları bu evden götürmeye yasal olarak hakkım olmamasından daha çok nefret ediyorum.

"Bu evde ne olduğu seni ilgilendirmez." "Saçmalık değil!"

"Dün geç kaldığı için başı belada. Neredeyse dörde kadar eve gelmedi. En geç saat üç kırkta dönmüş olmamız gerekiyordu," dedi Gunner.

Malzemeler.

"Ve?"

"Bütün ev işlerini yapmak zorundaydı. Hem bizim *hem de* onun ev işlerini. Ayrıca dün gece akşam yemeği yemeden odasına kilitlendi. Bugün de yemek yediğini sanmıyorum."

"Ne!" Bakışlarımı Mercy'ye çeviriyorum, içimde hissettiğim öfkeden kendimi uzak tutmak için Gillian'ı kollarımda daha sıkı sıkıyorum. Onu bırakırsam içimdekileri dışarı çıkaracağımdan korkuyorum. Hayatım boyunca hiç bu kadar üzülmemiştim. Hiçbir şey şu anda damarlarımda kükreleyen ateşle kıyaslanamaz. Vücudum öfkeyle yanıyor gibi hissediyorum.

"Sorun değil," diye konuşur Graham. "Kuralları çiğnedim. Cezayı hak ettim."

"Bu kadar ağır bir cezayı hak etmiyorsun Graham. Bu saçmalık ve bence sen de bunu biliyorsun." Öfkelenerek Mercy'ye, "Bir dahaki sefere bunu benimle konuşmalısın, anladın mı?" dedim.

"Şimdi gitmen gerekiyor" onun tek yanıtı.

"Hayır! Bu adil değil!"

Kollarını bana daha sıkı saran Gillian'a "Biliyorum tatlım," diyorum.

"Ama sakın ol. Geri döneceğim. Söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler vermemelisin."

Mercy'nin sözleri karşısında Haley'nin şaşkın bakışlarını buluyorum ve bunun dünyanın yıkılacağı an olduğunu biliyorum.

"Mercy..."

"İmzalamamı istediğiniz kağıtlar hakkında konuşmamız gerekecek."

"Lütfen, Mercy, bunu bana yapma."

"Bunu kendine sen yaptın. Belli ki dört çocukla tek başına başa çıkacak kadar yetişkin değilsin." Gülüyor. Eğer bir kahkaha eski gibi gelseydi, Mercy'ninki gelirdi. Gıcırtilı ve içi boş, sanki nadiren yaptığı bir şeymiş gibi. "Elbette, şu anda gerçekten tek başına olmazdın. Bununla değil" - Haley'e doğru bir el sallıyor- "bununla."

Sözlerinin ne kadar incitici olduğunu düşünerek dilimi ısırarak, "Ben evlendim Mercy. Bu dünyanın sonu değil. Bu sorumlu olmadığım anlamına gelmez."

"Bunu nasıl söylersiniz? Sadece beş aydır *birliktesiniz*. Bu, bırakın dört çocuk büyötmeyi, bir ilişkiyi temellendirmek için bile yeterli değil. Hazır değilsiniz."

"Öyleyim."

"Sen değilsin. Bu benim son kararım."

Gözleri de sesi gibi ölü. Çok ciddi. Öldüğünde çocukların vesayetini bana vermeyecek ve bunun yakında olacağını biliyorum. Neredeyse iki yıldır bunu konuşuyor olmamızın sebebi de bu. Felç geçirdiğinden beri her şey yokuş aşağı gidiyor. Bazı günler çocuklarla, evle ve bunun beraberinde getirdiği her şeyle ilgilenebilecek kadar iyi, ancak çoğu gün bunun bir mücadele olduğunu biliyorum, bu yüzden çocukların omuzlarına çok şey düşüyor. İşleri yoluna koymak ve faturaları ödemek söz konusu olduğunda elimden geldiğince yardım ediyorum; üç işte çalışmamın nedeni de bu. Bakmam gereken bir ailem var ve bunu yapıyorum. Fiziksel olarak her zaman burada olmasam da, hala *buradayım*. Bence Mercy bazen bunu unutuyor ya da belki de unutmuyor. Belki de vesayeti benim üzerimde tutabileceğini biliyor, böylece yaşam masraflarının çoğunu ve onun birikmiş tıbbi faturalarını ödemeye devam ediyorum. Eminim bunların hiçbirini unutmuyordur.

Damarlarımda alev alev yanan ateş katı buza dönüşüyor. Yanan bedenim soğuyor ve kalbimin sert atışları yavaşlıyor, zar zor atıyor. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Ben yapana kadar.

Her şey bana aynı anda çarpıyor. Öfke. Üzüntü. Acı. Acı. Pişmanlık.

En çok da bu içimi kemiriyor. Vegas'taki o geceden beri ilk kez Haley'le evlendiğim için pişmanlık duyuyorum. Bu bana ailemle bir geleceğe mal oldu, umutsuzca ihtiyacım olan bir geleceğe. Düzeltmem gereken hatalarım var. Bunu yapmak için tek umudum buydu.

Gillian'ı bırakıp uzaklaşırken ona zar zor bakabiliyorum. Çocuklara ciddi bir şekilde başımı sallarken ya da başka bir şey söylemeden odadan çıkmadan önce son bir sıkıntılı nefes alırken ona bakamıyorum. Elimi tutup benimle birlikte kapıdan çıkarken ona bakmıyorum. Başımın yan tarafına bir delik açarak bakarken onun güzel yeşil gözleriyle buluşmak için durmuyorum. Kaldırıma ulaştığımızda acı ve incinme dolu bir tirada başladığında irkilmeyi bile reddediyorum.

"Bunu bana nasıl söylemezsin, Gaige?"

Yüksek sesle konuşursam gerçekleşmeyeceğinden korkuyordum.

"Dört kardeşinin vasiliğini mi istiyorsun?"

Bu hayattaki her şeyden daha çok istiyorum. "Dairem bunun için yeterince büyük değil!" *Bizim dairemiz.*

"Bana açılmazsan nasıl bir evlilik kurabiliriz?"

Ben berbat biriyim.

"Geleceğimiz için istediğin bu mu? Yalanlar ve sırlar mı?"

Hayır, ama başka türlü nasıl yaşayacağımı bilmiyorum.

"Bu bizim için ne anlama geliyor? Dört çocuk mu? Vay a n a s ı n ı .

Bunu nasıl y ü r ü t e c e ğ i z ?"

Gerçek olamayacak kadar iyiydik demek.

"Bana bakacak mısın?!"

Yapamam, seni de kaybettiğimi bilmek çok acı veriyor.

"Tamam, ama unutma: Bu benim çekip gitmem değil, senin vazgeçmen."

Üzgünüm, Haley.

chapter seventeen

Hiç başınıza öyle korkunç bir şey geldi ki, her şey bir rüyaymış gibi davrandığınız oldu mu? Onu bir kenara iter ve ilerlemeye devam edersiniz. Bunun hakkında düşünmezsiniz. Bunun hakkında konuşmazsınız. Sadece rol yaparsınız. Eğer kendinize bunun hiç yaşanmadığını yeterince söylerseniz, o zaman lanet olası bir mucize gerçekleşir.

Ben de şu anda oradayım.

Her şeyimi kaybettiğimden beri bir haftadan fazla zaman geçti.

Haley, ailem, geleceğim, her şeyim. Hepsi boşa gitti.

En kötü kısmı mı? Orada lanet bir aptal gibi dururken bunun olmasına izin verdim. Mercy son kararını verirken hiçbir şey söylemedim, karşı koymadım. Haley beni sorularla rahatsız ettiğinde ya da bizden uzaklaştığında gıkımı bile çıkarmadım.

Ama kendime aksini söylediğimden beri o gün gerçekleşmedi. Ben hâlâ Gaige'im. Hala Jacked Up'ta çalışıyorum ve hala gecelerimi pizza dağıtarak geçiriyorum. Hâlâ Tucker'la yaşıyorum ve hâlâ kaşlarımı çatıyorum.

Ben hala

benim.

Ama ben

değilim.

Çünkü hiçbir şey hissetmiyorum... ve her şeyi.

Fiziksel olarak hiç darbe almamış olmama rağmen acı vücudumun her santimetresinde zıplıyor. Günün her dakikasında kalbimi kavırıyor, nefes alamaz hale gelene kadar sıkıyor ve odaklanabildiğim tek şey o oluyor. O zaman onunla yumruklarımla değil, dikkatimi dağıtan şeylerle savaşıyorum.

İş, iş, ev.

Votka.

İş, iş, ev. Viski.

İş, iş, ev. Uyku.

Bu benim düzenim. Geçen hafta bu şekilde yaşadım. Tabii buna yaşamak denebilirse.

"Hey, dostum. Bugün nasılsın?"

"Sanırım hala sarhoşum."

"Sarhoş mu? Saat sanki" -Hudson kolundaki saate bakıyor- "sabah sekiz. Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dün gece uyumadım. İçtim."

Bana bir adım daha yaklaştı. Geri çekiliyorum. "Sen mi sürdün?" "Hayır, sikik. *O kadar* aptal değilim. Yürüdüm."

"Bu sabah buraya kadar yürüdün mü?"

"Hayır." Az önce yerine taktığım farın üzerinde bir bez gezdiriyorum.

"Bütün gece yürüdüm."

"Ne!"

Sesi kafamın içinde yankılanıyor, orada yüzen her kötü şeyi sektiriyor. Gürültülü ve acıtıyor. "Bağırarak zorunda mısın?"

"Evet, bağırarak zorundayım," diye tıslıyor. "Çalışan kışını bahane ederek ofisime gel. *Şimdi.*"

Elimdeki paçavrayı yere atıp, aşırı hassas patronumun peşinden giderken alet çantalarımından birini tekmeliyorum. Maddox bana bir bakış fırlattı ve ben de onu tersledim. *Senin de Hudson'ın da canı cehenneme.* Bugün hiç havamda değilim. Sarhoşum. Kızgınım. O kadar çok acı çekiyorum ki gözlerimi açmaktan başka bir şey yapmayı düşünmek bile canımı yakıyor.

Hudson ofisinin kapısında duruyor ve ben eşikten geçtikten sonra ağır meşeyi arkamdan çarpıyor. Kendimi içerideki kanepeye atıyorum, o üzerimde durup rahatlamış halime bakarken umursamıyorum bile.

"Kalk lan Gaige."

Kalkmıyorum.

Yerde duran ayağıma tekme atıyor. "Yukarı."

Aşağı.

"Kalk. Kalk."

Hareket etmeyince uzanıp yakamdan tutuyor ve beni oturur pozisyona getiriyor. Hayatımın başka bir noktasında olsam Hudson'ın şu anda bu kadar eli açık davranmasına şaşırır, tüm bu durumu ele alış biçimine şok olurum ama şu anda umurumda değil.

Beni kendine yaklaştırıyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Kaşlarını çatıyor ve yüzünde gördüğüm en korkunç ifade bu. Öfke bunu karşılamıyor. Öfke yakın bile değil. Bundan çok daha fazlası çünkü endişe ve kederle karışık.

Hay sikeyim. Neden bu kadar iyi bir arkadaş olmak zorunda? Gözlerinde dökülmemiş endişe gözyaşlarıyla bana bakarken her şey yolundaymış gibi davranmaya devam etmek zorlaşıyor.

"Kendini toparlamalısın, Gaige. Karına neler yaşattığın hakkında bir fikrin var mı?"

Ona *neler* çektiriyorum? *Çekip giden o!*

"Kim?"

Beni sertçe sarsıyor ve hırlıyor. "Hıyarlık etme, Addams. Kim olduğunu biliyorsun. Senin. Karın. Daha üç hafta önce gururla ne kadar aşık olduğunu anlatırken yanında oturduğun kişi. Aylarca utanç verici bir sır olarak sakladığın kişi."

"Öyle değildi," diye tükürüyorum ne dediğimi anlamadan önce. Tutuşunu gevşetiyor ama beni tamamen bırakmıyor.

"Ne?"

"İlişkimiz. Utanç verici değildi; sadece bunun kimseyi ilgilendirdiğini düşünmüyorduk. Aldatıcı olmak için ya da gurur duymadığımız için saklamadık. Sizler araya girmeden sadece *biz* olabilmek için yaptık."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Yargılarınız. Onları istemedik." "Sizi ne zaman yargıladım *ki?*"

"Beni yargılamak için hakkımda yeterince şey bilmiyorsun."

Beni hiç uyarmadan kanepeye geri bırakıyor ve duyduklarına inanmıyormuş gibi ellerini havaya kaldırıyor. Ellerini kalçalarına koyarak adım atmaya başlıyor, birkaç kez başını sallıyor ve benimle alay ediyor.

Her neyse. Anlamıyor. Geçmişinde utanacağı hiçbir şey yok. Hayatının en kötü kabusu, başına gelen en iyi şeye dönüştü. Hudson kutsanmış bir hayat yaşadı. Yaşadığım boktan şeyleri anlamıyor.

"Seni tanımadığımı mı sanıyorsun?" Sözlerinde zehir var. "Bu saçmalık. Bahse girerim senin hakkında düşündüğünden daha çok şey biliyordum."

"Öyle mi?"

"Evet, Gaige, ve seni bir kez bile yargılamadım. Dairende bir çocuğun aşırı doz alması ya da o gece başka neler olduğu umurumda değil. Sabıka kaydın olması umurumda değil. Aileni iki kez terk etmiş olman da umurumda değil. Neden umurumda değil? Çünkü bunların hiçbirisi senin tanıdığım en harika adam olduğun gerçeğini değiştirmiyor."

Tamam. Hâlâ sarhoş olmalıyım çünkü bütün bunları az önce söylemedi. Ona göz kırpıyorum, daha fazlasını bekliyorum.

İç geçiriyor ve yanıma oturuyor. "Yemin ederim dostum, hayatını sefil bir hale getirmeye çalışıyorsun. Yani her şeyi berbat ettin, hem de birden fazla kez, hepimiz ettik. Bu seni sen *yapmaz*. Sana atılan onca boku düşününce tanıdığım en uyumlu adamlardan birisin, hatta atılanların yarısını sen atmış olsan bile. Sana *hayranım* Gaige." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Geçmişini bir saniye bile umursayacağımı düşünmen çok canımı yakıyor. Bundan daha iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana bundan daha fazla güvenebileceğini düşünmüştüm. Bundan daha iyi bir adam olduğunu düşünmüştüm."

Sessiz odada onunla birlikte oturuyorum. O hareket etmiyor. Ben de hareket etmiyorum.

Bana *hayran* mı? Bu nasıl mümkün olabilir? Kimse bana *hayran* olmamalı. Ben bir pisliğim. Pisliğin tekiyim. Çoğu zaman birinci sınıf bir pisliğim. Sosyal ortamlarda iyi değilim ve hayatımı idare edemediğimden eminim. Birkaç ağaç çizebilmek dışında hiçbir şeyim yok. Hayatımda somut hiçbir şey yok... Artık yok. Bir insan bu kadar kırık dökük bir şeye nasıl hayran olabilir?

"Kim söyledi sana?" "Ne?"

"Tüm bu saçmalıklar hakkında. Sana ya da Tuck'a çocuk hakkında hiçbir şey söylemedim, peki sana kim söyledi?"

Yüzünü buruşturuyor.

"Horton." "Ne zaman?"

"Burada çalışmaya başladığında."

Dişlerini sıkarak, "Ciddi misin lan sen? Nasıl olur da ikiniz hiç bir boktan bahsetmezsiniz?"

Okyanusa benzeyen tuhaf gözleri yarıklara düşüyor. "Çünkü bu ikimiz için de hiçbir zaman önemli olmadı, seni pislik."

"Nasıl!" Ayağa kalktım ve dağınık saçlarımı tuttum. Günlerdir hiçbir şey yapmamıştım, en son ne zaman duş aldığımı bile hatırlamıyorum. Hızlı bir koklama testi yapıyorum. *Çok uzun zaman önceydi.*

"Lisedeki kız arkadaşımı on altı yaşında hamile bırakmış olmam senin için önemli mi? On yedi yaşında baba olmam? Ya da yıllarca babamın hayatından çıkıp gitmiş olmam, ölmeden önce onunla asla barışmamış olmam? Tucker'ın kardeşinin kızına aşık olması senin için önemli mi? Hayır mı? Tamam o zaman. O zaman geçmişinde ne olduğunu hiç umursamadık. Sen hatalar yaptın. Tucker hatalar yaptı. *Ben de hatalar yaptım.* Hepimiz yaptık ama hayat bu Gaige. Hepimiz yolumuza devam ettik. Hepimiz bu hatalardan dersler çıkardık ve her gün o zaman olduğumuzdan daha iyi adamlar olmak için çabalıyoruz ve hepimiz bu konuda çok iyi bir iş çıkarıyoruz."

Başımı ellerimin arasına alarak sözlerinin içime işlemesine izin verdim. O gecenin ayrıntılarını bildiklerinden haberim yoktu. Hiçbir zaman hepsini anlatmadım. Elbette, orada burada ufak tefek şeyler ama onlara asla her şeyi anlatmadım. Ailemin araba kazasına sebep olanın ben olduğumu, ölmelerinin gerçek sebebinin ben olduğumu bilmelerine izin veremezdim.

"İkinizin bildiğine inanamıyorum."

"Elbette öyle yaptık. Biz senin en iyi arkadaşlarınız. Senin hakkında her şeyi biliyoruz." Dramatik bir şekilde burnunu çekiyor. "Dört gündür duş almadığın gibi. Leş gibi kokuyorsun dostum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet, fark ettim." "Gerçekten hâlâ sarhoş musun?" "Sayılır. Artık etkisi geçiyor." "Bunu nasıl düzelteceksin?"

Sorusu içime işliyor. "Bu mümkün mü? Bunu düzeltmek?"

Hudson sessizleşti. Endişeleniyorum. Eğer yapamayacağımı düşünüyorsa, yapamam. O bir şeyleri düzeltmenin kralı. Ben her şeyi berbat etme kralyım.

"Evet."

"Nasıl?"

"Oraya silahla gir. Mercy'ye artık onun saçmalıklarına katlanmayacağını söyle. O çocukların velayetini almaya hak kazandın, özellikle de onlara ondan daha fazla baktığın için. Haley'e onu sevdiğini, her şeyi berbat ettiğini ve vazgeçtiğini düşünerek çekip gitmesine izin vermemen gerektiğini söyle."

Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

Masumca omuz silkiyor. "Ne? Rae söyledi."

Gülüyorum ve bu çok uzun zamandır attığım ilk gerçek kahkaha.

"Anlaşıldı.

İkiniz de dedikoducu tavuklarsınız."

"Çeteyi bir şekilde hizada tutmalıyız."

"Nasıl baba *olabiliyorsun ki?*" Aniden söyledim. "Ya Mercy haklıysa? Belki de dört çocuk için hazır değilimdir. Kendi hayatımın yarısını zar zor idare edebiliyorum, onlarınkini idare edebilmemin imkânı yok."

"Gerçek mi? Baba olmak aynı anda hem yaptığım en zor hem de en kolay şey. Bir çocuk yetiştirdiğinizde, hayatınız jokerlerle dolu hale geliyor. Bir andan diğerine ne olacağını asla bilemezsiniz. Ama işin güzelliği de burada. Her şey rastgele ve eğlencelidir. Hayat ilginçleşir, iyi anlamda. Her şey için endişelenmeyi bırakıp sadece yaşarsınız. Pek çok insanın ebeveyn olmanın onları nasıl ağırlaştırdığından, yorduğundan ve istekle doldurduğundan bahsettiğini biliyorum ama ben hiç öyle hissetmiyorum. Joey bana kendime ve hayata dair yeni bir his veriyor. O başıma gelen en güzel şey. Ebeveyn olduğum için pişman değilim ve asla da olmayacağım."

"Hiç batırdığın oluyor

mu?" "Her zaman.

Hepimiz yaparız."

"Onu nasıl mahvetmezsin?"

Oturuyor, dirsek dirseğe oturana kadar öne doğru kayıyor. "Sana bir sır vereceğim," diyor yakınımı eğilerek. "Mükemmel değilim ama çok yakınım. İşte böyle."

Gözlerimi deviriyorum ve ofluyorum. "Ciddiyim, Hudson!"

"Ben de öyleyim!" diye savunuyor. "Ebeveynliğin sihirli bir numarası yok, Gaige. Hepsi bir tahmin oyunu. Joey hayatta ve mutlu, bu yüzden onu mahvetmediğimi biliyorum. Tek isteyebileceğim bu."

"Sence iyi bir ebeveyn olur muyum?"

Sırıttırıyor. "Gaige, mükemmel ebeveyn kategorisinde bana her gün rakip olabilirsin."

"Ne kadar güven verici," diye kestirip atıyorum.

Benim kolumla onun koluna vurarak, "İşte hepimizin özlediği o çekicilik" diyor.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sessizce, "Sana hiç teşekkür etmedim," dedim. "Ne için?"

"Geçen gece onu eve götürdüm. Ben gelmiş geçmiş en kötü kocayım. Eve nasıl döneceğini düşünmedim bile. Sadece uzaklaşmam ve

bir moron gibi oradan çık."

"Sorun değil, dostum. Yine de oldukça perişan haldeydi. Ne dediğini zar zor anlayabildim. Bana sarıldı bile. Zor bir geceydi."

"Özür dilerim."

"Kes şunu. Bana bunu söylemeyi kes. Özür dilemene ihtiyacım yok." "Onun var."

"Haklısın, öyle. Peki, bu konuda ne yapacaksın?" Hüzünlü bir kahkaha attım. "Telefonlarıma cevap vereceğinden şüpheliyim."

"Denedin mi?"

"Bence bu bir telefon görüşmesi ya da mesajdan daha fazlasını hak eden bir şey."

Parmaklarını çenesinde gezdiriyor. "Hmm. İyi bir nokta." Parmaklarını şıklatarak koltuğunda zıplar. "Ona git! Ellerin ve dizlerinin üzerinde dairesine git ve ona ne kadar aptal, bencil bir pislik olduğunu söyle. Bu işe yarayacaktır."

"Sanırım orada bana gerçekten isim takmak istedin." Omuz silkiyor. "Muhtemelen. Ama..."

"Sanırım" -kalın bir yutkunmayla- "gidip karımla konuşacağım."

Beni sırtımdan alkışlayarak gülümsüyor ve "İyi fikir, Gaige. İyi fikir."

En son kendimi bu koridorda sıkıntılı bir halde bulduğumda, Haley'nin kapısının kilidini açıp beni içeri almasını bekliyordum.

Bu sefer anahtarım var.

Yine de burada durmuş, acımasızca benimle alay eden bir kapıya bakıyorum. Kaçma ihtiyacı kusmaya hazır olana kadar içimi kemiriyor. Her şey çok fazlaymış gibi geliyor. Haley'nin hemen şimdi kapıyı açmasından başka bir şey istemiyorum, böylece buna mecbur kalmayacağım. Onunla arkadaş olduğum için gergin olduğum günlere geri dönmek istiyorum.

Şimdi de evliliğimi kurtaramayacağım diye endişeleniyorum. Kahretsin, zaman komik, vefasız bir kaltak.

Hudson'la konuşmamdan sonra eve gönderildim... yani Tucker'ın evine; orası artık benim evim değil. Aslında, hiç evim olmadı. Burası,

Bu daire Haley'nin evi. *Onun* evi. Sadece artık burada hoş karşılandığımdan emin değilim.

Kendimi olabildiğince duvara yaslıyorum. Bir şekilde, kendimi bağlayacak bir şey bulmak beni merkeze alıyor. Şu anda kendimi duvara demirlemiş durumdayım, kendimi bırakıp suları test etmekten çok korkuyorum. Ya çok geç kaldıysam? Ya hayatına devam ettiyse? Aptalca yükleri olan bir adamla evlenerek hata yaptığını fark ettiyse?

Ya hiç gerçek olmadıysa?

Lanet olsun. Kendi kafamdan çıkmam lazım.

"Gaige?"

Kahretsin. Kahretsin. KAHRETSIN.

Duvarı itiyorum, tüm hareketlerimin doğal görünmesi ve zorlama olmaması için elimden geleni yapıyorum, öyle olsalar bile. Kendimi ayakta zor tuttuğum için uzuvlarımın her biri yüz kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum.

Gözlerimi koridorun sonundan gelen sese doğru kaydırıyorum. Duvara yaslanmak zorundayım yoksa düşeceğim, çünkü onu görmek beni dizlerimin üzerine çökertiyor. Büyüleyici bir kadın. Mükemmel, kıvrımlı vücudu. Dokunulabilir, narin cildi. Açık kahverengi saçları. Her şeyiyle. Parmaklarım uzanıp gözünün üstündeki saç telini fırçalamak, altın tenine dokunmak, ipeksi saçlarını ellerimin arasından geçirmek için kaşınıyor. Ona dokunmak istiyorum, hayır, ona dokunmam *gerek*.

Ona doğru bir adım atıyorum. Geri adım atarken tereddüt ediyor.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ve küçük, neredeyse gizli detayları fark ettiğimde adımlarımı sabitliyorum. Koyu zeytin yeşili gözleri şişmiş, yanakları kızarmış. Bir ay ya da daha uzun süredir uyumamış gibi görünüyor. Ağzı hafif aralık, kaşlarının ortasında bir kırıksıklık var. Onu şaşırtmayı ve aynı anda endişelendirmeyi başardım.

Ve hala, tek yapmak istediğim ona

dokunmak. Bir adım daha atıyorum.

Hareket etmiyor. Adım. Oyalanıyor.

Adım. Dur.

Yerim kalmayana kadar bu yürüyüşün sonu yok.

Ondan sadece birkaç santim uzakta dururken, nerede durduğumuza dair hiçbir fikrim yokken ona uzanmamak için yumruklarımı sıkıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" "Sen."

"Ha?"

"Senin için buradayım."

"Gaige," diyor, sesi bitkin geliyor. "Uzun bir gün geçirdim."

"Uzun bir hafta geçirdim."

Gözleri sulanıyor. Dudağını ısıtıyor ve bakışlarını kaçırıyor.

"Benim de var." "Özür dilerim."

Çenesini bir çentik kaldırarak, "Bu yeterli değil." diyor.

"Seni seviyorum."

Gözleri kapanıyor. "Bu kelimeleri özledim."

"Ben de seni özledim."

Sonra o benim kollarımda ve birden dünyam düzeldi. Onu ezdiğime emin olana kadar kucağımda sıkıca sarıyorum. O da bana aynı güçle sarılıyor. Gözyaşlarının gömleğime sızdığını hissedebiliyorum ve kendi gözyaşlarımı tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Bu an hem bunaltıcı hem de aynı anda yeterli değil.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek başını nazikçe geriye çekiyor ve dudaklarımı dudaklarının üzerine yerleştiriyorum. Gözyaşlarındaki tuzun tadını aldığımda duraksamıyorum. Bunun yerine, bir şekilde pisliğimi temizlemeye ihtiyaç duyarak onu yutuyorum. O da aynı hevesle beni öpüyor, sırtımı kavırıyor ve beni kendine bağlıyor.

Onu duvara yaslıyorum ve dudaklarına saldırmaya devam ediyorum, öpüşmemiz sertleşiyor ve aceleye geliyor. Dudaklarım birlikte hareket ettirdiğimiz için acıyor. Ben kendimi ona doğru iterken Haley bana doğru bastırıyor. Daha fazlası için savaşıyoruz ve ben aynı şey için savaştığımıza seviniyorum.

Kim bilir ne kadar zaman sonra öpüşme daha yumuşak bir hal alıyor ve yoğun hareketlerimiz durgunlaşıp yumuşuyor. Bu noktada dudaklarımız zar zor birbirine değiyor ama yine de çok tatmin edici hissettiriyor.

"Seni seviyorum," diyorum ona tekrar, dudaklarım hâlâ usulca onunkileri okşuyor. Alnımı onunkine bastırıyorum, hayatımın konuşmasını yapmaya hazırım. "Sana çocuklardan hiç bahsetmediğim için çok üzgünüm. Yüksek sesle konuşursam asla gerçekleşmeyeceğinden korktum. Aptalca, biliyorum. Anlamalısın, hayatta bana hiç iyi bir el dağıtılmadı. Her zaman işleri bu şekilde yoluna koymaya çalıştım. Sanırım bu piyango oynamak gibi bir şey. Orada oturup hayal kurmazsınız ve kesinlikle bu konuda konuşmazsınız. Biletinizi alır, bir kenara koyar ve bir gün olana kadar görmezden gelirsiniz. Kazanmışsınızdır. Tüm hayatın değişir. Benim yaptığım da bu. Hayatla piyango oynuyorum." Alnımı onunkine daha sıkı bastırıp gözlerimi biraz daha sıkarak fısıldıyorum, "Ve hep kaybediyorum."

Kuru dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkarıyorum ve dilim dudaklarına değdiğinde inliyor. Geri çekilmek zorundayım çünkü önceki gibi bir öpücüğün bizi tekrar tüketmesine izin veremem. Bu çok önemli.

"Zor olacağını biliyorum," diye devam ediyorum. "Büyük bir uyum süreci olacağını biliyorum ama bu zorlu yolda yanımda olmanı istiyorum. Seninle birlikte uyum sağlamak istiyorum. Bu işi yürütmek istiyorum." Titreyen bir nefes. "Yine de o çocuklara hayatımda ihtiyacım var. Onlara hak ettikleri çocukluğu yaşatmalıyım. Onlardan aldıklarımı telafi etmeliyim." Hızlı bir öpücük. "Ve tüm bunları seninle yapmak istiyorum. Dünyadaki her şeyden daha çok istediğim şey bu. Ama hayır dersen, üzgünüm, çekip gitmek zorundayım. Canım yanacak, kalbim paslı dikenli tellerle sökülüyormuş gibi hissedeceğim ama bunu yapmak zorundayım. Onlar için. Benim için. Bizim için."

Bir şey söylemeyince onu tekrar öpmek için eğildim ama başını çevirdi.

Geri çekildim ve gözlerimi açtım. "Ne?"

Yukarı bakıyor. "Seni aptal, aptal pislik." Beni iterken sendeleyerek uzaklaşıyorum. "Bunu yapabileceğine inanamıyorum-" Elini havaya kaldırıp havayı yumrukluyor. "Bunu seninle istemeyeceğimi bir an için bile *düşündün mü? Tabii ki* seninle bunu istiyorum!"

"Ama sen dedin ki-"

"Hayır!" diye bağılıyor. "Onları istemediğimi *hiç* söylemedim. Dairenin yeterince büyük olmadığını söyledim. Dört çocuğu, özellikle de *yeni tanıştığım* dört çocuğu büyütürken gergin olduğumu söyledim. Ağzımdan bir kez bile 'hayır' çıkmadı. Ağzımdan bir kez bile 'bunu yapamam' lafı çıkmadı. Ve bir kez bile "bitti" demedim. Oradaydım, seninle konuşuyordum. Bu işi yürütmek istiyordum." Kocaman bir nefes çekti. "Vazgeçtin."

"Çekip gittin."

"Sen bana cevap bile vermezken orada öylece durmayacaktım."

Çenem neredeyse göğsümle buluşana kadar başımı sallayarak, "Bu nasıl oldu? Buraya nasıl geldik?"

"Benimle konuşmadın."

"Şoktaydım. I-"

"Hayır," diye araya giriyor. "Hayır. Tüm bunlardan önce. Benimle kardeşlerin hakkında konuşmadın. Bana vasilik istediğinden bahsetmedin. Her şeyi kendine sakladın. Daha evlenmeden önce bile sırlar saklıyordun ve ben onları affettim ya da affettiğimi sandım. Evlendikten sonra, yeminlerimizi ettikten sonra, *hala* benden bir şeyler sakladığını öğrenmek için mi? Kahretsin, Gaige. *Acıttı*. Birinin kalbini oymak hakkında konuşmak istiyorsun." Gözleri öfkeyle çalkalanıyor. "Hiçbir fikrin yok."

Ne demişler? *Eğer bakışlar öldürebilseydi.* Öldürebilseydi, şu anda ölü bir adam olurđum. Acı çekiyor, acıdan kıvranıyor. Gözleri bana bunu söylüyor. Göğsünün hızla inip kalkmasından, sadece nefes almak için değil, var olmak için de mücadele ettiğini anlıyorum. Her şeyi berbat ettim, yine.

Bu sefer nasıl düzelteceğime dair hiçbir fikrim yok. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. "Nasıl?"

"Ne?"

Düşmek üzere olan gözyaşlarımı tutmak için boğazımı temizliyorum. "Bunu nasıl düzeltebilirim?"

"Bilmiyorum." Sesi kırık ve yenik çıkıyor. Bana doğru küçük, ürkek bir adım atıyor. Elini uzatıyor ve aklımın yarısı dokunuşundan uzaklaşmaya çalışıyor ama hareket edemiyorum. Avucunu zar zor atan göğsüme dayadığı an kırılıyor.

İçimde inşa ettiğim her duvar, yıllar boyunca geliştirdiğim her savunma mekanizması yıkılıyor. Hepsini hissediyorum. Çocukluğumun, ailemin anılarının etrafındaki kalkanın parçalanışını. Onlara ve kendime karşı beslediğim nefretin parçalanması. Yaptıklarımın dolaylı hissettiğim suçluluk duygusunun dağılması içimde titreşiyor.

Belki de titreme Haley'nin dokunuşundandır. Her iki şekilde de, o da hissediyor. Hissettiğini biliyorum. Onun etrafını saran karanlık da benimki gibi uzaklaşmaya başlıyor.

"Seni seviyorum," diyor sessizce. "Bu gerçeği hiçbir şey değiştiremez." Bana doğru bir adım daha atıyor ve ben hâlâ kıpırdamıyorum. "Hiçbir şey bu gerçeği değiştirmeyecek ve eğer bir an için bile seninle evlendiğim için pişman olduğumu ya da ilişkimizde herhangi bir şeyi farklı yapmış olmayı dilediğimi düşünüyorsan yanılıyorsun."

"Hales..." Zar zor duyuluyor ama bir haftadan uzun süredir ilk kez fiziksel olarak adını söylediğimde nefesini içine çekişinden duyduğunu biliyorum. "Hepsini. Hepsini al ve kendine geri söyle. Benden." Ona sırtıyorum. "Ama daha romantik ve boktan olsun."

Boğuk bir kahkaha atarak kollarıma düşüyor ve ben de onu yakalıyorum. Orada öylece duruyoruz, sessizce birbirimize sarılmış, bizi bir arada tutacak bir şey bulmaya çalışıyoruz.

"Ne yapacağız?" diye soruyor, sesi boğuk ama yine de gözyaşlarıyla dolu.

"Savaş, Hales. Savaşacağız."

"İstiyor musun..." Haley kapıyı işaret ediyor ve kendi evime davet edildiğimi fark ediyorum.

"Oh. Uh, evet. Eğer sorun olmazsa," diye aceleyle çıktım.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Burası senin de evin Gaige. Bu da hiç değişmedi."

"Artık buraya gelmeye iznim yokmuş gibi hissediyordum." "Bu yüzden mi eve hiç gelmedin?"

Başımı salladım. "O ve beni burada isteyip istemediğinden emin değildim." "Ben de emin değildim."

"Yeterince adil." Elimi salladım. "Gidelim mi?"

Haley anahtarı sokup kolu çeviriyor ve ikimizi de son bir buçuk yıldır sığınağım olan daireye götürüyor.

Oturma odasına giriyoruz. Sessiz ve soğuk. Her zaman günümü aydınlatan o ev hissi bir şekilde odadan silinmiş. Çantasını yere bırakıp mutfığa yöneliyor. Takip etmiyorum, gözlerimi kanepeden ayıramıyorum. Bir şeyler farklı...

"Onun için bir kılıf aldım." "Kılıf mı? Ne? Neden?"

Elindeki buzlu su bardağıyla oynuyor. "Çünkü ne zaman üzerine otursam ağlardım. Kollarına sarılıp geçirdiğim her an tüm duyularıma saldırırdı. Birlikte televizyon seyrederek geçirdiğimiz tüm o geceler, kolunu üzerime örtüşün ve beni korur gibi kendine doğru çekişin. Başımı kucağına koymama izin verişin ve film boyunca saçlarımla oynaman için seni zorlayışım. Saatlerce sadece birlikte uzanarak, konuşmadan, öpüşmeden, sadece orada olarak geçirebilmemiz. Sonra sevişme şeklimizi hatırlardım. Düşünemiyordum, hareket edemiyordum, nefes alamıyordum. Bu yüzden üstünü kapattım."

"Yardıma mı?"

Gözlerini masanın üzerine koyduğu fincandan ayırıp bana bakıyor. "Hiç de bile."

Buna neyin sebep olduğunu bilmiyorum, bakışları mı yoksa sesi mi, ama ona doğru koşuyorum ve onu kucaklıyorum. Çenesini yukarı kaldırıp

onu öpüyorum. Öpüyorum

İçinde kalan hüznün. Hayal kırıklıklarını öperek uzaklaştırıyorum. Şüphelerini öperek uzaklaştırıyorum. Sonra onu özürlerimle, sevgi ifadelerimle öpüyorum. Onu ruhumla öpüyorum ve bunu hissedebilmesini umuyor ve dua ediyorum.

Onu yatak odasına götürmüyorum; hayır, onu kanepeye götürüyorum, örtüyü çıkaracak kadar uzun süre ayrılıyorum. Onu hızlıca ayaklarından kaldırıp çıplak minderlerin üzerine yatırdığımda nefesi kesiliyor.

"Yeni anılar biriktirelim."

Kendimi onun üzerine bırakarak, yanağına, boynuna ve gömleğinin V kısmına kadar onu öpücük yağmuruna tutuyorum. İnişimi durdurmak zorunda kaldığım için sinirlenerek, o daha ne yapmaya başladığımı anlamadan gömleğini sıyrıyorum. Bir nefes daha, yukarı doğru bir kavis daha. Göğsünden aşağı bir yol öpüyorum ve sütyeninin kaplarını kenara çekiyorum. Ağzım çıplak meme ucuna değdiğinde bu kez inleyen ben oluyorum.

Ellerim pantolonunun düğmesini bulup açıyor, böylece pantolondan sıyrılabilir. İpucumu anlıyor ve hızla iterek çıkarıyor. Gömleğimi başımın üzerinden çekip kendi kot pantolonumun düğmelerini açacak kadar uzun süre dudaklarımı onun bedeninden ayırıyorum. İkimiz de çıplak kalana ve ben onun içine kayana kadar hareketlerimiz çılgınca bir hal alıyor.

Sonra yolun bir yerinde yavaşlıyoruz. Onu tekrar tekrar öperken ve döktüğü gözyaşlarını silerken içinde zar zor hareket ediyorum. Beni korkutmuyorlar çünkü ben de kendi gözyaşlarımı zor tutuyorum.

Ter, inlemeler ve yumuşak itişler arasında birbirimize geri dönmenin yolunu buluyoruz.

chapter eighteen

"Şimdi ne yapacağız?"

"Sanırım gidip Mercy ile konuşmam gerekiyor, fikrini değiştirmesini sağlamaya çalışmalıyım." Haley çıplak göğsüme bir öpücük kondurdu.

"Gerçekten istediğin bu mu?"

Gaige?"

"Evet," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

"Ve dört çocuğa babalık yapmaya hazır mısın?" "Dört çocuğa anne olmaya hazır mısın?"

Gülümsüyor. "Bir kreş işletiyorum. Dört çocukla başa çıkabilirim."

İkimiz de yüz yüze yatabilecek hale gelene kadar yuvarlanıyorum. Başımı elimin üzerine koyuyorum ve ona bakıyorum. "Emin misin? Çünkü bu farklı. Günün sonunda onları eve gönderemezsin. Yaramazlık yaptıklarında ailelerine bir not yazamazsın. Onların ebeveyni sizsiniz. Onları cezalandırmak, sevmek ve korumak zorundasınız. Bunu yapabilir misiniz?"

"Evet." Cevabı kesin ve kalbim yerinden fırlayacak gibi.

"Güzel. Ben de buna hazırım. O çocukları zaten bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum."

Sıkı bir gülümseme veriyor ve ben bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. "Ne oldu?" Ona soruyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Neden bu soruyu sevmeyeceğime dair bir his var içimde?"

"Onları mecburiyetten istemediğine emin misin? Belki de onları iki kez terk ettiğin için kendini kötü hissediyorsundur. Belki de bu yanlışları düzeltmeye çalışmanın bir yoludur."

Sözlerini değerlendiriyorum. "İnkâr etmeyeceğim, bu da işin bir parçası ama onları seviyorum Haley, sadece onlara borçlu hissettiğim ve telafi etmem gereken çok şey olduğu için değil. Onları çok daha fazla nedenden dolayı seviyorum." Onları düşününce gülümsüyorum ve yıllar önce vazgeçtiğimi bildiğim şey için hissettiğim küçük acıyı görmezden geliyorum. "Gia gibi, onun ne kadar zeki ve olgun olduğunu seviyorum. Bu boku alıyor ve sadece başa çıkıyor. Buna hayranım. Peki ya ikizler? Vay canına Hales, çok komik ve cesurlar. Bayılıyorum. Sonra Graham var. En çok onu hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum. Çalışmaya ihtiyacı var. Tıpkı benim onun yaşındayken geçirdiğim gibi korkunç panik atakları var. Onun da benim gibi olmasını istemiyorum."

Sessizce gülüyor ve başını koluma yaslıyor. "Oh, Gaige, evet istiyorsun. Onun tam olarak senin gibi bir adam olmasını istiyorsun."

"Özenilecek biri değilim."

"Özenilecek biri değildin ama değiştin. Büyüdün. İşleri berbat ettiğini biliyorsun ve çoğunlukla bununla barıştın. Sana şu anda söylüyorum, Gaige Addams, sen tanıdığım en harika adamsın."

"Bu cesur bir ifade."

"Öyle mi? Geri almayı reddediyorum." Eğiliyorum ve ona hızlı bir öpücük veriyorum. "Ciddiyim Gaige," diyor ben uzaklaşırken. "Seni eskiden olduğun kişi olduğun için seviyorum ve şu anda olduğun kişi olduğun için daha da çok seviyorum."

Kendimi onun üzerine bırakarak dudaklarımı kulağına götürüyorum. "Şu anda kendimi içine gömmemeyi gerçekten zorlaştırıyorsun."

Gülümsediğini hissediyorum. "Eğer yapsaydın şikayet etmezdim."

Geçen hafta rüyalarımın giren evin önünde duruyoruz. Honda'yı park edip iki katlı kirli beyaz eve bakıyorum.

Haley ve benim için iyi bir yere dönmek biraz zaman aldı. Her gün bir mücadele ama birlikte mücadele ediyoruz. İlk defa açık açık konuşuyoruz. Gizli kartlar yok, hepsi açık ve masada. Vesayet konusunu tartıştık ve inceledik, hatta kiralık ev bakmaya kadar gittik. Ne olursa olsun bu işi yürütmeye kararlıyız.

Evliliğin zor olduğunu kim söylediye şaka yapmıyormuş. Bu iş çok yorucu, tabii ki mümkün olan en iyi şekilde. Tüm konuşmalarımız arasında, zamanımızı daha kişisel bir düzeyde yeniden bağlantı kurarak geçiriyoruz ve bu akıllara durgunluk veriyor.

Yine de bu eve bakmak başka bir şey. Şimdiden endişenin üzerime çöktüğünü, geleceğimin gerçekliğinin yaklaştığını hissedebiliyorum. Çok korkuyorum, hayatım boyunca hiç korkmadığım kadar korkuyorum. Bu ziyaret benim için hayatımın geri kalanına karar verecek.

Umarım bir değişiklik olur.

"Hazır mısın?" diye soruyor karım, elini benimkinin içine sokup güven verici bir şekilde sıkıyor.

"O gece seni eve götürecek kadar şanslı olmayı nasıl başardım?"

Omuz silkiyor. "Sarhoştum. Herhangi biriyle eve gideceğimden eminim."

Kıkırdarak başımı sallıyorum. "Egomu her zaman çok iyi okşuyorsun."

Haley kaşlarını aşağı yukarı sallıyor. "O kadar iyi okşadığım tek şey bu değil."

Sözleri karşısında inleyerek kendimi koltuğa göre ayarlıyorum. "Kahretsin," diye homurdandım. "Şu anda böyle şeyler söyleme. Şimdiden seni arka koltuğa atma ve seninle birlikte olma dürtüsüyle savaşıyorum."

"Sığacağımızdan şüpheliyim."

Ona doğru eğildim ve fısıldadım, "Sığabileceğim bir yer biliyorum."

İçinden kahkahalar dökülürken elini ağzına kapatıyor. "Oh, Tanrım. Bu çok sevimsizdi."

"Bayıldın."

"Seni

seviyorum."

Ona ciddiyle bakıyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Hazır mısın?" diye soruyor ve elimi bir kez daha sıkıyor.

"Bekle, bunların hepsi dikkat dağıtmak için miydi? Beni az önce konuşarak mı ikna ettin?"

Göz kırpıyor. "Belki."

"Sen lanet bir dişi şeytansın."

"Kurtarıcınla bu şekilde konuşamazsın," diye uyarıyor.

"Seni cidden seviyorum."

"Ve ben de seni cidden seviyorum."

"Hayır, Haley," diyorum sertçe. "Anlamıyorsun. Aşk her zaman bildiğim bir şeydi, ama hiçbir zaman *gerçekten* deneyimlemediğim bir şeydi. I

bu konuda rahattım. Beni yanlış anlamayın, hiç sevmeyen bir robot değildim. Sevdim. Kardeşlerimi sevmeye başladım, arkadaşlarımı sevdim, sanatımı sevdim... ama daha önce hiç bir insanı *sevmemiştim*. Sonra sen geldin." Başımı sallıyorum. "Bakmadığım bir anda hayatıma girdin. Kalbime en vahşi yollarla gizlice girdin. İlk başta, bu gerçekten arkadaşlık içindi ve umarım bunu biliyorsundur. Umarım seninle birlikte içeri girmediğimi ya da ertesi gece arkadaşlıktan başka bir niyetle geri dönmediğimi biliyorsundur."

"Ben öyle düşünmemiştim," diyor hemen.

"Sana ilk sarıldığım andan itibaren boku yediğimi biliyordum. İçimdeki fırtınayı dindirdin ve ben bunun farkında bile değildim, ta ki o altı ay boyunca konuşmayana kadar. Sensiz delirmek üzereydim ama yemin ederim Haley, hayatıma geri döndüğün an her şeyin yoluna gireceğini biliyordum. Ayrı geçirdiğimiz zamanı tekrar konuşmamıza gerek yoktu. Biz aktık... Biz her zaman aktık."

"Akmak çok tuhaf bir kelime."

Ona sııttım. "Konuşmamı mahvetme."

"Asla yapmam," diyor kirpiklerini masumca bana doğru kırıştırarak.

"Sadece bana bir şey yaptığınızı, beni bir şekilde uyandırdığınızı söylüyorum. Nasıl ve ne zaman olduğunu bilmiyorum ama oldu. Oldu ve bunu hiçbir şey için geri almazdım." Alaycı bir şekilde gülüyorum ve birleşmiş ellerimize bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme oynuyor. "Bana hissettirdiklerini tanımlamak için aşkın yeterince güçlü bir kelime olduğunu bile sanmıyorum."

Eğiliyor ve kirli sakallı yanağıma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bir de romantizm öldü derler."

Bu anda hissettiğim yoğun sevinç karşısında şaşırarak kahkahalarla başımı geriye atıyorum. Dehşetten huzura kavuşmuş gibi hissediyorum. Bunu yine yaptı.

"Hadi ama. Tüm güvenimi kaybetmeden şu işi bitirelim."

Arabadan çıktık ve Haley ile kapıda buluştuk. Bir dayanışma jesti olarak, yolda ilerlerken parmaklarını benimkilerle birleştiriyor. Zili çalarken tereddüt etmiyorum, bu ikimizi de şaşırtıyor.

Birkaç vuruş sürüyor ama içeriden gelen sesleri duyabiliyorum. Çocuklar hâlâ okulda olduğu için Mercy'nin kapıya doğru geldiğini biliyorum.

Hafifçe açıyor, sonra tekrar kapatmaya çalışıyor, ama ben çok hızlıyım, ayağımı onun yoluna sokuyorum. Daha sert bastırıyor ve lanet olsun acıtıyor.

"Lütfen, sadece konuşmak istiyorum."

"Sana söyleyecek bir şeyim yok." Haley'e ters ters baktı. "İkinize de, bu konuda."

Elimi göğsüme götürüyorum. "Ben senin kanındanım, Mercy. Senin yeğenimim."

Her şeyi açıklamam için bana on dakika verin."

Dudaklarını büzerek ağzını kaplayan kırıksıklıkları daha da belirginleştiriyor. Öfkeli bakışları ben ve Haley arasında gidip geliyor. "Sanırım ikiniz de girmek istiyorsunuz."

"Evet efendim."

"Gördüğüm kadarıyla görgü kurallarını deniyorsun."

Bunu yapabilecek konumda olsaydım, şok içinde göğsümü tutardım, çünkü Mercy'nin şaka yapmaya en çok yaklaştığı an buydu.

"Lütfen."

"Peki," diye yumuşuyor. "Beş dakikan var."

"On, Mercy. On dakikanın hepsine ihtiyacım olacak."

"Göreceğiz."

Dönüyor ve kapıyı hafif aralık bırakarak uzaklaşıyor. Haley'e hızlıca bir bakış gönderip teyzemin peşinden koşuyorum. Aceleyle oturma odasına doğru ilerliyoruz ve Mercy'yi sandalyesine tünemiş, yerimize oturmamızı beklerken buluyoruz.

"Zamanın daralıyor," diyor karamsar bir şekilde.

Kıçım kanepeye değer değmez söylemek için hazırladığım şeye atlıyorum.

"Birçok kez çuvalladığımı biliyorum, tamam mı? Bunu anlıyorum. Ailemle kavga ettiğimde asla çekip gitmemeliydim. O kavgaya hiç girmemeliydim ve onlar öldükten sonra senin saçmalıklarını dinleyip çekip gitmemeliydim." Gri bir kaşını kaldırıyor, eminim kullandığım dil için bir uyarıdır. "Bulaştığım tüm o pislikler, haneye tecavüzler, hırsızlıklar, içkiler, bunların hiçbirisi olmamalıydı. Hiçbiri olmamalıydı. Ama oldu, Mercy. Hepsi ve daha fazlası oldu."

Ellerimi bacaklarıma sürterek içimdeki gerginliği atmaya çalışıyorum. Birdenbire ateş bastığını hissederek kollarımı sıvıyorum ve ellerimi dizlerimin arasında birleştiriyorum. Tüm bu süre boyunca teyzemle göz teması kurmaya özen göstererek ona geri adım atmayacağımı gösteriyorum.

"Beni geçmişimle yargılamaya devam edemezsiniz. Beni şu anda görmelisiniz. Çok çalışıyorum, gerçekten çok çalışıyorum ve bunu biliyorsun. Faturaları ödediğimde, buzdolabını yiyeceklerle doldurduğumda ve çocukların ihtiyaç duyduğu her şeyi aldığımda bunu biliyorsun. Uyanık olduğum tüm saatlerimi

Bu yerin ayakta kalması için çalışıyorum ve bunu gülümseyerek yapıyorum. Nedenini bilmek ister misiniz?"

Hamle yapmıyor.

"Çünkü onları seviyorum. Varlığımın her zerresiyle onları seviyorum."

"Onlardan ne kadar nefret ettiğinizi defalarca söylediğinizi hatırlıyor gibiyim."

Homurdanıyorum. "Evet, ben de eskiden Vanilla Ice'in bir lirik dehası olduğunu düşünürdüm. Bazı şeyler değişti. *Ben değiştim*. Hepimiz değiştik. Ben de üzerinde çok çalıştım. Çocukların velayetinin bende olmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi yaptım ve evlendim diye bunu elimden almanıza izin veremem."

"Aceleyle," diye yüksek sesle tartışıyor, titrek bir parmağıyla beni işaret ederek. "Vegas'a gittin ve kaçtın! Bu nasıl bir sorumluluk göstergesi Gaige? Bir daha kaçmayacağına nasıl güvenilebilirim? Çocuklardan birinin senin gözetiminde incinmeyeceğine... yine mi? Tek yaptığın beni hayal kırıklığına uğratmakken sana nasıl güvenilebilirim?"

Sözleri içime işliyor ve canımı yakıyor. Bir bakıma haklı. Bana güvenmemesi için ona pek çok sebep verdim, ama aynı zamanda tam tersini de yaptığımı düşünüyorum.

"On altı yaşımdayken kaçtım, Mercy. Bu neredeyse on yıl önceydi. On yıl önce yaptığın şey için seni yargılamıyorum, o yüzden bunu benim başıma kakma. Bu hiç adil değil."

"Ayrıca ailemi hiç terk etmedim."

Gülüyorum ve kulağıma bile karanlık geliyor. "Öyle mi? Sana ihtiyacı olan birine hiç sırtını dönmedin mi? Emin misin?"

Koltuğunda gergin bir şekilde kıpırdanıyor, rahat edemiyormuş gibi kıpırdanıyor. Sonra sırtını dikleştiriyor ve tam olarak oturuyor, neredeyse asil bir şekilde. "Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"Annem on altı yaşında ve hamileyken ona sırtını döndün, değil mi? Ben de bundan bahsediyorum."

"Kocam yeni ölmüştü!" Patladı. "Bir bebeğe ya da küçük kız kardeşime bakamazdım! Kendimi zar zor bir arada tutuyordum. Ona ya da onun olgunlaşmamış erkek arkadaşına nasıl destek olabilirdim ki?"

"Peki ben on altı yaşındayken ailemi kaybetmenin üstesinden nasıl gelecektim? Kendi hayatımla ilgili doğru kararları bile zar zor alabiliyorken, bir gün dört çocuk yetiştirmek zorunda kalacağımı bilmekle nasıl başa çıkabilirdim?"

"Dil!"

"Dilimi boş ver, Mercy! Bu çifte standartla oynayamazsın ve ben senin ne kadar saçmaladığını daha yeni fark ettim."

"Zamanınız doldu!" Ayağa kalkıp kapıyı işaret ediyor.

Ben de ayağa kalkmak üzereydim, eşit bir zeminde olmak istiyordum ki Haley elini bacağıma koydu. "Hayır, öyle değil. Hâlâ dört dakikamız var ve sen onu tamamen dinlemeden buradan ayrılmayacağız."

Mercy tereddüt eder ama sonra tekrar yerine oturur. "Sayıyorum," diye uyarıyor.

"Hayatına devam et, Mercy. Benim geçmişimden, senin geçmişinden uzaklaş. Vesayeti bana bırak. Onlarla aramı düzeltebilirim. Onlara iyi bir yuva verebilirim."

"Doğru." Kuru kuru gülüyor. "Evlendiğin rastgele bir kızla."

"Teselli olacaksa," diye konuşuyor Haley, "başarılı bir kreşim var. Çocuklar konusunda beceriksiz değilim. Aslında onları çok iyi idare edebilirim. Ve kendi çocuğum olamayacağı için, bu benim hayatıma büyük bir neşe katacak bir şey olurdu." Karım bana bakıyor ve ben de ona cesaret verici bir şekilde gülümsüyorum. "Hayatımıza."

Teyzem duvar saatine bakıyor. "İki dakikanız var."

Üzerimdeki baskıyı hissederek konuşmamın geri kalanını aceleyle tamamlıyorum. "Çocuklarımızı bir arada tutmak onlar için harikalar yaratacak. Eğer vesayet belgelerini imzalamazsan, sisteme girecekler ve büyük olasılıkla ayrılacaklar. Bu onlar için tam bir kabus olur ve bunu istemediğini biliyorum. Lütfen Mercy, bana bir şans ver. Bunun için sana yalvarıyorum. Bu ne kadar değiştiğimin bir kanıtı değilse, nedir bilmiyorum. *Lütfen.*"

"Otuz saniye."

"Bizi neden yanına aldın? Annem için yapmadıklarını telafi etmek için mi? Benim için? Yanlışlarını düzeltme fırsatı için mi? Ben de bunu istiyorum. İşleri yoluna koymak için bir şans istiyorum. Tek ihtiyacım olan bunu bana vermen."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor. Odadaki tek ses saatin tik takları. O anda, onu kaybettiğime inandım. *Hayır diyecek. Kardeşlerimle olan geleceğimi kaybettim.*

Üzerime ağır bir yük çöküyor. Omuzlarım çöküyor ve gözyaşlarım akmakla tehdit ediyor. Haley bir kolunu bana dolayarak beni kendine doğru çekiyor, kendimi zor tuttuğumu bildiği halde bana destek oluyor.

Saniyeler geçiyor, dakikalara dönüşüyor. On dakikamızı aştığımızı biliyorum ama bu evden çıkmaya korkuyorum. İzin verilmeyecek diye korkuyorum.

Geri dön. Uğruna çok çalıştığım her şeyi kaybetmekten korkuyorum.

Eğer yanımda Haley olmasaydı, şu anda kendimi boşlukta hissederdim. Yenildim. Bitti.

Güçlü bir nefes alıyorum ve başımı Haley'nin omzundan itiyorum. Ayağa kalkarak onu da kendimle birlikte yukarı çektim. Koridorda ilerliyorum, üzüntü dalgalar halinde üzerime çöküyor, beni altına çekip boğmaya çalışıyor. Sırtımı dik tutmaya ve başımı dik tutmaya çalışıyorum ama bu şimdiye kadar karşılaştığım en zorlu mücadele.

"İmzalayacağım."

Donup kaldım. Ses o kadar küçük ki, neredeyse tamamen kaçırıyorum. Aslında, Haley'nin kolumu tutuş şekli olmasaydı -bir çürüğe neden olacak kadar sıkı, eminim- bunu uydurduğumu düşünebilirdim.

Oturma odasından gelen bir ses var ve yapılacak en uygun şeyin oraya geri dönmek olduğunu biliyorum, ama hareket etmekten çok korkuyorum, bunun sahte *olmasından çok* korkuyorum.

"Gaige, çocukları aldığından emin olacağım."

Haley kolumu tutuyor ve onunla göz göze geliyorum. Sessizce ağlıyor ama bir anda bunların mutluluk gözyaşları olduğunu anlıyorum. Mercy'ye doğru dönüyorum.

"Şu anda ciddi misin?"

"Çok iyi. Yarın telefon görüşmeleri yapacağım ve süreci başlatabiliriz." "Ciddi misin?" Tekrar sordum, şaşkınlıkla.

"Evet," diye ısırdı, gözleri kısılmıştı. "Şimdi, çocuklar eve gelmeden önce biraz kestirmem lazım, o yüzden git buradan. Yarın temasta olacağım."

Bizi kapıdan kovuyor ama ayaklarım kıpırdamıyor. Yine o korku hissi kaplıyor içimi. Ya ben çıkarsam ve o fikrini değiştirirse? Ya yalan söylüyorsa? Ya bunların hepsi bir numaraysa? Gidemem.

"Hayır," diyorum ona.

"Hayır mı? Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, elimde yazılı bir şey olmadan gitmeyeceğim anlamına geliyor. Fikrini tekrar değiştirmene izin veremem. Geçen sefer beni parçalamıştı. Somut bir şeye ihtiyacım var."

Ağır bir iç çekişle mutfağa doğru koşturdu. Ben koridorda Haley ile göz göze gelerek bekliyorum. Bana küçük, güven verici bir gülümseme veriyor ve ellerimi sıkıyor. Mercy'nin geri dönmesi sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, ama döndüğünde, geleceğimin güvende olduğunu gösteren bir kâğıt parçasını ellerime tutuşturuyor.

"Bekle," diyorum el yazısıyla yazdığı notu okurken. "Bu diyor ki..."

"Ben öldükten sonra mı? Evet, ama dürüst olalım Gaige, benim fazla zamanım kalmadı."

Mercy'ye baktığımda sözlerinin ne kadar doğru olduğunu fark ediyorum. Çelimsiz, zar zor ayakta duruyor. Son bir yıl içinde ne kadar yaşlandığını görebiliyorum. Kırılmış saçları aşırı derecede seyrelmiş. Kasları o kadar zayıflamış ki kendi başına ayakta durmakta zorlanıyor, her gün baston kullanmak zorunda kalıyor. Onu yemek yerken gördüm, yemeğini tabağının etrafında itiyordu, yemek için iştah ya da güç bulamıyordu. Tüm bunları gördüm ve görmezden geldim çünkü yıllar önce olanlar yüzünden ona inanılmaz derecede kızgındım.

Görünüşe göre kendi sözlerimi yiyip yutmam gerekiyor, çünkü insanları geçmişleri nedeniyle yargılama konusunda Mercy'den daha iyi değilim.

"Özür dilerim," diyorum ona.

İrkilerek geri çekildi. "Ne?"

"Benim de geçmişi geride bırakmam gerekiyor. Ona tutunuyorum ve aynı şeyi yaptığın için seni yargılıyorum. Bu haksızlık. Bence yeniden başlamalıyız, birbirimize geçmişte değil şimdi bakmalıyız. Bu yapılabilir mi? Bunu mümkün kılabilir miyiz?"

Mercy bana sert bir bakışla bakıyor ama kahverengi gözleri her zamanki gibi soğuk değil. Gerçi sıcak ve kucaklayıcı da değiller ama bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum.

"Sanırım öyle," diyor sessizce, iki elini bastonunun üzerinde kavuşturarak. Gözyaşlarına hâkim olamıyorum. "Güzel. Bu iyi bir şey."

Haley'i evden çıkarırken arkamdaki mandalın tıkırtısını duyuyorum ve rahat bir nefes alıyorum. Verandadan kımıldamıyoruz ve yemin ederim Mercy'nin pencereden bizi izlediğini hissedebiliyorum ama umurumda değil.

Bu ana ihtiyacım var, çünkü yirmi beş yıllık neredeyse sürekli bir yükün ardından nihayet kendimi özgür hissediyorum.

"İyi misin?" Haley yanımdan sordu.

Ona gülümseyerek kendimden emin bir şekilde, "Evet, sanırım iyi olacağım" diyorum.

epilogue

Beş Yıl Sonra

Mercy benim için o notu yazdıktan bir yıl sonra öldü. Haksız değildi; fazla zamanı kalmamıştı. Aslında bir ay bile dolmadan tekerlekli sandalyeye bağlanmıştı, kasları o kadar bozulmuştu ki artık kendini tutamıyordu. Doktorların ona ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanki vücudu hayatı reddediyor, pes ediyordu.

Ve sonunda pes etti.

Yine de ilişkimiz bir uzlaşma olmadan bitmedi. Çocukların velayeti için yalvardıktan sonraki aylarda ilişkimiz üzerinde çalıştık. Hiçbir zaman kolay olmadı ama o kadar da zorlaştırmadık. Sonunda Mercy bu dünyadan benimle ve çocuklarla iyi bir şekilde ayrıldı. Hatta onu kendi tarzımda sevmeye başladım.

Ölümünden sonra hayatımızı değiştirecek bir şey öğrendik: Evi bize sadece altı taksiti kalacak şekilde bırakmıştı. Şaşkına döndüğümüzü söylemek hafif kalır. Mercy'nin bunu ne zaman yaptığını bilmiyordum ama vasiliğimi bana vermeyi kabul etmeden önce olduğunu düşünmek istiyorum. Her zaman birlikte kalmamızı istediğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Böylece, Haley ve ben küçük dairemizi topladık ve köşedeki eski eve taşındık, benim için üzücü anılar barındıran ama onun için hiç olmayan bir eve.

Sonra yenilerini yarattık.

Çocuklar Haley'e neredeyse anında bağlandılar. Beş yıl sonra bile, onları birlikte her izlediğimde kalbim biraz daha hızlanıyor.

Herkes için işe yarayan bir ritim yakalamak hepimizin biraz zamanını aldı. Gia'nın bizden ellerimizi çekmemizi, ikizlerin ellerini kullanmasını ve Graham'ın da tam ortada bir şeye ihtiyacı vardı. Bir çocuğa belli bir şekilde ebeveynlik yapmanın başka bir çocuğa her zaman iyi bir şekilde tercüme edilemeyeceğini çabucak öğrendik. Haley'nin çocuklarla olan deneyimine rağmen, bu bir meydan okumaydı, ama bunu başardık.

Gia şu anda üniversitede ve ikizler de onun hemen arkasında, bu sonbaharda başlamaları planlanıyor. Otuz yaşında üniversitede üç "çocuğum" olduğuna inanmak zor. Evde bir tek Graham kaldı ve o da resmen ergenlik çağına girdi. Aslında eğlence onunla yeniden başlıyor.

Sonunda kardeşlerimle sağlam ilişkiler kurabilmemin yanı sıra, son beş yılın en sevdiğim yanı Haley oldu. Evliliğimiz çoğu kişiye aceleci görünmüş olabilir, ancak bugün hala yeminlerimin arkasındayım. Değişen bir şey yok. Hatta Vegas ışıklarının kalplerimizi tutuşturduğu günlere kıyasla şimdi birbirimize daha çok aşığız. Beni yanlış anlamayın, mükemmel bir evliliğimiz olmadı. Dört çocuk büyütmenin ortasında kendi ilişkimizin haritasını çıkarmak bir mücadele oldu, ama her şeyde olduğu gibi bunu da yürütüyoruz.

Elimi Haley'nin başında gezdirerek ağlamasını yatıştırmaya çalışıyorum.

"Bu korkunç, Gaige. Beni bu belaya bulaştırdığına inanmıyorum." "Hey, tango için iki kişi gerekir, Nikki."

Ona taktığım lakapla sırtıyor, bunca yıl sonra bile aklından çıkmayan bir şey. Kısa süren mutluluk anı, kasılmaların tekrar başlamasıyla acıya dönüşüyor.

"Ne bok yemeye bunu yaptık!"

"Çünkü biz kesinlikle deliyiz."

"Acıyor amına koyayım!"

"Biliyorum bebeğim, biliyorum ama neredeyse bitti."

"Ona katılıyorum," diye araya giriyor doktor. "Sadece iki iyi ıkmaya daha ihtiyacım var. Bunu yapabilirsin, Haley."

Güzel karım hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Bu olmamalıydı..." Kendinden geçiyor, gözleri dalgalanarak kapanıyor.

"Haley. Bebeğim, hadi. Hales. HALEY!"

Sonra tüm dünyam yıkıldı.

Tek biyolojik kızımın doğumunu camlı bir pencereden izledim, eşimin ameliyat masasında cansız yattığını görmeye katlanmak zorunda kaldım.

Son iki ıkınma sırasında Haley tepki vermeyi bıraktı. Acı ve panik yüzünden bayıldığını söylediler. Sonunda sezaryen olmak zorunda kaldı ve bu başladığında ben çıldırdım. Doktorlar beni oda için fazla "dengesiz" buldular ve odadan çıkmak zorunda kaldım. Her şey söylenip bittiğinde, onun ya da benim tepkime şaşırmadım. Hamile olduğunu öğrendiğimizden beri korku içindeydi. Her şeyin altımızdan kayıp gideceğinden korkuyorduk. Hamileliğini bu kadar ileri götürmesi bile başlı başına bir mucizeydi.

Mucize bebeğimiz doğduktan sonra arkadaşlarım bekleme odasında etrafımda toplandılar ve bu isteyebileceğim en iyi destek sistemiydi. Sonunda onları dışarı atıp eve gitmeye zorlamam iki saatten fazla sürdü. Hudson gitmeyi reddetti ama ona biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söyledim. İsteksizce kabul etti ve gözyaşları içindeki karısını hastaneden çıkardı.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı?" diye soruyor hemşire kapı aralığından sessizce. "Hayır, ben iyiyim. Teşekkür ederim."

"O çok güzel," dedi bana. "Annesine benziyor." Küçük kızıma gülümsüyorum. "Benziyor."

"Biraz dinlen baba. Buna ihtiyacın olacak."

Odadan çıkıyor, kapıyı kapatıyor ve neredeyse tüm ışığı da beraberinde götürüyor. Sorun değil; ihtiyacım olan tüm aydınlık kollarımda.

Mışıl mışıl uyuyor, tatlı nefesleri eşit ve güçlü. Birinin nefes alışını dinlemeyi hiç bu kadar istememiştim. Uyanacağım ve bu bir rüya olacak, o burada olmayacak diye korkuyorum. Ama o burada. Küçük kızım burada. Kollarımda ve güvende, hayatta. Mükemmel.

Ne kadar süre oturup ona baktığımı bilmiyorum ama kollarımın uykuya dalmasına yetecek kadar uzun bir süre. Kendimi sandalyeden kaldırıyorum ve onu dikkatlice tekerlekli yatağına yerleştiriyorum, şapkasının kel kafasına tam oturduğundan ve battaniyesinin hala sıkıca sarılı olduğundan emin oluyorum.

"O nasıl?"

Sesi kısık ve kırık, ama duyduğum en güzel yıpranmış ses.

Yatağın parmaklıklarının üzerinden eğilip karımın yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hey, uyanıksın. Dinleniyor olman gerekirdi."

"Biliyorum, biliyorum. Aslında yorgun olmaktan biraz yorulduğum, eğer bu mantıklı geliyorsa."

Sırıttırım. "Öyle."

"İyi alışıyor mu?"

"Harika gidiyor. Kakalı bezini bile değiştirdim." Haley

kaşlarını çattı. "İlkini kaçırdım mı?"

"Pek bir şey kaçırmadın." Göz kırptırım. "Şimdi aşağıda, birkaç saattir dışarıda."

"Sırf gözlerinin içine bakabilmek için onu uyandırmak istemem kötü mü?"

Kıkırdarak, "Hiç de değil. Ben de birkaç kez böyle düşünmüştüm. Onu görmek ister misin?"

"Evet, lütfen." Korkulukların üzerinden görebileceği şekilde onu yatağa yerleştirmek için onunla birlikte çalışıyorum. Birkaç kez acı içinde inliyor ve ben gözyaşlarıma engel olmak zorunda kalıyorum. Onu böyle görmekten nefret ediyorum ama bu onun yaşadığı en güzel acı. Bunu o da biliyor.

Yatağı ona doğru yuvarlayarak kızımızı dışarı çıkardım ve annesine teslim ettim. Uyuyan meğlimize bakarken Haley'nin yüzünden sessiz gözyaşları süzülüyor. Hiçbir şey ama hiçbir şey bu an kadar doğru gelmemiştir.

"O mükemmel."

"Ben de öyle

dedim." "Senin

burnuna sahip."

"Asla olmaz. Seninle kesinlikle onda."

"O mükemmel," diye tekrarlıyor Haley

hayranlıkla. "Biliyorum," diyorum.

"Ben de öyle dedim."

Haley o pozisyonda kalmaya dayanabildiği sürece ona bakıyoruz. Buna daha fazla dayanamadığında, küçük kızımızı yatağına geri koyuyorum ve Haley'i tekrar rahat bir seviyeye ayarlıyorum. Sandalyemi yatağına olabildiğince yaklaşıtıyorum ve en sevdiğim iki kızımın arasına oturuyorum.

"Ona bir isim vermeliyiz, biliyorsun."

"Biliyorum," diyor Haley uyuklu bir şekilde.

"Mükemmel bir ismim var." "Öyle mi?"

"Amari Grace Addams. Mucize demek."

Göğsümdeki bir titreşim bana onun tam isabet kaydettiğini söylüyor. "Bu mükemmel." "O mükemmel."

"Ben de öyle dedim."

Haley'e bakıyorum, yüzünde bir gülümsemeyle uykuya dalmaya başlamasını izliyorum. Eğilip elini tutuyorum. Hareket etmiyor, bu yüzden bayıldığını varsayıyorum. Elini kendi elimle sarıyorum ve tekrar tekrar öpüyorum.

"Teşekkür ederim Haley," diyorum sessizce. "Onun için. Senin için. Bizim için. Bana hep hayalini kurduğum geleceği verdiği için. Bana şimdide yaşamayı öğrettiğin için. Sen başıma gelen en iyi şeysin ve sana borcumu asla ödeyemeyeceğim."

Gözlerini açıyor ve mucizemiz Amari'ye doğru çeviriyor. Elimi sıkıca kavradıktan sonra gözlerini tekrar kapatıyor. Birkaç saniye sonra, "Zaten yaptın, Gaige. Çoktan yaptın."

SON

acknowledgements

Denizcim, seni seviyorum. Beni hayrete düşürüyorsun. Benim için, arkadaşların için, ülken için yaptığın her şey beni her gün şaşırtıyor. Sen tanıdığım en iyi adamsın ve seni sevebildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissediyorum. Ve seni seviyorum, biliyorsun. Her zaman. Sonsuza kadar.

Anne, seni seviyorum. Benim kayam olduğun için teşekkür ederim. B, seni özledim.

Jamie, bir şey söylememe gerek var mı? Yok mu? Güzel. <3

#Soulmate, kelimeler var mı ki? Sen çok iyi bir arkadaş ve insansın. Seni sonsuza kadar tanımadığıma inanamıyorum çünkü yemin ederim öyle hissediyorum. Seni seviyorum.

Caitlin, harika editörüm, seninle çalışmayı çok sevdim. Sabırlı ve nazıksın ve *harika* geri bildirimler veriyorsun. Her şey için teşekkür ederim!

C, Laurie, Kristann, Jamie ve Nikki, sizler harikasınız! Beta becerileriniz gittikçe artıyor ve hepinize bayılıyorum.

Colleen Hoover kokuyor ve saçını hiç yıkamıyor.

BS ailem, hepinizden nefret ediyorum. Nefret derken, sevgiden bahsediyorum. Sadece bu boku etrafa yaymayın, tamam mı? (Sen hariç, C. Senden hala nefret ediyorum.)

Kan bağıyla ya da evlilik bağıyla bağlı olduğum aileme, desteğiniz benim için her şey demek. Bu kitabın ithaf edildiği adama, beni güldürüyorsun. Teşekkür ederim.

Teagan's Tidbits, benim muhteşem okuyucu grubum, sizi seviyorum çocuklar. Bana güvenli bir yer sağladığınız ve kitaplarımı tanıtmama yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim. Sizler en iyisisiniz ve hayatımda olduğunuz için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Okuyucu, tüm desteğiniz için teşekkür ederim. Gaige...şey, o Gaige'di
-Tam bir pislik. Başından beri okuyucuların favorisiydi ve onun için
fazladan zamana ihtiyacım olduğunu biliyordum. Ancak bu kadar uzun
süreceğini planlamamıştım. Sabrınız için minnettarım ve umarım onun
hikâyesinin hakkını vermişimdir.

Sevgi ve sonsuz minnettarlıkla, Teagan

Teagan Hunter Adlı Yazarın Diğer Kitapları:

[Yarının şerefine](#)
[Dünün şerefine](#)
[Sonsuzluğun şerefine](#)

Eğlenceli bir okuyucu grubunun parçası olmak, özel içerikler ve hediyeler kazanmak ve beni biraz daha yakından tanımak ister misiniz?

[Facebook](#)'ta Teagan's Tidbits'e [katılın!](#)

Yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak ister misiniz?

[Haber bültenime](#) kaydolun!

TEAGAN HUNTER gündüzleri romantik bir kapak sanatçısı ve yazar... yani bulduğu her boş anda. Şu anda denizci kocasıyla birlikte Kuzey Carolina'da yaşıyor ve günlerini, yavru köpekleri yalnız kalmasın diye bir kedi alması için kocasının başının etini yiyerek geçiriyor (kocası sürekli hayır diyor). Teagan kahve, pizza ve alaycılıkla hayatta kalıyor. Yazmadığı zamanlarda onu başta *Supernatural* olmak üzere çeşitli TV dizilerini izlerken bulabilirsiniz. Soğuk havayı seviyor, okuyamayacağı kadar çok kitap satın alıyor ve tüylü olmadıkça çoraplarını asla eşleştirmiyor.

Tuhaf biri. Bu onun "olayı" gibi bir şey.

Teagan'ı Facebook'ta bulabilirsiniz:

<https://www.facebook.com/teaganhunterwrites>

Instagram:

<https://www.instagram.com/teaganhunterwrites>

Twitter:

<https://twitter.com/THunterWrites>

Web sitesi: <http://teaganhunterwrites.com>

Ya da onunla e-posta yoluyla
iletişime geçin:
teaganhunterwrites@gmail.com

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>